

**ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН, МАКСИН
ПАЕТРО
ПЛАЖЪТ**

Превод от английски: Диана Кутева, 2009

chitanka.info

*На семейството:
Сузи и Джон, Брендън и Джак*

Авторите искат да благодарят на изключителните специалисти, които щедро отделиха от времето си и споделиха с нас ценния си опит: доктор Хъмфри Джърмануик, капитан Ричард Конклин, Клинт ван Зант, доктор Дейвид Смит, доктор Мария Пейдж и Алисън Адато.

Изказваме признателността си и на Ребека Дилибрето, Ели Шъртлеф, Кай Макбрайд, Сейдж Химън, Алън Грейсън, Ник Дрегъш и Лин Коломело за направените проучвания.

Специално благодарим на Майкъл Хамптън, Джим и Дориан Морли, Сю и Бен Имдън, както и на Мери Джордан, която прави всичко това възможно.

ПРОЛОГ

САМО ФАКТИТЕ

Зная неща, които не бих искал да зная.

Истинският убиец психопат не е обикновен злодей. Не прилича на малолетен крадец, който влита с насочен пистолет в някой магазин, сетне се паникьосва и изпразва пълнителя в злочестия продавач на алкохол. Няма нищо общо и с мъжа, който нахлува в офиса на своя брокер и му отнася главата с един изстрел. Нито пък със съпруга, удушил половинката си заради истинска или въображаема изневяра.

Убийците психопати не се водят от мотиви, като любов, страх, гняв или омраза. Те не изпитват подобни емоции.

Те не изпитват нищо. Повярвайте ми.

Гейси, Бънди, Деймър, ЗИУ^[1] и всички други звезди от лигата на извратените са невъзмутими и спокойни в занаята си. Движи ги сексуалната възбуда и тръпката от самото убийство. Ако си въобразявате, че сте забелязали разкаяние в очите на Тед Бънди, след като си призна за убийствата на тридесет млади жени, то случилото се е единствено във вашето въображение, защото това, което отличава убиеца психопат от останалите убийци, е, че на него въобще не му пука. Нито за живота на жертвите му. Нито за смъртта им.

Младото момиче, което е набелязал, е само муха върху шезлонга, очакваща да бъде смазана с един удар.

Обаче убийците психопати могат да се преструват на загрижени. Те умеят да имитират човешките емоции, за да се прикриват сред нас и да подмамват плячката си. Все по-близо и по-близо. И когато я убият, започват да търсят следващата нова тръпка, по-добра от предишната, без ограничения, без табута, без задръжки.

Казвали са ми, че било „влудяващо“ да бъдеш в плен на подобен апетит и затова психопатите се издънвали.

Понякога се случва да допускат грешки.

Може би си спомняте пролетта на 2007 г., когато моделът на бански костюми Ким Макданиълс беше отвлечена от един слънчев

плаж в Хаваите. Не последва искане за откуп. Местните ченгета действаха изключително мудро и арогантно — не търсеха улики, не разпитваха свидетели или информатори, които да имат представа кой е отвлякъл тази красива и талантлива млада жена.

По онова време аз бях бивше ченге, което се опитва да пише криминалета, но тъй като последната ми книга почти веднага се озова от кашоните на доставчика върху рафта за залежали романчета, аз, като третокласен автор, се заех с най-доброто, на което бях способен — писане на сензационни репортажи.

Работех като криминален репортер за „Лос Анджелис Таймс“, откъдето писателят Майкъл Конъли^[2] бе започнал своя възход към славата и успеха.

В онази петъчна вечер, двадесет и четири часа след изчезването на Ким, аз седях зад бюрото си, зает с дописването на поредната рутинна история с фатален край, когато редакторът ми Даниъл Арънстейн дойде при мен, каза „Дръж!“ и ми подхвърли билета за Мауи.

Тогавя бях почти на четиридесет, уморен и преситен от криминални истории, но постоянно си повтарях, че постът ми във вестника може да ми предостави шанса да се докопам до някой случай или да ми подскаже блестяща идея, която за пореден път да преобърне живота ми. *Самозалъгвах се*, защото по този начин поддържах жива мъждукащата си надежда за по-добро бъдеще.

Най-странното беше, че когато „птиченцето кацна на рамото ми“, в началото аз така и не разбрах какво ме е споходило.

Билетът на Арънстейн до Хаваите ми даде възможност да направя отдавна бленувания пробив. Предвкусвах топли и екзотични хавайски ноци в петзвезден хотел; представях си барчета на брега на океана, пълни с полуголи момичета, надпреварващи се за вниманието ми — и всичко това за сметка на „Лос Анджелис Таймс“.

Грабнах самолетния билет и полетях към най-голямата история в кариерата ми.

Отвлечането на Ким Макданиълс беше поредната гореща новина, която заемаше първите страници на вестниците. Когато се присъединих към шумната група репортери, обсаждаща полицейския кордон пред хотел „Уайли Принсес“, всички новинарски канали по света вече отразяваха събитията около трагедията.

Отначало и аз като всички журналисти смятах, че Ким най-вероятно си е пийнала повечко, била е отвлечена от неколцина лоши момчета, които са я изнасилили, убили и захвърлили някъде. Очертаваше се историята за *изчезналата красавица* да бъде водеща за около седмица или месец, докато някой известен фанатик или експерт от Министерството на вътрешната сигурност на САЩ не заемеше отново първа страница.

Мотивиран от обичайната развързка и високите разходи, които трябваше да оправдая, аз се втурнах право към черното сърце на жестокия и завладяващ криминален купон.

Озовах се в центъра на злоещи събития, но не по своя воля. Станах *част* от сценария на изключително безмилостен убиец психопат, също подвластен на собствените си грижливо подхранвани илюзии.

Книгата, която държите в ръцете си, е истинската история на едно неவிждано досега чудовище, наричащо себе си Анри Беноа. Както ми каза самият Анри: *Джаск Изкормвача никога не си е и мечтал за такива убийства.*

Прекарах последната година в усамотено селце, далеч от Холивуд, Лас Вегас или Мауи, където описвах живота на Анри. Постоянно имаше аварии в електрозахранването, така че се снабдих с пишеща машина.

Оказа се, че нямам нужда от „Гугъл“, защото това, което не бях записал на касета или хартия, беше запечатано завинаги в мозъка ми.

В „Плажът“ се разказва за убиец, достигнал неவிждани досега висоти в „занаята“ си — убиец, какъвто светът никога досега не е познавал. Позволих си някои литературни волности, тъй като не бих могъл да зная какво са си мислили Анри или жертвите му в даден момент.

Но нека това не ви тревожи нито за секунда, защото онова, което самият Анри ми разказа, беше доказано от фактите.

А фактите казват истината.

А истината ще ви разтърси до дъно, както разтърси и мен.

Бенджамин Л. Хокинс

Май 2009

[1] Джон Уейн Гейси (1942–1994), американски сериен убиец, екзекутиран за изнасилването и убийството на 33 момчета и млади мъже, известен като „убиеца клоун“. Тиодор Робърт Бънди (1946–1989), американски сериен убиец, известен като „найлоновия убиец“, признал извършването на 30 убийства, но точният им брой не е установен. Джефри Деймър (1960–1994), американски убиец и канибал, умъртвил по особено жесток начин 17 момчета и мъже, повечето от които от африкански и азиатски произход, осъден през 1992 на доживотен затвор, пребит до смърт от свой съкилийник. Денис Лин Рейдър (1945), американски сериен убиец, убил 10 души между 1974 и 1991 г. Известен като „Завържи, Измъчвай и Убий“ (на английски ВТК — *Bind, Torture, Kill*); описва злодеянията си в писма до полицията; арестуван през 2005 г. — Б.пр. ↑

[2] Автор на детективски романи, преведени на повече от 30 езика, р. 1956 г. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ
КАМЕРАТА Я ОБИЧА

1.

Болезнен удар в бедрото събуди Ким Макданиълс. Беше боса, със синьо-бяла маркова мини рокля на Джус Кутюр. Отвори очи в мрака и няколко въпроса изплуваха в съзнанието ѝ.

Къде беше? Какво, по дяволите, ставаше?

С усилие успя да се измъкне от одеялото, с което бе омотана главата ѝ, и осъзна две неща. Ръцете и краката ѝ бяха *вързани*. И се намираше в някакво тясно място.

Отново се блъсна в нещо и този път изкрещя: „*Хей!*“.

Викът ѝ замря, погълнат от задушното пространство и заглушен от боботенето на мотор. Лежеше в багажника на кола. Но това беше пълно безумие! Младата жена си заповяда да се *събуди!*

Но тя *беше* будна, а ударите, които усещаше, бяха съвсем реални. Опитва се да извие китки, за да се освободи от найлоновото въже, с което бяха овързани, но не успя. Претърколи се по гръб, сви колене към гърдите си и после — *бам!* Ритна капака на багажника, но проклетото нещо не помръдна.

Заблъска го отново и *отново*; изпитваше пронизваща болка в краката, но не можеше да се освободи, а цялото тяло я болеше. Затрепери, обзета от паника.

Беше *хваната в капан*. Не знаеше как се е случило и защо, но не беше мъртва и не беше наранена. Следователно *можеше* да се измъкне.

Ким раздвижи вързаните си ръце и заопипва наоколо. Търсеше някакъв инструмент, крик или железен лост, но не намери нищо. Започваше да се задушава от неприятната миризма в багажника.

Къде беше?

Тя се напрегна, опитвайки се да си припомни какво се бе случило, но мозъкът ѝ сякаш отказваше да работи. Досещаше се единствено, че е била упоена. Някой ѝ бе сипал рохи^[1] в питието, но кой? Кога?

— Помоооооц! Пуснете ме! — изкрещя младото момиче и с все сила зарита капака на багажника. Удари силно главата си в някакъв

метален ръб и очите ѝ плувнаха в сълзи от болката и вцепения страх.

Замъгленият ѝ поглед мерна нещо лъскаво — около десетсантиметров лост, точно над главата. Сигурно с него се освобождаваше капакът.

— Слава богу! — прошепна Ким.

[1] *Rohypnol* — наркотично средство, използвано от изнасилвачите. — Б.пр. ↑

2.

Вързаните ръце на Ким трепереха, когато ги протегна и склучи пръсти около лоста, за да го дръпне надолу. Той се хлъзна с лекота, но капакът не се отвори.

Тя опита отново, дърпаше го като обезумяла, въпреки че разумът ѝ крещеше, че устройството не работи и кабелът е срянан. В този миг пленницата усети как асфалтът свършва и колата продължава по някаква мека повърхност, вероятно пясък.

Към океана ли отиваха?

Щеше ли да се удави, затворена в този багажник?

Изкрещя отново — силен писък на ужас, който премина в несвързана молба: *Мили боже, измъкни ме жива оттук и аз обещавам...* Когато писъкът ѝ заглъхна, тя чу музика над главата си. Женски глас пееше някаква тъжна и протяжна песен, която не бе чувала.

Кой караше колата? Кой ѝ причиняваше това? И защо?

Съзнанието ѝ започна да се прояснява и образите от последните няколко часа постепенно изплуваха. Спомените ѝ се връщаха. Беше станала в три. В четири вече бе гримирана. В пет беше на плажа. Тя, Джулия, Дарла, Моник и онова ослепително, но странно момиче Ейла. Гилс, фотографът, пиеше кафе с останалите членове на екипа, край снимачната площадка се мотаеха мъже, момчетата, които разнасяха хавлиите, и ранобудните младежи, излезли да потичат по плажа, зяпаха момичетата по бански, изпълнени със страхопочитание, че наблюдават *на живо* снимките на новата спортна линия на „Спортинг лайф суимсют“.

Ким си припомни отделни моменти — как позира с Джулия, Гилс, който казва: *Не толкова усмихната, Джулия. Така е чудесно. Красивата ми Ким, това се казва красавица, страхотна си! Гледай в мен. Идеално!*

След това си спомни, че по време на закуската и през целия ден бе бомбардирана от телефонни обаждания.

Десет тъпи обаждания, от които толкова се подразни, че накрая си изключи телефона.

Дъглас ѝ звънеше непрекъснато, изпращаше есемеси, досаждаше, влудяваше я. Беше Дъг!

След това се замисли за по-късно същата вечер. След вечеря седеше в бара на хотела с художествения директор Дел Суон, чиято работа бе да следи снимките, а след приключването им — да се грижи за нея. Но Дел отиде до тоалетната и след известно време двамата с Гилс отлетяха нанякъде като две влюбени птиченца.

Спомни си, че Джулия говореше с някакъв мъж на бара. Ким се бе опитала да привлече вниманието ѝ, но тя избягваше погледа ѝ. Така че реши да се поразходи по плажа... *И това беше всичко, което си спомняше.*

Когато отиде на плажа, мобилният телефон, закачен на колана ѝ, бе изключен. Сега реши, че навярно Дъг е превъртял. Неуравновесен алкохолик. Напоследък я преследваше. Може би беше платил на някого да сипе нещо в питието ѝ.

Нещата започнаха да се изясняват. Изглежда, мислите ѝ вече се подреждаха.

— Дъглас? Дъги? — извика младата жена.

И в този миг, сякаш бог най-накрая бе чул молитвите ѝ, в багажника се разнесе звън на мобилен телефон.

3.

Ким затаи дъх и се вслуша в мелодията.

Това не беше нейният рингтон — четирите такта от „Бевърли Хилс“ на Уийзър, — а някакво ниско бръмчене. Може би, както повечето телефони, и този бе програмиран да препраща към гласовата поща, ако не се обадиш след три позвънявания.

А тя не можеше да позволи това да се случи!

Къде беше проклетият телефон?

Вързаните ѝ ръце затърсиха непохватно под одеялото. Въжетата жулеха болезнено китките. Протегна се надолу, опипа пода, усети някаква издутина под подгънатия край на постелката, без да иска, го побутна по-надалеч и... *о, не!*

Второто звънене свърши, започна третото, а от трескавите усилия сърцето ѝ биеше до пръсване. Най-сетне сграбчи телефона. Беше голям, стар модел, но младата жена го стисна в потните си хлъзгави пръсти.

Видя върху екрана изписани цифри, но нямаше име, а и номерът не ѝ бе познат.

Нямаше значение *кой* се обажда. Който и да бе, трябваше да ѝ помогне.

Ким натисна бутона за връзка, притисна телефона към ухото си и рече дрезгаво:

— *Ало? Ало? Кой се обажда?*

Но вместо отговор, този път чу музика — стереоуредбата в колата, но този път по-ясно и по-чисто. Уитни Хюстън пееше: „Винаги ще те обиичам“.

Той ѝ се обаждаше от предната седалка! Тя успя да надвика гласа на Уитни:

— *Дъги? Дъги, какво, по дяволите, става? Отговори ми!*

Но той не каза нищо, а Ким остана да трепери в тесния багажник, овързана като пиле и потяща се като прасе. Гласът на Уитни сякаш звучеше подигравателно.

— *Дъг? Какво си мислиш, че правиш?*

Но всъщност знаеше. Показваше ѝ какво означава да се чувстваш пренебрегнат, даваше ѝ урок, но *нямаше да спечели*. Все пак се намираха на остров, нали? Колко далеч можеха да стигнат?

И така, Ким използва гнева, за да впрегне ума си — благодарение на него я бяха приели във факултета по медицина в Колумбийския университет. Искаше да въздейства върху Дъг. Трябваше да се престори, че съжалява за случилото се помежду им, да му обясни, че вината *не е нейна*. Подготви мислено малката си реч.

Разбираш ли, Дъги, не ми е позволено да приемам обаждания. В договора ми изрично се забранява да съобщавам на когото и да било мястото на снимките. Ако не спазя това условие, могат да ме уволнят. Разбираш ме, нали?

Трябваше да го накара да осъзнае, че дори и да бяха скъсали, че дори да е наистина луд, задето ѝ причинява това, и да се превръща в престъпник, за бога, тя все още беше неговото момиче.

Имаше намерение да го ритне здравата в слабините или в капачката на коляното веднага щом ѝ предостави възможност. Знаеше достатъчно хватки от джудо, за да го обезвреди, нищо че беше едър и силен. После щеше да побегне колкото може по-бързо. А накрая ченгетата щяха да му разкажат играта!

— Дъги? — извика Ким в телефона. — Моля те, отговори ми! Моля те. Това наистина не е никак забавно.

Внезапно музиката утихна.

Тя отново затаи дъх в тъмното и се послуша напрегнато, като се опитваше да превъзмогне бученето на пулса в ушите си. Този път заговори глас, *мъжки глас*, който беше топъл и почти нежен.

— Всъщност, Ким, доста е забавно, а освен това и донякъде романтично.

Ким не позна гласа.

Защото не беше Дъг.

4.

Нова вълна страх я обля като смразяващ огън, а съзнанието ѝ бавно започна да се замъглява. Но младата жена успя да се овладее, стисна силно колене и ухапа ръката си, за да остане будна. Думите отново отекнаха в главата ѝ.

Всъщност доста е забавно, а освен това и донякъде романтично. Не познаваше гласа, никога не го бе чувала.

Всичко, което си бе представляла до преди миг — *лицето* на Дъг, слабостта му към нея, последната година, през която се бе научила как да го усмирява, когато изгубеше контрол, — всичко се изпари.

Налагаше се да се сблъска с нова реалност.

Някакъв напълно непознат мъж я бе завързал и захвърлил в багажника на колата си. Тя беше *отвлечена*... но защо? Родителите ѝ не бяха богати! Какво смяташе да ѝ направи? Как щеше да избяга? Тя беше... защо се случваше всичко това?

Ким се заслуша за миг в тишината, после попита:

— Кой сте вие?

Когато заговори отново, гласът беше мек и спокоен.

— Съжалявам, че съм принуден да бъда груб, Ким, но след минута или две ще ти се представя. Не остана още много. И не се притеснявай. Всичко ще бъде наред.

Линията замлъкна.

Когато разговорът приключи, съзнанието ѝ се замъгли. Сякаш мозъкът също изключи. После мислите ѝ отново нахлуха, макар и в безпорядък. Имаше надежда в спокойния глас на непознатия. И тя се вкопчи в нея. Той се държеше... мило. Беше казал: *Всичко ще бъде наред.*

Колата зави рязко наляво и Ким се претърколи към едната страна на багажника. Краката ѝ опряха до стената. В този миг осъзна, че все още стиска телефона!

Приближи го към лицето си. Едва различаваше цифрите на бледата светлина от екранчето, но успя да набере 911.

Изслуша трите позвънявания, после четвъртото, последвано от гласа на оператора: „911. От какво се нуждаете?“.

— Казвам се Ким Макданиълс. Бях...

— ... не ви разбрах. Моля, кажете името си по-бавно.

Младата жена се претърколи напред, когато колата спря. Сетне вратата на шофьора се затръшна и тя чу превъртане в ключалката на багажника.

Ким стисна телефона. Страхуваше се, че прекалено високият глас на оператора ще я издаде, но повече се притесняваше, че ако затвори, ще изгуби GPS връзката си с полицията — най-добрия шанс за спасение.

Телефонните обаждания можеха да бъдат проследявани, нали?

— Бях отвлечена — процеди през зъби тя.

Мъжът се забави с отключването и през тези няколко секунди Ким отчаяно преразглежда плана си. Да кажем, че похитителят ѝ искаше да прави секс с нея. Щеше да остане жива, но трябваше да бъде умна — да се сприятели с него, да запомни всичко, така че да може да помогне на полицията.

Капакът на багажника се отвори и лунната светлина обля краката ѝ.

И планът на Ким да съблазни похитителя си излетя от главата ѝ. Тя изпъна рязко крака и ритна силно към бедрата на мъжа. Той отскочи назад, избегна удара и преди тя да успее да види лицето му, изтръгна телефона от ръката ѝ и я покри с одеялото.

Тогава... последва убождане в бедрото.

Ким чу гласа му, докато главата ѝ се отпускате безсилно назад и светлината изчезна.

— Безполезно е да се бориш с мен, Ким. Това не е заради теб и мен. Става дума за нещо много по-голямо, повярвай ми. Но всъщност защо ли трябва да ми вярваш?

5.

Ким дойде в съзнание.

Лежеше по гръб върху легло в светла стая с жълти стени. Ръцете ѝ бяха вързани над главата, дългите ѝ крака също бяха привързани към металната му рамка. Белият сатенен чаршаф, надиплен между тях, стигаше до брадичката ѝ. Не можеше да бъде сто процента сигурна, но смяташе, че е гола.

Младата жена дръпна въжетото, което стягаше ръцете и, а в съзнанието ѝ се мярнаха ужасяващи картини на това, което предстоеше да се случи. Нямаха нищо общо с уверението на мъжа, че „всичко ще бъде наред“. Сетне чу някакво грухтене и квичене — странните звуци излизаха от гърлото ѝ.

Не успя да разхлаби въжетата, затова повдигна с усилие глава и огледа стаята. Стори ѝ се нереална, като декор от филм.

От дясната страна на леглото имаше два затворени прозореца. Закриваха ги прозрачни завеси. Под тях се виждаше маса, отрупана със запалени свещи в най-различни цветове и размери, както и хавайски цветя.

Стрелиция или „райска птица“ и джинджифил — типично мъжки цветя, според нея, лъхаха на секс и стояха във вазата до леглото, сякаш изправени в ерекция.

Продължи да се оглежда и погледът ѝ се спря на камерите — две на брой, професионални, кацнали върху триножници от двете ѝ страни.

Върху две поставки имаше лампи, а над главата ѝ бе монтиран високоговорител, който първоначално не бе забелязала.

После чу грохота на вълните, които сякаш се разбиваха в стените. И сред всичко това — Ким, — като забодена с карфица пеперуда в нечий хербарий.

Манекенката пое дълбоко дъх и изкрещя:

— Помооооц!

Когато викът ѝ заглъхна, зад главата ѝ се разнесе мъжки глас.

— Хей-хей. Ким. Никой не може да те чуе.

Тя се извърна рязко наляво, протегна мъчително шия и видя мъж, седнал на стол. Носеше слушалки, които дръпна надолу и остави около врата си.

Първият и поглед към човека, който я бе отвлякъл.

Не го познаваше.

Имаше тъмноруса коса със средна дължина и вероятно приближаваше четиридесетте. Чертите на лицето му бяха правилни, не се отличаваха с нищо и можеха да бъдат определени като почти хубави. Беше мускулист, носеше явно скъпи дрехи, които подчертаваха фигурата, а върху китката му блестеше златен часовник *Филип Патек*, какъвто Ким бе виждала във „Венити Феър“. Мъжът на стола ѝ приличаше на актьора, който играеше Джеймс Бонд в последната част на филма — Даниъл Крейг.

Той нагласи отново слушалките и затвори очи, явно вгълбен в някаква музика. *Пренебрегваше я напълно.*

— Хей! Господине! *На вас говоря!* — изкрещя Ким.

— Трябва да чуеш това — рече мъжът. Назова музиката, добави, че познавал изпълнителя, и уточни, че това бил първият му студиен запис.

Изправи се, донесе ѝ слушалките и допря едната до ухото ѝ.

— Не е ли великолепно?

Планът на Ким за бягство се изпари. Беше пропуснала големия си шанс да го съблазни. Помисли си, че *каквото и да искаше да направи с нея този непознат, щеше да го стори*. Но поне можеше да се моли за живота си. Да му каже, че ще бъде много забавно, ако и тя участва. Ала мозъкът ѝ бе замъглен от инжекцията, която ѝ бе направил, и тя се чувстваше замаяна и твърде слаба, за да се движи.

Погледна в светлосивите очи на мъжа, а той отвърна на погледа ѝ, сякаш я харесваше. Може би щеше да успее да се възползва от това.

— Чуй ме — заговори пленницата. — Хората ще разберат, че ме няма. Важни хора. От „Лайф Инкорпорейтид“. Чувал ли си за тях? Аз имам вечерен час. Всички модели имат. Полицията вече ме търси, господин...

— Джеймс Бонд — услужливо я осведоми похитителят ѝ. — Ако бях на твое място, не бих се тревожил за полицията, Ким. Бях много внимателен. — Той приседна на леглото до нея и положи длан върху

лицето ѝ, нежно и с благоговение. След това си сложи тънки латексови ръкавици.

Ким отбеляза цвета им, беше син. Той откачи нещо от пирона в стената — някаква маска — и когато я сложи, чертите на лицето му се изкривиха. Придобиха *много плашещ* вид.

— *Какво правиш? Какво правиш?*

Письците на нещастното момиче отекнаха в малката стая.

— Това беше *страхотно*. Можеш ли да го направиш пак? Готова ли си, Ким?

Приблужи до всяка една от камерите, провери ъгъла през визьорите, после ги включи. Стаята се озари от ярка светлина.

Ким проследи с поглед сините ръкавици, които отмятаха бавно чаршафа от тялото ѝ. В стаята беше студено, но цялата ѝ кожа мигом се покри с капчици пот. Знаеше какво ще направи.

Смяташе да я изнасили.

— Не трябва да го правиш — прошепна момичето.

— *Трябва.*

От устните ѝ се изтръгна скимтене, което прерасна в писък. Тя извърна лице и се втренчи в затворените прозорци. Чу как металната катарамата от колана на безименния непознат се удари в пода. Нещастната жертва се разхлипа неудържимо, докато ръцете в латексови ръкавици се плъзгаха по гърдите ѝ, сетне надолу към слабините. Когато той разтвори женствеността ѝ с устни, мускулите ѝ се стегнаха, опитвайки се да го спрат да проникне в нея.

Топлият му дъх погали лицето ѝ, когато той заговори в ухото ѝ:

— Просто ми съдействай, Ким. Съдействай ми. Съжалявам, но си върша работата, при това за много пари. Хората, които гледат, са ти големи почитатели. Опитай се да разбереш.

— Искам да *умреш* — изсъска тя. Ухапа китката му и потече кръв. Той я зашлеви силно по двете бузи, а рукналите сълзи опариха кожата ѝ.

Искаше да припадне, но продължаваше да е в съзнание под тялото на русия непознат, чуваше го да пъшка и сумти, усещаше го — а това бе прекалено много. Опита се да блокира всичко, с изключение на шума на вълните и мислите какво ще му причини, след като се освободи.

6.

Когато Ким се събуди, седеше във вана с топла вода, гърбът ѝ бе облегнат на полегатата страна, а ръцете — вързани под сапунената пяна.

Русокосият непознат седеше на стол до нея и я търкаше с гъба. Движенията му бяха толкова плавни и естествени, сякаш го бе правил безброй пъти досега.

Стомахът на Ким се преобърна и тя повърна във ваната. Мъжът я изправи с едно силно движение, придружено от възклицание:

— Але — хоп!

Тя отново забеляза колко е силен и този път долови лек акцент в говора му. Не може да го определи. Може би беше руски. Или чешки. Или немски. После той дръпна запушалката на ваната и пусна душа.

Ким се олюляваше под струята, но той придържаше тялото ѝ. Внезапно тя извика, изви се към него и се опита да го ритне, но кракът ѝ се подхлъзна. Започна да пада, но той сръчно я подхвана и се засмя.

— Ти наистина си една малка специална тигрица, нали?

След това я уви в пухкава бяла хавлия и подгъна внимателно краищата, сякаш беше бебе. Остави я върху близката тоалетна чиния и ѝ подаде чаша с някаква течност.

— Изпий го — подкани я мъжът. — Ще ти помогне. Наистина ще ти помогне.

Младата жена поклати отрицателно глава.

— Кой сте вие? Защо ми причинявате това?

— Искаш ли да запомниш тази вечер, Ким?

— Сигурно се шегуващ, шибан перверзник.

— Това питие ще ти помогне да забравиш. А и аз искам да си заспала, когато те заведе у дома ти.

— Кога ще ме заведеш у дома?

— Вече почти приключихме — увери я той.

Ким вдигна ръце към него и забеляза, че въжетото, омотано около китките ѝ, е различно. Беше тъмносиньо, вероятно копринено, а възлите бяха сложни, почти красиви. Пое чашата и я изпразни до дъно.

След това непознатият я помоли да наведе глава напред. Тя се подчини и той подсуши косата ѝ. После я разреса, оформяйки букли с пръсти. Донесе шишенца и четчици от тоалетното шкафче под мивката.

Умело ѝ сложи руж и червило и закри с фон дьо тен синината около лявото ѝ око, като навлажни тънка четчица с език.

— Много съм добър в това, не се тревожи.

Той довърши работата си, протегна ръце, повдигна увитото ѝ в кърпата тяло и я отнесе в друга стая.

Главата на Ким се люшна немощно назад, когато я положи върху леглото. Смътно усещаше, че я облича, но не му помогна, докато ѝ слагаше бикините. Сетне завърза връзките на банския зад гърба ѝ.

Моделът приличаше на „Витадини“, който носеше в края на снимките. Червен със сребристи нишки. Навярно бе промълвила *Витадини*, защото „Джеймс Бонд“ каза:

— Този е по-хубав. Лично го избрах, когато бях в Сен Тропе. Купих го специално за теб.

— Ти не ме познаваш. — Думите се изплъзнаха сами от устата ѝ.

— Всички те познават, скъпа. Кимбърли Макданиълс. И името ти е красиво. — Той отметна косата ѝ и завърза тънките презрамки отзад на шията. Оформил красива панделка и се извини, че — без да иска — я бе оскубал.

Ким искаше да му отговори, но забрави какво се канеше да каже. Не можеше да се движи. Едва успяваше да държи очите си отворени. Погледна в бледосивите му очи, които сякаш я галеха.

— Ослепителна — промълви непознатият. — Изглеждаш удивително красива за финалното си представление.

Тя се опита да каже: „Майната ти“, но думите ѝ се сляха в една дълга, уморена въздишка:

— Майййй...

7.

В частна библиотека на другия край на света мъж на име Хорст седеше в кожено кресло и гледаше в големия екран с висока разделителна способност върху стената над камината.

— Харесват ми сините ръце — каза на приятеля си Ян, който въртеше чаша с кехлибарена течност и подрънкваше кубчетата лед. Хорст усили звука с дистанционното.

— Отлично хрумване — съгласи се Ян. — С банския костюм и тази кожа тя е типичната американска красавица. Сигурен ли си, че си запазил видеото?

— Разбира се. Гледай сега — покани го Хорст. — Наблюдавай как укротява звяра в себе си.

Ким лежеше по корем. Цялата беше овързана — ръцете ѝ бяха извити зад гърба и пристегнати към свитите крака. Освен червения бански, тя носеше изрязани лъскави черни кожени обувки с дванадесетсантиметрови тънки токчета и червени подметки. Бяха маркови, на Кристиан Лубутини, при това от най-стилните. Хорст си помисли, че приличат повече на играчки.

Ким се молеше на мъжа, чиято публика го познаваше само като „Анри“.

— Моля те, моля те, развържи ме — хлипаше момичето. — Ще изиграя ролята си. За теб ще бъде дори по-добре, а аз няма да кажа на никого.

— Истина е — засмя се Хорст. — На никого няма да каже.

Ян остави чашата си.

— Хорст, ако обичаш, върни малко — рече с явно нетърпение.

От екрана Ким отново изхлипа:

— Аз няма да кажа на никого.

— Това е добре, Ким. Нашата малка тайна, а?

Лицето на Анри бе променено от гумената маска, а гласът му — дигитално деформиран. Но представлението бе завладяващо и публиката го следеше със затаен дъх. Двамата мъже се наведоха

напред в креслата си, за да видят как Анри галеше Ким, разтриваше гърба ѝ и шепнеше ласкави думи, докато тя спря да плаче.

И тогава, когато приличаше на заспала, той я възседна и уви около ръката си дългата ѝ мокра руса коса.

Повдигна главата ѝ и я дръпна рязко, така че гърбът на Ким се изви и от устните ѝ се изтръгна вик на болка и ужас. Навярно бе видяла, че с дясната си ръка е взел назъбения нож.

— Ким — рече той, — скоро ще се събудиш. И дори някога да си спомниш това, ще ти се струва само като лош сън.

Красивата млада жена бе изненадващо притихнала, когато Анри направи първия дълбок разрез на тила. Пронизващата болка я измъкна рязко от вцепенението — клепачите ѝ се отвориха и от изкривената ѝ уста се изтръгна нечовешки вик. Нещастницата извиваше тялото си, докато той режеше мускулите ѝ надлъжно и напречно, а после, когато Анри отрязва главата на Ким с три ловки движения, *викът секна*, оставяйки да звучи само ехото.

Артериалната кръв бликна като гейзер. Пръскаше червени струи по жълтите стени и сатенените чаршафи. Обагри ръцете и слабините и на голия мъж, коленичил над мъртвото момиче.

Когато вдигна главата на Ким за косите и я разлюля бавно пред камерата, усмивката на Анри се виждаше отлично през гумената маска. Израз на безкрайно отчаяние бе запечатан завинаги върху красивото безжизнено лице.

Деформираният дигитален глас напомняше робот, но Хорст го намираше за изключително подходящ.

— Надявам се, че всички са щастливи — каза Анри.

Камерата се задържа върху лицето на Ким, а после — въпреки че публиката жадуваше за още — екранът стана черен.

ВТОРА ЧАСТ
СРЕДНОЩЕН ПОЛЕТ

8.

Един мъж се бе изправил на ръба на скалистата дига край морето и се взираше в тъмната вода и розовеещите облаци, докато първите лъчи на зората огряваха източния бряг на Мауи.

Казваше се Анри. Разбира се, това не беше истинското му име, а просто името, което използваше в момента. Беше тридесет и няколко годишен, със средно дълга руса коса, светлосиви очи, висок метър и осемдесет и два на бос крак, както бе в момента. Ходилата му бяха заровени в пясъка.

Бялата ленена риза се спускаше свободно върху сивите му памучни панталони. Той наблюдаваше чайките и слушаше крясъците им, когато се стрелкаха към вълните.

Анри си помисли, че писъците на тези птици предвещават поредния идеален ден в рая. Но още преди да е започнал, идеалният ден бе отишъл по дяволите.

Той обърна гръб на океана и пъкна цифровия си бележник в джоба на панталоните. Закрачи по наклонената пътека към частното си бунгало, а вятърът изду широката му риза като платно.

Когато стигна, отвори стъклената врата, прекоси предната веранда и малкото коридорче с под от светло дърво и влезе в кухнята. Наля си чаша силно хавайско кафе, излезе пак на верандата, отпусна се в шезлонга до джакузито и се замисли.

Това място — хотел „Хана Бийч“ — беше на върха в списъка му с любими места: допускаха се само избрани посетители, беше приятно и уединено, нямаше телевизор и дори телефон.

Заобиколен от хиляди акри тропическа гора, дискретният комплекс от сгради бе кацнал върху крайбрежен остров — идеален рай за много богатите.

Тук човек можеше да си почине напълно, да се отпусне и бъде такъв, какъвто е в действителност, да осъзнае човешката си същност.

Телефонното обаждане от някакво място в Източна Европа прати отпускането му по дяволите. Разговорът беше кратък и основно — монологичен. Хорст му бе съобщил една добра и една лоша новина.

Тонът му бе подразнил усещането на Анри за свобода с изтънчеността на острие, плъзгащо се леко върху жизненоважен орган.

Беше казал, че работата на Анри е приета добре, но имало *проблеми*.

Дали бе избрал подходящата жертва? Защо смъртта на Ким Даниълс е останала достойна само на тесен кръг хора и не е предизвикала шум? Къде е пресата? Дали наистина те бяха получили всичко, за което бяха платили?

— Свърших идеална работа — срязва го Анри. — Как можеш да го отричаш?

— Внимавай как се държиш, Анри. Всички сме приятели, нали?

Да. Приятелство на чисто търговска основа, като едната приятелска страна контролираше парите. А сега Хорст му казваше, че другарчетата му не били достатъчно ощастливени. Искали *повече*.

— Използвай въображението си, Анри. Изненадай ни.

Разбира се, те щяха да платят още за допълнителните услуги и след известно време перспективата за повече *пари* разсея донякъде лошото настроение на Анри, но не повлия върху презрението му към *Воайорите*.

Искаха повече?

Така да бъде.

Когато довърши и втората си чаша кафе, новият му план вече бе начертан. Извади мобилния телефон от джоба си и започна да набира.

9.

Тази нощ снегът се сипеше бавно над дома на Ливън и Барбара Макданиълс в Каскад Тауншип — заобиколеното от гори предградие на Гранд Рапид, Мичиган. В спретнатата и удобна къща с три спални две момчета спяха дълбоко, сгушени под юрганите си.

По-надолу по коридора Ливън и Барбара лежаха с опрени гърбове, притиснали ходилата си в широкото семейно легло, което вече двадесет и пет години им служеше вярно.

Нощното шкафче на Барбара бе затрупано със списания, започнати и недочетени книги с меки корици, сгънати списъци и бележки и безброй шишенца с витамини, струпани около бутилката ѝ със зелен чай. *Не се притеснявай. Ливън, и моля те, не пипай нищо. Аз знам мястото на всяко нещо.*

Нощното шкафче на Ливън до лявата му страна съдържаше спретнатата купчина годишни доклади, екземпляра с бележките му на „Срещу всички причини“, химикал и бележник и няколко постижения на електрониката — телефони, лаптоп, електронен будилник, показващ метеорологични данни, — всички подравнени на десет сантиметра от ръба и свързани към контакта зад лампата.

Снегът бе обгърнал къщата в бяла тишина. Наруши я телефонен звън, който събуди внезапно Ливън. Сърцето му заби учестено и тревожен въпрос изникна тутакси в съзнанието му, все още замъглено от съня: *какво става?*

Последва още един звън и този път Ливън грабна слушалката.

Погледна към часовника. Показваше три и четиринадесет сутринта... В този миг разбра. Беше Ким. Тя беше пет часа преди тях и той реши, че нещо е объркала с часовите пояси.

— Ким? Скъпа? — каза Ливън.

— *Ким си отиде* — произнесе мъжки глас в ухото на Ливън.

Гърдите му се стегнаха и той не можа да си поеме дъх. Дали не получаваше инфаркт?

— Извинете? Какво казахте?

Барб седна в леглото и запали лампата.

— Ливън? — попита. — Какво става?

Съпругът ѝ вдигна ръка с жест *дай ми секунда*.

— Кой се обажда? — попита, докато масажираше с длан гърдите си, за да намали болката.

— Разполагам само с минута, така че ме слушайте внимателно. Обаждам се от Хаваите. Ким изчезна. Попадна в лоши ръце.

Ледената вълна на страха се разпростря от главата до пръстите на краката му. Ливън стисна телефона и се заслуша напрегнато в ехото от мъжкия глас: *Ким попадна в лоши ръце*.

В това нямаше никакъв смисъл.

— Не ви разбрах. Пострадала ли е?

Отговор не последва.

— Ало?

— Чувате ли какво ви казвам, господин Макданиълс?

— Да. Кой се обажда, моля?

— Ще го кажа само веднъж.

Ливън дръпна края на тениската около врата си и се опита да подреди мислите си. Дали мъжът лъжеше, или казваше истината? Той знаеше името му, телефонния номер, че Ким е на Хаваите. Откъде е научил всичко това?

— Какво става, Ливън? Ливън, за Ким ли се обаждат? — попита трескаво Барб.

— Вчера сутринта Ким не се появи на снимките — каза гласът. — От списанието пазят мълчание. Все едно нищо не се е случило. Надяват се, че тя ще се появи.

— Обадиха ли се в полицията? Някой уведомил ли е полицията?

— Сега ще затворя — рече мъжът. — Но ако бях на ваше място, щях да се кача на следващия самолет до Мауи. Заедно с Барбара.

— Почакайте! Моля ви, почакайте! Откъде знаете, че е изчезнала?

— Защото аз го направих, сър. Аз я видях. Аз я харесах. Аз я взех. Желая ви приятен ден.

10.

— Какво искате? Кажете ми какво *искате!*

Ливън чу изщракване, последвано от сигнал „свободно“. Той натисна бутона за идентификация и прочете: „неизвестен“.

Барб го дръпна за ръката.

— Ливън! *Кажми ми! Какво се е случило?*

Барб обичаше да казва, че в семейството тя пали пожарите, а съпругът ѝ ги гаси и с времето всеки бе приел падащата му се роля. И така, Ливън ѝ разказа какво му бе казал непознатият. Опитваше се да прикрие паниката в гласа си и се придържаше към фактите.

Барб усети страха му, лицето ѝ се изкриви от ужас. Гласът ѝ стигаше до него приглушено, все едно идваше от много далече.

— *Повярва ли му?* Той каза ли ти *къде е* тя? Каза ли ти какво се е случило? Господи, за какво говорихте?

— Каза ми само, че си е отишла...

— Тя никъде не ходи без мобилния си телефон — задъха се Барб в астматичен пристъп.

Ливън скочи от леглото, треперещата му ръка събори нещата от шкафчето, като разпиля по килима хапчета, книги и списания. Откри инхалатора в безпорядъка, подаде го на жена си и я загледа, докато тя вдишваше дълбоко.

По лицето ѝ се стичаха сълзи.

Мъжът протегна ръце, а тя се отпусна на гърдите му, разтърсвана от ридания.

— Моля те... просто ѝ се обади.

Ливън грабна телефона от килима, набра номера на Ким и започна да брой позвъняванията, вперил поглед в часовника, докато усилено смяташе. На Хаваите беше едва десет вечерта.

После гласът на Ким прозвуча в ухото му.

— Ким! — извика той.

Барб притисна длани към страните си, а в погледа ѝ се изписа огромно облекчение... но Ливън осъзна грешката си.

— Беше гласовата поща — каза на съпругата си и се заслуша в записаното от дъщеря си съобщение: „Оставете номер и аз ще ви се обадя. Чаоооо“.

— Ким, *татко* е. Добре ли си? Искаме да те чуем. Не се тревожи за часа. Просто се обади. Всички тук сме добре. Обичаме те, скъпа. Татко.

— О, господи, о, господи! — хлипаше Барб, докато притискаше инхалатора към лицето си.

— Не знаем нищо, Барб — опита се да я успокои съпругът ѝ. — Може да е бил някой малоумник с тъпо чувство за хумор...

— О, господи, Ливън! Обади се в стаята ѝ в хотела.

Седнал на ръба на леглото и забил поглед в надипления килим, Ливън се обади на справки. Записа си номера, прекъсна линията, след това се свърза с хотел „Уайли Принсес“ в Мауи.

Когато операторът отговори, Ливън помоли да го свържат с Ким Макданиълс. Чува се шест далечни позвънявания в стаята, намираща се на повече от девет хиляди километра, след което се включи телефонен секретар: „Моля оставете съобщение за госта на стая 314. Или натиснете 0 за оператора“.

Болките в гърдите му се върнаха с нова сила и Ливън едва смогваше да си поеме дъх. Заговори в слушалката:

— Ким, обаждат се мама и татко. Важно е.

Натисна 0 и от другия край на линията най-после се разнесе мелодичният глас на хотелския оператор.

Ливън го помоли да позвъни в стаята на Каръл Суийни — секретарката от агенцията, която придружаваше Ким на Хаваите и се предполагаше, че ще я наглежда и ще се грижи за нея.

От стаята на Каръл също не се обади никой.

— Каръл, обажда се Ливън Макданиълс, бащата на Ким. Моля те, обади се веднага щом получиш съобщението. Не се притеснявай за часа. Ние сме будни. Това е номерът на мобилния ми телефон...

След това отново се обади на оператора.

— Нуждаем се от помощ — каза той. — Моля ви, свържете ме с управителя. Спешно е.

11.

Ливън Макданиълс имаше квадратна брадичка, беше висок над метър и осемдесет, мускулест, тежък около седемдесет и пет килограма. Беше прям, решителен, разумен, роден лидер. Но сега седеше на ръба на леглото в червените си боксерки, стискаше миниатюрния мобилен телефон, който не успя да го свърже с детето му, и се чувстваше объркан и безпомощен.

Докато чакаше мъжът от охраната да отиде в стаята на Ким и да се върне, за да докладва на управителя, в съзнанието му се блъскаха образи на дъщеря му — как лежи някъде пребита или в плен на някакъв маниак, който само един господ знае какво е замислил да ѝ стори.

Времето минаваше, вероятно бяха изтекли само няколко минути, но Ливън си представяше как прелита над Тихия океан, изкачва тичешком стълбите на хотела и се втурва в стаята на Ким. И тогава я вижда заспала дълбоко, а телефонът върху нощното шкафче е изключен.

— Господин Макданиълс, обажда се охраната. Леглото е оправено. Вещите на дъщеря ви са в стаята и изглеждат непокътнати. Бихте ли желали да уведомим полицията?

— Да. Незабавно. Благодаря ви. Бихте ли ми продиктували името си буква по буква?

До него Барб дишаше тежко, лицето ѝ блестеше от сълзи, пръстите ѝ нервно подръпваха сплетената ѝ на плитка посивяла коса, от която стърчаха измъкнати кичури. Страданието ѝ беше очевидно и тя не го криеше. Съпругата му беше такава — човек винаги знаеше какво чувства.

— Колкото повече си мисля — заговори жената през сълзи, — толкова повече се убеждавам, че това е лъжа. Ако я е отвлякъл... щеше да иска пари, а той не ти е споменал за откуп, Ливън. Тогава... *защо ще ни се обажда?*

— Не зная, Барб. И за мен няма никакъв смисъл.

— Кое време е там?

— Десет и половина вечерта.

— Значи... няма я *от осемнадесет часа*? — поде Барб и изтри сълзите си с тениската му. — Може да е излязла на разходка с колата на някое хубаво момче — опита се да измисли някакво успокояващо обяснение. — Спугали са гума, а мобилните им телефони нямат обхват или нещо такова. Сигурно се е притеснила, че не се е явила на снимките. Знаеш каква е. Нищо чудно в момента да е заседнала някъде, *бясна* на себе си.

Ливън бе скрил най-ужасната част от разговора. Не бе споделил с Барб какво му бе казал непознатият по телефона, че дъщеря му е „в лоши ръце“. Искаше да ѝ спести допълнителното страдание. Нямахше да има полза, ако жена му го знае, а и нямаше сили да ѝ го съобщи.

— Трябва да запазим самообладание и да мислим разумно — рече той.

Барб кимна.

— Естествено. И, о, да, заминаваме за там, Ливън. Но Ким ще се разбеснее като ято оси, щом разбере, че си казал в хотела да се обадят в полицията. Не ми се ще да съм на твое място, когато се ядоса.

Ливън се усмихна.

— Ще си взема душ след теб — каза Барб.

Пет минути по-късно Ливън излезе обръснат от банята, а мократа му кестенява коса стърчеше на оголеното теме. Докато се обличаше, се опита да си представи хотел „Уайли Принсес“. Беше виждал пощенски картички, запечатали идиличните разходки на младоженци по морския бряг, окъпан от лъчите на залеза. Помисли си, че може никога повече да не види Ким, и ужасът го преряза като нож.

Моля те, Господи, о, моля те, не позволявай нещо лошо да се случи на Ким.

Барб се изкъпа набързо, облече син пуловер, сиви панталони и ниски обувки. Върху измъченото лице очите ѝ изглеждаха огромни, но вече се бе отърсила от истерията и практичният ѝ ум работеше на пълни обороти.

— Взех само бельо и четките за зъби, Ливън. В Мауи ще си купим всичко, от което имаме нужда.

В Каскад Тауншип беше четири без петнадесет сутринта. По-малко от час бе изминал от анонимното обаждане, разтърсило

спокойната нощ и изпратило семейство Макданиълс към ужасяващата неизвестност.

— Ти се обади на Сиси — заръча му Барб, — а аз ще събудя децата.

12.

Барбара въздъхна тихо и завъртя регулатора за светлината на лампата. Грег изпъшка, дръпна юргана с Човека Паяк върху главата си, но Джони се изправи в леглото. Изражението на лицето на четиринадесетгодишното момче се промени и върху него се изписа нещо подобно на очакване или вълнение.

Барбара разтърси нежно рамото на Грег.

— Скъпи, събуди се.

— Мамооооооо, нееееееееее.

Барб дръпна завивката на по-малкия си син и набързо разказа на момчетата една съкратена и доста променена версия на случилото се, в която самата тя не вярваше. Че двамата с татко са решили да отидат на гости на Ким в Хаваите.

Синовете й тутакси застанаха нащрек и я засипаха с въпроси. В този момент влезе Ливън с изопнато от напрежението лице.

— Татко, какво става? — изкрещя Грег, щом го видя.

Барб го гушна и започна да го уверява, че всичко е наред, че леля Сиси и чичо Дейв ги чакат и само след петнадесет минути ще са в леглата и отново ще заспят. Можели да останат по пижами, но трябвало да си обуят чорапите и обувките.

Джони започна да им се моли да го вземат със себе си на Хаваите — искал да кара джет и да се гмурка, — но Барб, която едва сдържаше сълзите си, каза само „друг път“ и се зае да вади чорапи, обувки, четки за зъби и електронните игри, за да не разберат момчетата колко е разстроена.

— Нещо криеш от нас, мамо. Още е съвсем тъмно!

— Сега няма време да ти обяснявам, Джони. Всичко е наред. Ние просто... трябва да побързаеме, за да не изпуснем самолета.

Десет минути по-късно и след пет пресечки Кристин и Дейвид ги чакаха пред входната врата на дома си. Леденият арктически вятър откъм езерото Мичиган бе навял върху моравата им сняг, приличащ на пудра захар.

Когато завиха през алеята, Ливън видя как Сиси изтича надолу по стълбите, за да посрещне колата. Тя беше с две години по-млада от Барб, имаше същото сърцевидно лице и Ливън сякаш видя Ким.

Сиси протегна ръце, за да прегърне децата, които се спуснаха към нея, и вдигна глава към Барб и Ливън.

— Пренасочих нашия телефон към твоя, Сис. Да знаеш, в случай че ти се обадят. — Барб не искаше да навлиза в подробности пред момчетата. А и не беше сигурна, че някой ще се обади.

— Звънни ми между двата полета — каза Сис.

Дейв подаде плик на Ливън.

— Тук има малко пари, около хиляда долара, не, не, вземи ги. Ще имате нужда от тях, когато стигнете там. За таксите и каквото потрябва. Вземи ги, Ливън.

Последваха силни прегръдки и пожелания за безопасен полет, думите „обичаме ви“ отекнаха в утринната тишина. Когато предната врата на къщата на Сиси и Дейвид се затвори, Ливън каза на Барб да си закопчае колана.

Излезе на заден от алеята, после зави по Бъркет Роуд и се насочи с пълна скорост към летище „Джералд Форд“.

— По-бавно, Ливън.

— Добре.

Но кракът му не се отлепи от педала на газта. Колата летеше по заснежената магистрала, но високата скорост и шофирането задържаха съзнанието му на ръба и не му позволяваха да се срине в бездната на отчаянието.

— Когато сменяме самолетите в Лос Анджелис, ще се обадя в банката — каза Ливън. — Ще говоря с Бил Мачио, за да ми даде заем срещу къщата, в случай че се нуждаем от пари в брой.

Той видя сълзите да капят в скута на Барб, чу потракването на клавишите върху органайзера ѝ, докато изпращаше съобщения към всички членове на семейството, приятелите, работата. Както и на Ким.

Барб се обади на мобилния телефон на дъщеря си още веднъж, докато Ливън паркираше колата. Вдигна телефона към него, за да чуе как гласът на оператора казва: „Кутията със съобщения на Ким Макданиълс е пълна. Повече не можете да оставяте съобщения“.

13.

Ливън и Барбара Макданиълс прекосиха със самолет разстоянието между Гранд Рапидс и Чикаго, а оттам отлетяха до Лос Анджелис, където почти веднага имаше връзка с полета до Хонолулу. Когато пристигнаха в Хонолулу, прекосиха тичешком летището, с билетите и личните карти в ръце, за да се качат на малкия самолет, който щеше да ги отведе до острова. Влязоха последни и се отпуснаха върху седалките точно когато вратите на малката машина се затвориха с *трясък*.

След четиридесет минути щяха да бъдат в Мауи.

Само четиридесет минути ги деляха от Ким.

Откакто бяха напуснали Гранд Рапидс, Ливън се бе унасял на няколко пъти в сън. Толкова много време му се губеше от среднощното телефонно обаждане, че всичко започваше да му се струва нереално.

В момента се самозалъгваха, че след време, когато всичко се изясни и се успокоят, ще се смеят на това как Ким ги бе изплашила и накарала да дойдат чак дотук. Щяха да показват на близките си снимка с Ким и изражението ѝ „О, моля ви“ на нея и всички щяха да носят разноцветни гирлянди около врата, типични за щастливите туристи на Хаваите.

Но после страхът отново ги сграбчи.

Къде беше Ким? Защо не можеха да се свържат с нея? Защо не се бе обадила у дома или на мобилния на баща си?

— Мислех си за колелото — каза Барб, докато самолетът се издигаше над облаците.

Ливън кимна и взе ръката ѝ.

Това, което наричаха „колелото“, беше започнало с друго ужасно телефонно обаждане, преди осем или девет години, от полицията. Тогаваша Ким беше на четиринадесет. Карала велосипеда си на връщане от училище, когато краят на дългия пухкав шал се закачил и увил около задната гума, задушавайки я и изхвърляйки я от седалката в крайпътната канавка.

Една жена, която минавала с колата си по шосето, спряла и намерила Ким, паднала в безсъзнание до едно дърво. Жената, Ан Клоси, се обадила на 911 и когато линейката дошла, парамедиците не могли да свестят момичето.

Лекарите констатирани, че мозъкът ѝ е бил лишен от кислород. Тя била в кома. От болницата казаха на Барб, че дъщеря ѝ може да не излезе от нея.

Когато най-после успя да се свърже с Ливън в офиса му, Ким беше прехвърлена в травматологията в Чикаго. Двамата с Барб пътуваха четири часа с кола и завариха дъщеря си в интензивното отделение, замаяна, но будна. Около шията ѝ имаше ужасяваща пурпурна синина от шала, който едва не я бе убил.

Но беше жива. Не беше сто процента сигурно, че няма да има никакви увреждания, но щеше да се оправи.

— Нещо странно ставаше в главата ми — им каза тогава Ким. — Беше като сън, но по-реално. Чух отец Марти да ми говори, сякаш бе седнал на ръба на леглото.

— И какво ти каза той, скъпа? — попита я Барб.

— Каза ми: „Радвам се, че си кръстена, Ким“.

Ливън свали очилата си и избърса навлажнелите си очи с длан. Барб му подаде кърпичка с думите:

— Зная, скъпи, зная.

И сега искаха да намерят Ким, както тогава. Жива. И да е добре. Ливън се усмихна на Барб, докато и двамата си мислеха как „Чикаго Трибюн“ написа статия, озаглавена: „Момичето Чудо“. Понякога все още я наричаха така.

Момичето Чудо, което влезе в баскетболния отбор още първата година в университета. Момичето Чудо, което бе прието да следва медицина в Колумбийския университет. Момичето Чудо, което бе избрано за рекламно лице на „Спортинг лайф суимсют“ при шанс един на милион срещу нея.

Но дали това наистина бе чудо?, мислеше Ливън сега.

14.

— Не биваше да вдигам толкова шум за тази модна агенция — рече Барб на Ливън, докато мачкаше кърпичката си.

— Тя искаше да бъде модел, Барб. Никой не е виновен. Ким винаги е решавала сама.

Барб извади от чантата си снимка на осемнадесетгодишната Ким, направена в агенцията в Чикаго. Ливън я погледна — дъщеря му бе облечена в черен пуловер с дълбоко изрязано деколте и разпиляна по раменете руса коса — истинска красавица, която можеше да събуди и най-смелите мъжки фантазии.

— Повече няма да работи като модел — заяви той.

— Тя е на двадесет и една, Ливън.

— Тя ще става *лекар*. Барб, повече няма защо да работи като модел. Това слага край на историята. Ще я накарам да разбере.

Стюардът ги предупреди, че самолетът ще кацне след няколко минути.

Барб вдигна щората и Ливън се вгледа през прозореца към облаците под тях — върховете им сякаш се осветяваха от розовите светлини на прожектор.

Когато малките къщи и тесните пътища на Мауи се показаха, Ливън се обърна към съпругата си — неговия най-добър приятел, неговата любима.

— Как си, скъпа? Добре ли си?

— Никога не съм била по-добре — опита се да се пошегува Барб.

Той се усмихна, привлече жена си към себе си, притисна буза о нейната и вдъхна уханието на парфюма ѝ. *Нейното ухание*.

— Дръж се — рече Ливън, когато самолетът се спусна надолу. „Идваме при теб, скъпа. Мама и татко идват“ — прибави наум.

15.

Съпрузите Макданиълс излязоха от вратата на малкия самолет и се спуснаха по люлеещата се стълба до асфалта. След хладния въздух в самолета горещината навън бе задушаваща.

Ливън огледа вулканичния пейзаж — смайващо различен от тъмната нощ в Мичиган, където снегът се сипеше във врата му, докато прегръщаше синовете си за сбогом.

Свали сакото си и опипа вътрешния джоб, за да се увери, че билетите за връщане са там — включително и билетът, който бе купил за Ким.

Терминалът беше пълен с хора. Чакалнята и секцията за багажа бяха в едно и също помещение. Двамата с Барб показаха бордовите си карти на служителя в синя униформа, заклеха се, че не носят никакви плодове, а след това се заоглеждаха за табели, сочещи къде могат да потърсят такси.

Ливън вървеше бързо, нямаше търпение да стигнат час по-скоро в хотела и в последния момент избегна количка с багаж. Едва не се сблъска с малко момиче с руси плитки. То седеше сред струпания багаж и притискаше до гърдите си плюшена играчка. Детето изглеждаше толкова самоуверено, че напомни на Ливън за Ким. В гърдите му се надигна вълна на паника, главата му се замая, а стомахът му се сви на топка.

Мъжът продължи с усилие напред. Дали Ким не бе изчерпала запаса си от чудеса? Дали даденото ѝ назаем време бе изтекло? Дали цялото семейство не бе допуснало огромна грешка, когато бе повярвало в думите на репортера от Чикаго, че Ким е такава късметлийка, че не може да ѝ се случи нищо лошо и никой и нищо не може да я нарани?

Ливън отново отправи мислена молба към бог да я завари жива и здрава в хотела, да се зарадва, като види родителите си, и да ги посрещне с думите: *Толкова съжалявам. Нямах намерение да ви тревожа.*

Ливън прегърна през рамо Барб, двамата излязоха от терминала, но преди да стигнат до редиците с таксите, видяха някакъв мъж да се приближава към тях — шофьор, който носеше табела с имената им.

Той беше по-висок от Ливън, тъмнокос, с мустаци. Беше облечен в тъмен костюм, краката му бяха обути в каубойски ботуши, навярно от крокодилска кожа, със седемсантиметрови токове. На главата си носеше шофьорско кепе.

— Господин и госпожа Макданиълс? — попита той. — Аз съм Марко. От администрацията на хотела ме наеха да ви бъда шофьор. Имате ли талони за багажа?

— Нямаме багаж.

— Добре. Колата е отвън.

16.

Семейство Макданиълс вървяха зад Марко и на Ливън му направи впечатление странната, люлееща се походка в каубойските ботуши, както и акцентът. Усещаше се нещо от Ню Йорк или може би от Ню Джърси.

Тримата прекосиха платното за пристигащи и се насочиха към отбивката на шосето за острова, където Ливън забеляза върху една пейка първата страница на местен вестник.

Сърцето му прескочи два удара и замря, когато осъзна, че лицето на Ким го гледаше под водещото заглавие.

Това беше брой на „Мауи Нюз“ и големите букви крещяха: „Изчезналата красавица“.

Мислите на Ливън запрепусаха объркано. Бяха му нужни няколко секунди, за да осъзнае, че през единадесетте или повече часа, през които двамата с Барб пътуваха, Ким официално бе обявена за изчезнала.

Нямаше да ги чака в хотела.

Както му каза непознатият по телефона — *тя си беше отишла.*

Ливън сграбчи вестника с трепереща ръка, а сърцето му подскочи в гърдите, когато погледна в смеещите се очи на дъщеря си. На снимката тя беше с бански костюм, вероятно беше направена преди два или три дни.

Ливън сгъна надлъжно вестника и настигна Марко и Барбара, която тъкмо питаше шофьора:

— Дълго ли ще пътуваме до хотела?

— Около час и половина и няма да ви струва нищо, господин и госпожо Макданиълс. Разноските са за сметка на „Уайли Принсес“ и аз ще бъда винаги на ваше разположение.

— Защо го правят?

Гласът на Марко омекна:

— Ами имайки предвид ситуацията, сър.

Той отвори вратите на колата и Ливън и Барбара се качиха. Лицето на жената се сгърчи, когато взе вестника, и се разплака, докато

четеше статията. Седанът се вля плавно в уличното движение.

Понесе се по магистралата и Марко им заговори, докато гледаше в огледалото за обратно виждане. Попита ги любезно дали им е удобно, дали желаят да усили климатика, или да им пусне музика. Мислите на Ливън препускаха напред — първо да се регистрират в хотела, а след това веднага да отидат в полицията. През цялото време имаше чувството, че е бил ранен на бойното поле и жизненоважна част от тялото му, без която може би няма да оцелее, е била жестоко отрязана.

Най-после седанът намали скоростта и пое по частен път, ограден от двете страни с дървета с разцъфнали пурпурни цветове. Минаха покрай изкуствен водопад и спряха пред внушителния портал с навес на хотел „Уайли Принсес“.

От двете страни на колата Ливън видя фонтани, облицовани с плочки. От водата на единия се издигаха бронзови статуи на полинезийски войни с копия в ръце, а в другия плаваха конзоли, пълни с орхидеи.

Пикола в бели ризи и къси червени панталони забързаха към колата. Марко отвори вратата си и докато Ливън заобикаляше седана, за да помогне на Барб да слезе, чу да крещят името му от различни посоки.

Към входа на хотела тичаха хора — репортери с камери и микрофони.

Тичаха към тях.

17.

Десет минути по-късно, замаяна от полета и с треперещи колене, Барб влезе в апартамент, който при други обстоятелства би сметнала за „великолепен“. Ако беше погледнала картончето зад вратата, върху което бе изписана категорията на хотела, щеше да види, че цената на една нощувка е повече от три хиляди долара.

Тя пристъпи към средата на салона, все едно беше сомнамбул — виждаше, но съзнанието ѝ не регистрираше ръчно тъкания бежов копринен килим с извезани орхидеи, красивите дамаски на мебелите и огромните плоски екрани на телевизорите.

Отиде до прозореца и погледна красивата гледка, но *всъщност търсеше Ким*.

Долу се виждаше огромен басейн със сложна форма — квадрат, вписан в правоъгълник, с кръгло джакузи в плиткия край. В средата му се издигаше фонтан, оформен като висока чаша за шампанско. Струята му се плискаше върху децата, които играеха около него.

Барбара обходи с поглед редиците снежнобели шатри около басейна. Търсеше млада жена, излегнала се върху шезлонг с питие в ръка. Надяваше се да види Ким край синьо-зелената вода. Спря се на няколко момичета — някои по-слаби, други по-пълни, по-високи или по-ниски, но никое от тях не беше Ким.

Тя се взря отвъд басейна и видя покрита пътека. Дървените ѝ стъпала отвеждаха надолу към плажа, който беше осеян с палмови дървета. Пред тях се плискаха сапфирените води на океана, отделящи острова от Япония.

Къде беше Ким?

Барб искаше да каже на Ливън: „Усещам присъствието на Ким някъде тук“, но когато се обърна, съпругът ѝ не беше в стаята.

Тя забеляза натруфена кошница с плодове върху масичката до прозореца и приближи. Имаше картичка. Беше визитка на хотела. На гърба ѝ бе изписано съобщение. Чу се шумът на водата в тоалетната и Ливън, бедният ѝ скъп съпруг, се появи. Широко отворените му очи бяха пълни с болка.

— Какво е това, Барб? — попита.

Тя прочете съобщението на глас: „Скъпи господин и госпожо Макданиълс, моля ви, обадете ми се. Ние сме тук, за да ви помогнем с каквото можем“.

Визитката бе подписана: „Сузан Грубър, очаквам да се видим“, а под името бе написан номерът на хотелска стая.

— Сузан Грубър — каза Ливън. — Тя е отговорен редактор в агенцията. Сега ще я потърся.

Барб се обнадежди. Грубър бе от ръководството. Трябваше да знае нещо.

Петнадесет или може би двадесет минути по-късно хотелската стая на семейство Макданиълс се изпълни с хора.

18.

Барб седеше на един от диваните. Беше скръстила ръце в скута си и се надяваше Сузан Грубър да им каже, че Ким се е скарала с фотографа или че не е излязла достатъчно добре на снимките и са ѝ дали почивка — или нещо, *каквото и да е*, което би изяснило ситуацията. Можеше да се окаже, че Ким просто отсъства, но не е изчезнала, не е отвлечена, не е в опасност.

Грубър беше представител на директора на нюйоркската агенция, имаше блестящи бели зъби и лице с остри черти. Беше облечена в синьо-зелен костюм с панталон, ръцете ѝ бяха обсипани със златни гривни, а когато се ръкува с Барбара, пръстите ѝ бяха студени.

Тук беше и художественият директор Дел Суон. Той имаше тъмна кожа, платиненоруса коса и обеща на едното ухо. Носеше модерни избелели джинси и тясна черна тениска. На Барбара ѝ се стори изнервен и неспокоен, като човек, който знае повече, отколкото казва, или може би просто се чувства виновен, задето е последният, видял Ким жива.

Имаше още двама мъже. По-възрастният беше около четиридесетгодишен, носеше сив костюм и от цялото му същество лъхаше на корпоративен служител. Барб бе срещала хора като него по бизнес коктейлите в „Мерил Линч“, където работеше Ливън. Можеше да се обзаложи със стопроцентова сигурност, че той и по-младият мъж от дясната му страна са адвокати от Ню Йорк, които бяха изпратени спешно в Мауи, за да спасяват задниците на шефовете в списанието.

Барб погледна към Каръл Суийни — едра жена, секретарка от модната агенция, която бе уредила тази работа за Ким и я придружаваше по време на снимките, за да се грижи за нея. Каръл беше облечена в скъпа, но безформена черна рокля и имаше вид, сякаш е погълнала нещо огромно, което е заседнало в гърлото ѝ.

Барб не можеше да понася присъствието ѝ.

Старшият Костюм, Барб забрави името му веднага щом го чу, казваше на Ливън:

— Организирали сме охранителен екип, който да открие къде може да е отишла Ким.

Дори не погледна към Барб, цялото му внимание бе насочено към Ливън. Всъщност както и на всички останали. Барбара знаеше, че изглежда разстроена, объркана и безпомощна. А и едва ли някой би могъл да я вини за това.

— Какво повече можете да ни кажете? — обърна се тя към адвоката.

— Няма признаци, че нещо се е случило с нея. От полицията предполагат, че просто е заминала някъде, за да се поразсее.

Барб си помисли: *Ливън, кажи им*, но той я бе предупредил още преди да пристигнат: „Ще съберем информация. Ще слушаме, но не бива да забравяме, че ние не познаваме тези хора“. Което означаваше, че всеки, свързан със списанието, би могъл да има нещо общо с изчезването на дъщеря им.

Сузан Грубър опря лакти на коленете си, наведе се напред и заговори на Ливън:

— Ким е била в бара на хотела с Дел, който отишъл до тоалетната, а когато се върнал, Ким си била отишла. Никой не я е *отвел*. Тя си е тръгнала по своя воля.

— И това ли е всичко? — попита Ливън. — Ким е напуснала бара на хотела сама, никой не я е виждал или чувал, няма я ден и половина и от всичко това вие си правите заключението, че е напуснала снимките и е отишла някъде да се „поразсее“?

— Тя е голям човек, господин Макданиълс — отвърна Грубър. — Не за пръв път някое от момичетата захвърля работата си. Спомням си Гретхен, която миналата година изчезна от Кан и шест дни по-късно се появи в Монте Карло.

Грубър говореше така, сякаш беше в кабинета си и търпеливо обясняваше работата си на Ливън.

— На тези снимки сме изпратили осем момичета — продължи тя, като изтъкваше за колко много хора отговаря, безбройните си задължения във връзка със снимките и как трябва всяка минута да е на снимачната площадка или да преглежда заснетия през деня материал...

Върху обсипаните ѝ със злато ръце не се виждаше брачна халка. Барбара усети как главата ѝ ще се пръсне. Дали имаше деца? Дали

изобщо някога бе познавала дете? *Едва ли Сузан Грубър имаше представа какво означава да имаш дете.*

— Ние всички обичаме Ким — изтърси Каръл Суийни на Барб. — Аз... имах чувството, че Ким е в безопасност тук. Вечерях с една от манекенките. Искам да кажа, че Ким е толкова добро и отговорно момиче, никога не съм и допускала, че ще има причина да се тревожа за нея.

— Нямахте ме само минута — обади се Дел Суон и се разплака.

Сега на Барб ѝ стана ясно защо Грубър бе довела всички тези хора. Барбара бе възпитана да бъде любезна с хората, но сега, след като вече нямаше смисъл да отрича очевидното, трябваше да им го каже.

— И никой от вас *не е отговорен*? Затова ли сте дошли тук? За да ни кажете, че никой от вас *не е отговорен* за Ким?

Никой не посмя да срещне погледа ѝ.

— Ние казахме в полицията всичко, което знаем — смънка Грубър.

Ливън се изправи, отпусна ръка на рамото на съпругата си и се обърна към хората от списанието:

— Моля ви, обадете ни се, ако научите нещо. Но точно сега бихме искали да останем сами. Благодаря ви.

— Ким ще се върне. Не се тревожете — рече Грубър, стана и праметна дръжката на чантата пред малките си гърди.

— Искате да кажете, *че се надявате и се молите за това* — вие, жалки и страхливи същества — заключи Барбара.

19.

Един мъж стоеше сред тълпата репортери, която обсаждаше главния вход на „Уайли Принсес“ в очакване да започне пресконференцията.

Той се бе слял с множеството и със смачканите си дрехи приличаше на човек, излязъл от спален чувал. Спортни слънчеви очила закриваха половината му лице, въпреки че слънцето вече залязваше. Върху ръждиво кестенявата му коса бе нахлупена бейзболна шапка на „Доджърс“, модел на „Адидас“, носеше овехтели панталони с големи джобове, а отпред, върху раздърпаната евтина хавайска риза, висеше идеално копие на журналистически пропуск, който го идентифицираше като фотографа Чарлс Ролинс от „Толк Уийкли“ — издание, което не съществуваше.

Видеокамерата му обаче бе скъпа, последен модел „Панасоник“, с висока разделителна способност, чувствителен стерео микрофон и обектив „Лайка“, струващ повече от шест хиляди долара.

Той насочи камерата към главния вход на „Уайли Принсес“, където семейство Макданиълс заемаше местата си зад импровизираната катедра.

Докато Ливън нагласяше микрофона, „Ролинс“ изсвири през зъби кратка мелодийка. Изпитваше истинско удоволствие от себе си, дори Ким не би го познала, ако беше жива. Вдигна видеокамерата над главата си и записа поздрава на Ливън към представителите на пресата. Помисли си, че сигурно щеше да харесва семейство Макданиълс, ако ги познаваше. Мамка му, дори вече ги харесваше. И защо да не ги харесва?

Само ги погледни.

Сладката и енергична Барбара. Ливън със сърце на заслужил и храбър генерал. И двамата са солта на шибаната земя.

Бяха съсипани от мъка и ужасени, но при все това запазваха самообладание и с достойнство отговаряха на безчувствени въпроси от рода на: „Какво бихте казали на Ким, ако в момента ви слуша?“.

— Бих ѝ казала: „Ние те обичаме, скъпа. Моля те, бъди *силна*“ — изрече Барбара с треперещ глас. — И на всички, които ни слушат: моля ви, предлагаме 25000 за информация, която би помогнала на дъщеря ни. Ако имахме милион, щяхме да го дадем...

В този момент явно дъхът не ѝ достигна. Тя се обърна и Ролинс видя как вдиша дълбоко от инхалатор. Въпросите към родителите на супермодела продължаваха да ваят: *Ливън, Ливън! Поискаха ли ви откуп? Какво беше последното, което Ким ви каза?*

Ливън се наведе към микрофоните и започна да отговаря търпеливо.

— Управата на хотела е осигурила гореща линия — завърши накрая и прочете номера.

Ролинс наблюдаваше как журналистите заподскачаха като летящи риби, крещейки въпроси, когато двамата Макданиълс слязоха от катедрата и се запътиха към фойето на хотела.

Той погледна през обектива, приближи образите на съпрузите и видя някакъв мъж, донякъде знаменитост, да си проправя път през тълпата. Беше го виждал да представя книгите си по американската кабелна телевизия „Кейбъл Сателит Пъблик Афеърс Нетуърк“.

Мъжът, заинтригувал Ролинс, беше хубав, около четиридесетгодишен, журналист и много успешно продаван автор на детективски романи. Носеше панталони „Докърс“ и розова риза, закопчана до долу, с навити до лакътя ръкави. Нещо в него му напомняше на Брайън Уилямс^[1], предаващ директно от Багдад. Може би беше малко по-груб и напорист.

Докато Ролинс го наблюдаваше, писателят се протегна и докосна Барбара Макданиълс по ръката. Жената се спря да говори с него.

Чарли Ролинс засне интервюто му. Помисли си: *Без майтап. На Воайорите ще им хареса. Ким Макданиълс стана известна по цял свят. Работата наистина се превръща в голямо събитие.*

[1] Водещ и главен редактор към Ен Би Си „Найтли Нюз“. — Б.пр. ↑

20.

Журналистът в панталони „Докърс“ и розова риза?
Това бях аз.

Когато Ливън и Барбара Макданиълс слязоха от катедрата, зърнах пролука в тълпата, която отново се затвори в кръг около тях и сякаш ги засмука от всички страни.

Спуснах се напред и докоснах жената, за да привлека вниманието ѝ, преди да изчезне във фойето на хотела.

Исках да взема интервю, но независимо колко пъти си виждал родители на изчезнали или отвлечени деца да умоляват за безопасното им завръщане, не можеш да останеш безчувствен към болката и страданието им.

При вида на Ливън и Барбара сърцето ми се сви. По лицата им бе изписана огромна мъка, която ме разтърси до дъното на душата ми.

А сега ръката ми стискаше нежно нейната. Тя се обърна и аз се представих, подадох ѝ визитната си картичка и за мой късмет — беше чувала за мен.

— Вие ли сте Бен Хокинс, авторът на „Червено“?

— „Нарисувай го в червено“, да, аз съм.

Жената ми каза, че харесва книгата и устните ѝ се извиха в усмивка, макар че лицето ѝ остана изопнато от тревога. В този момент мъжете от охраната на хотела направиха кордон с ръце, образуваха пътека в тълпата и аз влязох във фойето заедно с Барбара, която ме представи на Ливън.

— Бен е известен писател, Ливън. Спомняш ли си, миналата есен четохме романа му в нашия литературен клуб.

— Аз отразявам историята за „Лос Анджелис Таймс“ — казах на господин Макданиълс.

— Ако искате интервю, съжалявам, но няма да стане. На края на силите си сме и вероятно е по-добре да не говорим повече с представители на пресата, преди да се срещнем с полицията.

— Още ли не сте разговаряли с тях?

Ливън въздъхна и поклати глава.

— Някога говорили ли сте с телефонен секретар?

— Може би ще успее да ви помогна — рекох. — „Лос Анджелис Таймс“ има влияние дори и тук. Някога бях полицаи.

— Наистина ли? — Клепачите на Макданиълс бяха подути, а гласът му — дрезгав и груб. Вървеше като мъж, който току-що е пробягал маратон, но внезапно лицето му се оживи и той ме погледна с интерес. Спря се и помоли да му разкажа повече.

— Работех в полицейското управление в Портланд. Бях детектив, следовател. В момента вода криминалната рубрика за „Лос Анджелис Таймс“.

Макданиълс потръпна при думата „криминална“.

— Добре, Бен. Мислиш ли, че ще можеш да ни помогнеш с полицията? Вече сме на път да полудеем.

Заедно със семейство Макданиълс прекосихме мраморното фоайе с високи тавани и разкошна гледка към океана. Открихме едно уединено място край басейна. Листата на палмовите дървета шумоляха от бриза. Покрай нас притичваха мокри деца, смееха се и нехаеха за останалия свят.

— Няколко пъти се обаждах в полицията и всеки път чувах едно и също: „Глоби за паркинг — моля, натиснете едно — заговори Ливън. — Съд по бързата процедура — моля, натиснете две“. Трябваше да оставя съобщение. Можете ли да си представите?

Погледът в очите на мъжа изразяваше безкрайна мъка. Дъщеря му бе изчезнала, а полицейското управление бе *затворено*. Как можеше това място да продължава да бъде ваканционен рай, докато те преминаваха през деветте кръга на ада?

— Полицията тук се занимава главно с пътни нарушения, пияни шофьори, домашно насилие и кражби — осведомих ги аз.

Помислих си, но не го изрекох на глас, че преди няколко години двадесет и пет годишна туристка бе нападната на Големия остров от трима местни хулигани, които я бяха пребили, изнасилили и убили.

Тя беше висока, руса, с миловидно лице, не много по-различна от Ким.

Имаше и още един случай, по-известен: мажоретка от университета в Илинойс, която бе паднала от терасата на хотелската си стая и бе починала на място. Беше купонясвала с младежи, които не бяха уличени в престъпление. Имаше и още едно момиче — местна

тийнейджърка, която се обадила на приятели след концерт на острова и след това никога повече не я видели.

— Вашата пресконференция ще свърши добра работа. Сега вече полицията ще трябва да се заеме сериозно със случая на Ким — уверих ги.

— Ако не ми се обадят, утре сутринта отново ще отида в управлението — рече Ливън Макданиълс. — Но в момента искаме да отидем в бара, за да видим къде е била Ким, преди да изчезне. Можете да дойдете с нас.

21.

Барът се намираше на мецанина. Откъм отворената тераса се чувстваше полъхът на тропическия вятър, примесен с вълшебното ухание на плумерия. Масите за кафе и столовете бяха подредени покрай парапета. Имаха изглед към басейна отдолу и отвъд него, където редиците палмови дървета стигаха до плажа. Голямото пиано от лявата ми страна беше все още покрито, а зад нас лежеше дълъг бар. Барманът го подреждаше — режеше лимони на тънки резенчета и вадеше купички с ядки.

— Нощният управител ни каза, че Ким е седяла на тази маса, близо до пианото — първа заговори Барбара, като нежно приглади мраморния ѝ плот.

Сетне посочи към ниша на около десетина метра от нас.

— Това там навярно е прочутата мъжка тоалетна, където е отишъл художественият директор. По неговите думи нямало го е само минута...

Представих си как е изглеждал барът през онази вечер. Хората пият. Пълно е с мъже. В главата ми се въртяха доста въпроси. Всъщност стотици.

Започнах да анализирам историята, сякаш все още бях ченге. Ако това беше *мой* случай, първо щях да поискам записите от охранителните камери. Щях да пожелаая да видя кой е бил в бара заедно с Ким. Наблюдавал ли я е някой, когато е станала от тази маса, и кой е платил сметката им, след като са излезли.

Дали Ким си е тръгнала с някого? Може би е отишла в стаята му?

Или е прекосила фойето, съпроводена от възхитени погледи, докато е слизала надолу по стълбите с развети руси коси.

После какво? Тя е излязла навън и е минала покрай басейна и плажните шатри? Дали през онази нощ в някоя от тях е имало човек? И дали някой я е проследил до плажа?

Ливън лъсна внимателно очилата си — първо едното стъкло, сетне другото — и ги вдигна нагоре, за да провери дали е свършил

работата добре. Когато си ги сложи, ме видя да гледам към покритата пътека зад басейна, която водеше към плажа.

— Какво мислиш, Бен?

— Всички плажове на Хаваите са обществена собственост, така че там няма монтирани камери.

Чудех се дали всичко има някакво съвсем просто обяснение. Ким е отишла да поплува? Гмурнала се е във водата и повлечена от вълна, се е удавила? Възможно ли е някой да е намерил обувките ѝ и да ги е взел?

— Какво бихте искали да ви кажем за Ким? — попита ме Барбара.

— Искам да зная всичко — отвърнах. — Ако нямате нищо против, бих желал да записвам разговора ни.

Жената кимна, а Ливън поръча и за двамата джин с тоник. Аз отказах алкохола и вместо това помолих за чаша сода.

Историята на Ким вече бе започнала да се оформя в съзнанието ми — мислех си за това красиво американско момиче, умно и чаровно, на ръба на националната слава, как пристига на едно от най-красивите и екзотични места на земята и изведнъж изчезва без следа или причина. Не бях се и надявал да взема ексклузивно интервю от семейство Макданиълс. Не бях сигурен дали от историята на Ким би излязла книга, но тя определено беше журналистическа сензация.

Но най-вече семейство Макданиълс ми бяха допаднали. Те бяха мили хора.

Исках да им помогна и щях да го направя.

В момента и двамата бяха изтощени, но при все това не напуснаха масата. Интервюто започна.

Касетофонът ми беше нов, касетата — току-що разопакована, а батериите — заредени докрай. Натиснах бутона „запис“, но докато лентата се въртеше безшумно, Барбара Макданиълс ме изненада.

Тя беше тази, която започна да задава въпроси.

22.

Барбара подпря брадичка на ръката си и попита:

— Какво се е случило между теб и полицейското управление в Портланд? И моля те, не ми казвай, че го пише в биографията върху обложката на книгата ти. Написаното там е подбрано от издателите, нали?

От решителното ѝ и настойчиво изражение разбрах, че ако не отговоря на въпросите ѝ, тя няма причина да отговори на моите. Исках да бъда честен, защото тя имаше право да ме провери, а и аз държах семейство Макданиълс да ми вярва.

Усмихнах се на директния ѝ стил на разпит, но нямаше нищо забавно в историята, която искаше да ѝ разкажа. Когато мислите ми се върнаха назад във времето, спомените нахлуха — неспирни, болезнени и неприятни.

Докато все още живите образи проблясваха върху широкия екран в главата ми, аз разказах на двамата Макданиълс за фаталната автомобилна катастрофа, която се бе случила преди много години. Двата с партньора ми Денис Карбоне бяхме наблизко и приехме обаждането.

— Когато стигнахме до мястото на произшествието, вече се смрачаваше. Валеше и наоколо бе притъмняло, но все пак имаше достатъчно светлина, за да се види, че колата бе поднесла извън шосето. Беше се блъснала в няколко дървета, прегазвайки ги като огромна двестатонна топка, след което се бе преобърнала. Обадих се по радиостанцията за помощ — продължих. — След това останах, за да разпитам свидетеля от другата кола, докато партньорът ми отиде до катастрофиралата, за да провери дали има оцелели. Свидетелят разказа как черният пикап „Тойота“ навлязъл в неговото платно, при това с висока скорост. Той се отклонил, черният пикап — също. Още не можеше да се опомни от преживения ужас. Докато описваше как тойотата направо излетяла от пътя, каза, че натиснал спирачките докрай... Самият аз бях усетил миризмата на изгоряла гума и бях видял следата ѝ по асфалта. В този момент пристигнаха линейката и

патрулната кола. Парамедиците извадиха трупа и ми казаха, че шофьорът е загинал при удара и с него не е имало други пътници. Докато отнасяха мъртвия мъж, аз се огледах за Денис. Беше на няколко метра извън шосето и аз го улових да поглежда крадешком към мен. Стори ми се странно, сякаш се опитваше да скрие нещо...

Внезапно се разнесе буен момичешки смях. Младоженка, заобиколена от шаферките си, мина през бара и излезе навън. Тя беше хубава блондинка, двадесетина годишна. А това бе най-щастливият ден в живота ѝ, нали?

Барбара се извърна, за да погледне компанията, сетне отново насочи вниманието си към мен. Всеки би могъл да прочете в очите ѝ какво изпитва. И на какво се надява.

— Продължавай, Бен — подкани ме тя. — Говореше за виновния поглед.

Разказах ѝ как се обърнах, защото някой извика името ми, а когато отново погледнах нататък, партньорът ми затваряше багажника на нашата кола.

— Не попитах Денис какво прави, защото мислите ми бяха заети с предстоящите задачи. Имах да пиша доклади, чакаше ме доста работа. Трябваше да се заемем с идентифицирането на загиналия. Вършех си съвестно работата, Барбара — казах ѝ сега. — Мисля, че е напълно естествено да блокираш нещата, които не желаш да видиш. Трябваше още тогава и на място да говоря с партньора си, но не го сторих. Оказа се, че онзи кратък гузен поглед, който бях уловил, щеше да промени живота ми завинаги.

23.

Една сервитьорка приближи и попита дали бихме искали да поръчаме нещо. Зарадвах се на прекъсването. Гърлото вече ме болеше от дългото говорене и имах нужда от почивка. И преди бях споделял това, но така и не успях да преодоля срама и позора.

Особено когато с нищо не ги бях заслужил.

— Разбирам, че ти е трудно, Бен — рече Ливън. — Но ние оценяваме готовността, с която разказваш за себе си. Важно е да чуем историята ти.

— Оттук започва трудната част — казах му.

Той кимна и въпреки че Ливън беше навярно само десетина години по-голям от мен, усещах бащината му загриженост.

Втората ми чаша сода пристигна и аз я разбърках със сламката. След това подех оттам, откъдето бях прекъснал:

— Минаха няколко дни. Жертвата на катастрофата се оказа дребен пласьор на наркотици, известен като Роби Снега, а в кръвта му бе открит хероин. Тогава се обади приятелката му. Казваше се Кари Уилс. Тя бе съсипана от смъртта на Роби, но нещо друго я притесняваше. Попита ме: „Какво е станало с раницата на Роби? Беше червена със сребрист отражател на гърба. Вътре имаше много пари“.

Е, ние не бяхме открили никаква червена раница и с колегите се шегувахме доста за смелостта на Кари да съобщи в полицията за откраднати пари от наркотици.

Но момичето беше доста убедително. Тя не знаела, че Роби е пласьор на наркотици. Казваше обаче, че той щял да купи няколко акра земя край езерото, за да построи там къща за двамата. Документите за банката и пълната сума за имота — сто хиляди долара — били в раницата, защото той отивал да приключи сделката. Тя сама ги била сложила там. Думите ѝ бяха проверени.

— И така, ти си попитал партньора си за раницата? — досети се Барбара.

— Да, попитах го. А той ми отвърна: „Със сигурност не съм виждал никаква раница — нито зелена, нито червена, нито синя или

розова“. По мое настояване отидохме в гаража за конфискувани коли, разглобихме пикапа на части, но не открихме нищо. После се върнахме при мястото на злополуката и на дневна светлина претърсихме цялата околност. Поне аз го направих. Според мен Дени само тръскаше клоните на дърветата и подритваше падналите листа. Тогава си спомних лукавия му и скришен поглед в нощта на инцидента. Когато се прибрах у дома след огледа, мислих дълго и анализирах. На следващия ден отидох при лейтенанта, за да поговорим неофициално. Казах му какво подозирам — че може би на мястото на катастрофата е имало сто хиляди долара в брой, за които никой не е докладвал.

— Е, нямал си друг избор — обади се Ливън.

— Дени Карбоне беше старо куче с опит в полицията. Знаех, че ако разбере за разговора ми с лейтенанта, ще ме подгони. Затова реших да рискувам и да кажа всичко на шефа си. На следващия ден от отдел „Вътрешни разследвания“ претърсиха всички шкафчета в съблекалните. Познайте какво намериха в моето?

— Червена раница — каза Ливън.

Вдигнах палец в знак, че е отгатнал.

— Червена раница със сребрист отражател, документи от банката, хероин и десет хиляди долара в брой.

— О, боже! — възкликна Барбара.

— Предоставиха ми избор. Да си подам оставката или да има процес. Щяха да съдят *мен*. Знаех, че няма начин да спечеля в съда. Щеше да бъде: „той каза“ и доказателството, остатъкът, от което бе намерен в шкафчето ми. А най-лошото беше, че щях да бъда изкупителната жертва, защото лейтенантът беше комбина с Дени Карбоне.

Това бе един от най-лошите дни в живота ми, по-голяма част от илюзиите ми бяха разбити. Разделих се със значката, оръжието и част от самоуважението си. Бих могъл да се боря, но не исках да рискувам и да отида в затвора заради нещо, което не бях извършил.

— Много тъжна история, Бен — заключи Ливън.

— Да. След това знаете как продължи. Преместих се в Ел Ей. Постъпих на работа в „Лос Анджелис Таймс“. Написах няколко книги.

— Доста си скромен — отбеляза Барбара и ме потупа по ръката.

— Занимавам се с писане, но всъщност не съм писател.

— А какъв си? — попита тя.

— В момента се опитвам да бъда добър репортер. Дойдох в Мауи, за да разкажа историята на дъщеря ви и в същото време искам тя да завърши с щастлив край. Искам да съм свидетел на всичко, да го отразя, да бъда тук, за да споделя хубавите чувства, когато Ким се завърне жива и здрава. Ето това съм аз.

— Вярвам ти, Бен — рече Барбара и Ливън кимна в знак на съгласие.

Както вече казах, и двамата бяха много мили хора.

24.

Амстердам. Пет и двадесет следобед. Ян ван дер Хойвел седеше в офиса си на петия етаж и чакаше времето да мине. Сградата имаше типичния за града покрив на скосени секции е триъгълно сечение. Изгледът се простираше към върховете на дърветата покрай канала, в който плаваше туристическо корабче. Вратата на офиса се отвори и влезе Миеке — хубавка девойка на двадесет години с къса тъмна коса, облечена в минипола и впито сако. Дългите ѝ крака се подчертаваха от елегантни боти с връзки. Момичето сведе очи и промълви, че ако шефът ѝ не се нуждае от услугите ѝ, тя смята да си тръгне.

— Приятна вечер — пожела ѝ Ван дер Хойвел.

Той я изпрати до вратата, заключи след нея, върна се на мястото си край дългата чертожна дъска и погледна надолу към улицата, която се извиваше покрай Кайзерсграхт Канал. Видя как Миеке се качи в реното на приятеля си и колата потегли.

Чак тогава Ван дер Хойвел включи компютъра. До телеконференцията оставаха още четиридесет минути, но той искаше да установи връзка по-рано, за да успее да запише процеса. Натисна няколко клавиша и лицето на приятеля му се появи върху екрана.

— Хорст, тук съм — рече той.

В същия момент русокоса жена на четиридесет години отпочиваше на палубата на дългата си тридесет и шест метра яхта, закотвена в Средиземно море, близо до Портофино. Тя бе изработена по поръчка от алуминий с висока степен на якост и имаше шест каюти, апартамент и видеоконферентна зала в салона, който обикновено се използваше като кино.

Жената напусна компанията на младия си капитан и слезе по стълбите до каютата си. Извади едно сако на „Версаче“ от гардероба и го облече върху горнището без гръб. После прекоси коридора, влезе в конферентната зала и включи компютъра си. Когато връзката по кодираната линия се осъществи, тя се усмихна в уебкамерата.

— Джина Праци на линия, Хорст. Как се чувстваме днес?

На разстояние четири часови пояса, в Дубай, висок мъж с брада, облечен в дрехи, традиционни за Близкия изток, излезе от джамията и забърза към малък ресторант, разположен по-надолу по улицата. Поздрави собственика и продължи през кухнята, изпълнена с уханията на чесън и розмарин.

Бутна настрани тежката завеса, слезе по стълбите до сутерена и отключи масивна дървена врата, водеща към частна стая.

В Хонконг, в квартал „Виктория Пийкс“, млад химик включи компютъра си. Беше двадесетина годишен, с коефициент на интелигентност 170. Докато софтуерът се зареждаше, мъжът се загледа през остъклената стена надолу към дългия склон, покрай върховете на цилиндричните многоетажни сгради и отвъд тях, към ярко осветените кули на Хонконг. Беше необичайно ясно за това време на годината и погледът му се рееше от пристанището към светлините на Каулун. Компютърът изписука и вниманието му се насочи към спешната среща на Алианса.

В Сан Пауло, малко след дванадесет на обяд, петдесетгодишният Рафаел дош Кампош се прибираше у дома с новото си спортно BMW Вайсман GT MF 5. Колата струваше четвърт милион долара и вдигаше сто километра в час само за четири секунди, а максималната ѝ скорост бе 310 километра в час. Рафи, както го наричаха, беше влюбен в нея.

Той удари спирачки пред подземния гараж, хвърли ключовете на Томаш и се качи в асансьора, който се отваряше вътре в апартамента му.

Прекося огромния салон, покрит със скъп под от бразилско черешово дърво, мина покрай модерните мебели и влезе в домашния си кабинет, откъдето се откриваше гледка към блестящата фасада на хотел „Ренесанс“ в Алмеда Кампош.

Рафи натисна бутона върху бюрото си и от центъра се издигна тънък екран. Отново се замисли за целта на тази среща. Нещо се бе объркало. Но какво? Докосна клавиатурата и натисна палеца си върху идентификационния панел.

— Хорст, дърто копеле — обърна се Рафи на португалски към водача на Алианса. — Дано новините са добри. Имаш пълното ни внимание!

25.

Швейцарските Алпи. Хорст Вернер седеше в коженото си кресло в библиотеката. Пламъците в камината осветяваха дългия два метра макет на кораба „Бисмарк“, който бе изработил. Всяка една от стените бе покрита с лавици с книги, нямаше прозорци, а зад ламперията от черешово дърво имаше дебела седем сантиметра стоманена стена, покрита с олово.

Супер обезопасената стая на Хорст се свързваше със света посредством сложна интернет система, която му създаваше усещането, че помещението е самият център на Вселената.

В момента дванадесетте членове на Алианса влизаха в закодираната мрежа — всички малко или много говореха английски и изображенията им се виждаха върху екрана. След като ги поздрави, Хорст премина бързо към целта на срещата.

— Американският ни приятел е изпратил на Ян филм за забавление. Интересува ме реакцията ви.

Бяла светлина изпълни дванадесетте компютъра, свързани в мрежа, а след това камерата се фокусира върху джакузи. Вътре имаше младо тъмнокожо момиче, голо, с дълга черна коса, което лежеше по корем във водата, дълбока около десетина сантиметра. Беше завързана по начин, който американците наричат „овързан като прасе“^[1], ръцете и краката ѝ бяха зад гърба, а въжето преминаваше през гърлото.

Върху екрана се виждаше мъж, който обаче беше с гръб към камерата. Когато се извърна леко, един от членовете на Алианса промълви: „Анри“.

Анри беше гол, седеше на ръба на ваната, а лицето му бе покрито с тънка гумена маска. Говореше към камерата:

— Виждате, че има много малко вода, но е достатъчно. Не зная кое е по-смъртоносно за Роса. Дали ще се задуши, или ще се удави. Нека погледаме и ще разберем.

Анри се обърна и заговори на хлипащото дете на испански, като едновременно превеждаше пред камерата:

— Казах на Роса да държи краката си опънати назад към главата. Обещах ѝ, че ако издържи в тази поза още час, ще я оставя жива. Може би.

Хорст се усмихна на безочието на Анри, на начина, но който галеше момичето по главата и я успокояваше. Нещастното дете изплака немощно, очевидно бе безкрайно уморено от усилието да оживее.

— *Por favor. Dejame marchar. Res palvado.*

Анри заговори към камерата:

— Тя ме моли да я пусна. Казва, че съм дявол. Е, добре. Въпреки това аз я обичам. Сладко дете.

Момичето продължи да плаче, оставайки без дъх всеки път, когато краката ѝ се отпуснеха и въжето се стегнеше около врата. Изплака: „Мамо!“, сетне главата ѝ се отпусна, а последното ѝ вдишване бе съпроводено от мехурчета, които се появиха по повърхността на водата.

Анри докосна врата ѝ отстрани и сви рамене.

— Бяха въжетата. Както и да е, тя се самоуби. Красива трагедия. Точно каквато ви обещах.

Усмихваше се, докато екранът на видеото потъмня.

— Хорст, това не е ли нарушение на договора му? — попита гневно Джина.

— Всъщност в договора на Анри е записано, че не може да приема работа, която би възпрепятствала изпълнението на задълженията му към нас.

— И така. Технически той не нарушава договора. Просто си позволява волността да прояви въображение и да свърши малко работа по свое усмотрение.

— Да. Това е нов договор — разнесе се гласът на Ян по говорителите. — Не виждате ли как Анри всячески търси начини да ни покаже среден пръст? Това е неприемливо.

— Съгласен съм, че не е лесен, но нека признаем, че е истински гений — намеси се Рафи. — Трябва да работим с него. Да му предложим нов договор.

— И какъв да бъде той?

— Досега е правил за нас кратки филми като този, който току-що видяхме. Предлагам да му възложим... документален.

Ян подскочи развълнувано.

— Много добре, Рафи. Нещо като „Лице в лице с Анри“. Една година от живота му, какво ще кажете? Заплащането и премията ще са в зависимост от качеството на филма.

— Именно. И ще работи изключително за нас — додаде Рафаел.
— Може да започне с родителите на манекенката на бански костюми.

Членовете на Алианса обсъдиха условията, проявиха твърдост и добавиха в договора клауза „наказания за лошо представление“. Фразата внесе оживление, след което всички гласуваха и Хорст се обади на Хаваите.

[1] Смята се за най-сексуалната позиция — глезените и китките се връзват, обикновено зад гърба, с което се постига пълна неподвижност на тялото. — Б.пр. ↑

26.

Когато нощният здрач се спусна над острова, ние тримата — аз и семейство Макданиълс, все още бяхме в бар „Тайфун“. През изминалия час Барбара ме бе въртяла като на шиш. Разпитваше като професионалист. Чак когато се увери, че с мен всичко е наред, ме въведе в живота на семейство Макданиълс със страстта и вродената си дарба на разказвач, която не бях очаквал от гимназиална учителка по математика.

Ливън едва успя да вметне няколко изречения. Не че не можеше да говори. Просто сякаш не беше с нас. Виждах, че гърлото му се е стегнало от страх и тревога за дъщеря му и изобщо не успяваше да се концентрира. Но езикът на тялото бе достатъчно изразителен — свиваше ръце в юмруци, извъръщаше се настрани, когато сълзите напиреха в очите му, често сваляше очила и притискаше длани към очите си.

— Как разбрахте, че Ким с изчезнала? — обърнах се към Барбара.

В този момент мобилният телефон на Ливън иззвъня. Той погледна екранчето и се отдалечи към асансьора.

— Лейтенант Джаксън? — чух го да казва. — Няма да е тази вечер? Защо не? Добре. В осем сутринта.

— Изглежда, че за утре сутринта имаме уговорена среща в полицията — рече Барбара. — Ела с нас. — Взе телефонния ми номер и ме потупа по ръката. После ме целуна по бузата.

Пожелах им лека нощ и си поръчах още една чаша сода без лимон и лед. Седях в удобния стол, от който се разкриваше гледка за сто милиона долара. Попивах атмосферата на бара. През следващите петнадесет минути той се изпълни с оживление.

Красиви хора със свеж слънчев загар и прозрачни дрехи в светли тонове се отпуснаха в столовете покрай парапета, а певците заеха местата си по високите столчета край дългия бар. Навсякъде се чуваше смях, топлият бриз нахлуваше отвън, рошеше косите на жените и повдигаше крайчетата на полите им.

Пианистът махна покривалото на пианото „Стейнуей“, разтвори седалката и пръстите му, за радост на тълпата, се впуснаха по клавишите в стария стил на Питър Алън, докато пееше „Рио де Жанейро“.

Забелязах охранителните камери над бара, оставих десет долара на масата, слязох по стълбите и минах покрай басейна. Под светлината на лампите водите му приличаха на синьо стъкло.

Продължих покрай плажните шатри, вероятно по същия път, по който преди две нощи бе вървяла и Ким.

Плажът беше почти пуст, а небето — достатъчно осветено, за да се види брегът. Той опасваше целия остров Мауи като ореол около луната.

Представих си как вървя зад Ким в онази петъчна нощ. Главата ѝ навярно е била наведена, косата се е развявала около лицето, а грохотът на вълните е заглушавал всички останали шумове.

Някой мъж би могъл да се приближи зад нея с камък, пистолет или би могъл просто да я стисне за гърлото и да я задуши.

Вървах по едрия пясък. От дясната ми страна, докъдето стигаше погледът, се простираха хотели, празни шезлонги и чадъри.

След около половин километър свърнах от плажа и поех по пътеката, която опасваше басейна на хотел „Четири сезона“ — поредния петзвезден хотел, където за осемстотин долара на вечер можеш да се настаниш само в стая с изглед към паркинга.

Прекоших блестящия мраморен под във фойето на хотела и излязох на улицата. Петнадесет минути по-късно вече се бях върнал и слушах шума на изкуствения водопад от взетия под наем шевролет. Бях паркирал под дърветата, заобикалящи хотел „Уайли Принсес“.

Ако бях убиец, можех да изхвърля жертвата си в океанските вълни или да я метна през рамо и да я отнеса до колата си. След това щях да напусна сцената незабелязано.

Лесно като детска игра.

27.

Подкарах колата, следвайки луната до „Стела Блу“ — оживено кафене в Кихей с висок островръх таван и дъговиден бар покрай стената. Заради уикенда вътре бе пълно с местни хора, а туристи от корабите се наслаждаваха на първата си нощ в пристанището. Поръчах си на бара „Джак Данкълс“ и филе от делфин с подправки, взех питието си и се настаних на маса за двама във вътрешния двор.

На трепкащата светлина от свещта в стъклена купа се обадих на Аманда.

Двамата бяхме заедно почти две години. Тя е с пет години по-млада от мен, майстор сладкар, и както сама се описва — рокерка. Това означава, че когато ѝ се прииска да изпусне малко пара, насъбрала се в кухнята, яхва своя „Харли Дейвидсън“ — истинска антика — и го подкарва с пълна скорост по калифорнийската магистрала. Манди е не само умна и прекрасна, но когато я погледна, разбирам за какво са всички онези рокендрол песни за туптящи сърца и „ще те обичам до края на дните си“.

Точно в този момент жадувах да чуя сладкия ѝ глас и тя не ме разочарова — отговори при третото позвъняване. След първоначалната размяна на поздрави я подканих да ми разкаже как е минал денят ѝ в „Интермецо“.

— Беше скапано, Бенджи. Реми за пореден път уволни Роко — рече Аманда и продължи със силен френски акцент: — „Какво трябва да ти кажа, за да те накарам да мислиш като главен готвач? Това е отвратително! Прилича на курешка на гълъб“. След което последваха най-малко дванадесет „ох и ах!“. — Тя се засмя и продължи: — След десет минути отново го назначи. Както обикновено. За капак аз загорих крем брюлето. „По дяволите, Ахмана-ах, *mon Dieu*. Ти ме пооодлудяваш“. — Тя отново се засмя. — А ти как си, Бенджи? Ще напишеш ли историята си?

— Прекарах по-голямата част от деня с родителите на изчезналото момиче. Те разговаряха с мен.

— О, боже! Сигурно е било доста тъжно?

Предадох накратко на Манди интервюто си с Барбара, споделих ѝ колко много съм харесал двамата Макданиълс и че те имат още две деца — момчета, които са осиновили от руско сиропиталище.

— По-големият им син бил полужив от глад и липса на грижи, когато полицията в Санкт Петербург го намерила. По-малкият се е родил с вродени аномалии, тъй като майка му била алкохоличка. Ким решила да стане педиатър заради братята си.

— Бен, скъпи?

— Да? Да не би да прекъсва?

— Не, чувам те добре. А ти чуваш ли ме?

— Идеално.

— Тогава слушай. Бъди внимателен, ще бъдеш, нали?

Жегна ме леко раздразнение. Аманда притежаваше необикновена интуиция, но аз не се намирах в опасност.

— Да внимавам за какво?

— Спомняш ли си, когато онази вечер забрави куфарчето с всичките си бележки за историята на Донато?

— Ще ми напомниш за автобуса, нали?

— След като го спомена.

— Тогава бях омагьосан от теб, глупачето ми. Гледах в теб, когато слизах от тротоара. Ако беше тук сега, би могло отново да се случи.

— Това, което искам да ти кажа, е, че сега звучиш по същия начин, както тогава.

— Така ли?

— Да, нещо подобно. Така че бъди внимателен, става ли? Бъди винаги нащрек и се оглеждай на двете страни.

На няколко метра от мен една двойка чукна чашите си в наздравица. Държаха ръцете си през масата. Младоженци, помислих си.

— Липсваш ми — казах в телефона.

— Ти също ми липсваш. Пазя леглото топло за теб, така че се връщай по-скоро.

Изпратих въздушна целувка на момичето си в Ел Ей и ѝ пожелах лека нощ.

28.

В 7:15 сутринта в понеделник Ливън наблюдаваше как шофьорът спира черния седан пред главния вход на хотел „Уайли Принсес“. Той се настани на предната седалка, докато Хокинс и Барбара се качиха отзад. Когато всички врати се затвориха, Ливън каза на Марко да ги закара в полицейския участък в Кихей.

По време на пътуването слушаше малко разсеяно, докато Хокинс му шепнеше в ухото как да се държи в полицията. Посъветва го да им съдейства, да се постараете да предразположи полицаите и да не се държи войнствено, защото това ще бъде в негов ущърб.

Ливън кимна, изръмжа няколко пъти „ъхъ“, но съзнанието му бе заето с други неща и ако някой го попиташе, не би могъл да опише пътя между хотела и полицейския участък. Мислеше най-вече за предстоящата среща с лейтенант Джеймс Джаксън.

Върна се към настоящето чак когато Марко паркираше колата пред малкия търговски център и изскочи навън още преди седанът да спре. Насочи се директно към помещението на полицейския участък. То беше с размерите на кутия за обувки, а входът бе заврян между студио за татуировки и пицария.

Стъклената врата бе заключена. Ливън натисна нетърпеливо бутона на интеркома и съобщи името си, след което уведоми женския глас, че има насрочена среща за осем с лейтенант Джаксън. Чу се бръмчене, вратата се отвори и тримата влязоха.

Участъкът се стори на Ливън като градски микробус. Стените бяха в избеляло зелено, подът — застлан с линолеум, а по дължината на коридора бяха подредени пластмасови столове.

В единия край на тясното помещение имаше гише с малко прозорче и спуснатата метална щора, до която се виждаше затворена врата. Ливън седна до Барбара, а Хокинс се настани срещу тях с бележник, стърчащ от малкото джобче на ризата му. Тримата зачакаха.

Няколко минути след осем металната щора на гишето се вдигна и коридорът се изпълни с хора, които се наредиха на опашка, за да платят глобите си за паркиране, да регистрират колите си или бог знае

какво. Младежи със сплетени на расти коси, момичета със сложни татуировки, млади майки с малки ревящи деца.

Ливън усети пронизваща болка в слепоочията. Мислеше за Ким, къде е сега, дали страда и защо им се случва всичко това.

След малко се изправи и закрачи из коридора, взирайки се в убийци и въоръжени крадци, които го гледаха от залепените по стените снимки. После премина към фотографиите на изчезнали деца, някои от които състарени е компютър, за да се види как биха изглеждали сега. Явно ги издирваха от години.

— Можеш ли да повярваш? — каза зад него Барбара на Хокинс. — Тук сме вече от два часа. Не ти ли се иска просто да закрепшиш?

На Ливън наистина му идеше да изкрещи. *Къде беше дъщеря му?* Наведе се и заговори на жената зад гишето:

— Лейтенант Джаксън знае ли, че сме тук?

— Да, сър, разбира се, че знае.

Ливън седна до Барбара, притисна челото си и се запита защо на Джаксън му е нужно толкова време, за да ги приеме. След това се замисли за Хокинс и колко бързо се бе сблизил със съпругата му. Ливън се доверяваше на преценката на Барб, но както повечето жени, и тя бързо се сприятеляваше. Понякога прекалено бързо.

Той видя как Хокинс написа нещо в бележника си, а в следващия момент група цвъртящи тийнейджърки се скупчиха пред гишето. Високите им пискливи гласове се забиваха като гвоздеи в главата му.

В десет без десет гневът на Ливън се надигаше в гърдите му като клокочещата лава на някои от праисторическите вулкани на острова. Беше готов да експлодира.

29.

Седях на твърдия пластмасов стол до Барбара Макданиълс, когато чух да се отваря врата в края на дългото тясно помещение. Ливън скочи от мястото си и на практика налетя върху ченгето, преди още вратата да се затвори.

Полицаят беше едър, около тридесет и пет годишен, с гъста черна коса и кожа с цвят на кафе. Част от него приличаше на Джими Смитс, друга — на Бен Афлек, а останалата — на някой местен бог на морето. Беше облечен със сако и вратовръзка, имаше значка — златна, — затъкната в колана на зелени войнишки памучни панталони, която означаваше, че е детектив.

Двамата с Барбара се присъединихме към Ливън, който ни представи на лейтенант Джаксън.

— Каква е връзката ви със семейство Макданиълс? — обърна се той към мен.

— Семейен приятел — отвърна Барбара.

— Аз съм от „Лос Анджелис Таймс“ — осведомих го в същото време.

Джаксън се изсмя и ме огледа изпитателно.

— Познавате ли Ким? — попита ме.

— Не.

— Имате ли някаква информация за местонахождението ѝ?

— Не.

— Познавате ли тези хора? Или сте се срещнали едва вчера?

— Току-що се запознахме.

— Интересно — промърмори лейтенантът и се подсмихна самодоволно. После се обърна към двамата Макданиълс. — Осъзнавате ли, че работата на този мъж е да продава вестници?

— Знаем това — кимна Ливън.

— Добре. Само за да сте съвсем наясно — всичко, което ще кажете на господин Хокинс, ще се озове от вашите уста директно върху предната страница на „Лос Анджелис Таймс“. Лично аз —

продължи лейтенантът — не го искам тук. Господин Хокинс, седнете отвън и ако има нужда, ще ви повикам.

— Лейтенант — заговори Барбара, — двамата със съпруга ми го обсъдихме миналата нощ и ето какво решихме. Ние вярваме на Бен, а зад него е влиянието на „Лос Анджелис Таймс“. Може би ще успее да направи за нас много повече, отколкото бихме постигнали сами.

По лицето на Джаксън се изписа раздразнение, но явно се замисли над доводите им.

— Всяка дума, излязла от *моята* уста, първо ще бъде одобрена от мен, преди да я отпечатате във вестника си, ясно ли е?

Казах, че ми е съвсем ясно.

Офисът на Джаксън заемаше ъгъл в задната част на сградата. Имаше един прозорец, шумен климатик, а боядисаната със син латекс стена до телефона бе надраскана с номера.

Джаксън посочи столовете, където да седнат двамата Макданиълс, а аз се облегнах на рамката на вратата, докато той прелистваше бележника си за основната информация.

След това пристъпи към работа, изхождайки от предположението, според мен, че Ким е момиче от типа на Парис Хилтън, което постоянно купонясва. Попита за нощните ѝ навици, за мъжете в живота ѝ, дали взема наркотици.

Барбара му заяви, че Ким е отлична студентка. Че е спонсор на Християнския фонд за гладуващите деца в Еквадор. Че е дори прекалено отговорна и самият факт, че още не е отговорила на обажданията им, е *изключително нетипичен* за нея и достатъчно основание за тревога.

Джаксън я изслуша с отегчена физиономия.

— Да, сигурен съм, че тя е истински ангел — заключи. — С нетърпение очаквам деня, когато ще дойде някой родител и ще ми каже, че детето му е наркоман или курва.

Ливън скочи от стола, Джаксън се изправи секунда след него, ала Ливън имаше предимство. Удари с длани набитите рамене на лейтенанта и го запрати право към стената. Чу се шумен трясък, какъвто можеше да се очаква, когато осемдесет и два килограма, или приблизително толкова, живо човешко тегло се използва като топка за разбиване на стена — и по пода се посипаха табелки и снимки.

Джаксън беше по-едър и по-млад, но Ливън беше побеснял и нищо не можеше да го спре. Протегна се, сграбчи полица за реверите на сакото и отново го запрати към стената. Последва още един ужасен трясък и главата на Джаксън отскочи от стената. Видях как той се олюля, опита да се улови за облегалката на стола си, който обаче се преобърна и лейтенантът се свлече за трети път на пода.

Беше грозна сцена още *преди* заключителните думи на Ливън.

Той се втренчи в проснатия Джаксън и рече:

— По дяволите, чувствам се страхотно. Кучи син!

30.

Една набита полицайка се спусна към вратата, докато аз стоях като закован и се опитвах да осъзная видяното — Ливън бе нападнал *полицай*, бе го ударил и съборил на земята, после го бе наругал, заявявайки накрая, че се е почувствал *страхотно*.

Сега Джаксън вече се бе изправил на крака, Ливън дишаше тежко, а полицайката крещеше:

— Хей, какво става?

— Всичко е наред, Мили — отвърна Джаксън. — Изгубих равновесие. Май ще се нуждая от нов стол — отпрати я той, сетне се обърна към Ливън, който му крещеше:

— Не разбра ли *какво* ти казах? Казах ти — миналата *нощ*! Обадиха ми се в Мичиган. Мъжът каза, че е отвел дъщеря ми, а ти се опитваш да изкараш Ким курва?

Джаксън оправи сакото и вратовръзката си, после вдигна стола. Лицето му бе зачервено и изкривено от гняв. Той размаха счупения стол и на свой ред закрещя на Ливън:

— Ти си луд, Макданиълс! Осъзнаваш ли какво направи току-що, тъп шибаняк? Искаш да те арестувам ли? *Искаш ли*? Мислиш се за корав пич? Искаш ли да разбереш колко съм корав аз? Мога да тикна задника ти в килията за това, знаеш ли го?

— Да, хвърли ме в затвора, проклет да си! Направи го, защото иначе ще разкажа на всички как си се отнесъл с нас. Що за простак и грубиян си!

— Ливън, Ливън — улови го за ръката Барбара, опитвайки се да го укроти. — Престани, Ливън. Овладей се. Моля те, извини се на лейтенанта.

Джаксън дотъркаля стола си до бюрото и седна.

— Макданиълс, не се опитвай отново да ми посегнеш. Ще имам предвид, че не си на себе си и в доклада си ще омаловажа случилото се преди малко. А сега сядай, преди да съм размислил и да те арестувам.

Ливън още беше запъхтян, но Джаксън посочи към столовете и двамата с Барбара седнаха.

Полицаят докосна тила си, разтри лакът и заговори:

— При половината от случаите, когато някое дете изчезне, поне единият от родителите знае какво се е случило. Понякога — и двамата. Исках да разбера вие от кои сте.

Ливън и Барбара го зяпнаха невярващо. Всички разбрахме. Джаксън ги бе провокирал, за да види как ще реагират.

Всичко е било изпит. И те го бяха издържали. Така да се каже.

— Разследваме този случай от вчера сутринта. Макданиълс, както ти казах, когато ми се обади — Джаксън изгледа кръвнишки Ливън, — ние се срещнахме с хората от „Спортинг лайф“, както и с администратора и персонала на бара в „Принсес“. Но не успяхме да разберем нищо от тях.

Джаксън отвори чекмеджето на бюрото и извади мобилен телефон — една от онези тънки джаджи, дето са по-умни и от теб: правят снимки, пращат имейли и те осведомяват кога ти е свършил бензинът.

— Това е телефонът на Ким. Намерихме го на плажа зад „Принсес“. Прегледахме данните и открихме доста телефонни обаждания до Ким от мъж на име Дъг Кахил.

— Кахил? — повтори Ливън. — Дъг Кахил беше приятел на Ким. Живее в Чикаго.

Джаксън поклати глава.

— Обадил се е на Ким от *Мауи*. Звънял ѝ е на всеки час, докато кутията със съобщенията се е препълнила и е спряла да приема.

— Казвате, че Дъг е тук? — попита Барбара. — Че в момента е в *Мауи*?

— Открихме го в Макена и снощи го разпитвахме повече от два часа, докато той не поиска адвокат. Заяви, че не се е виждал с Ким, че тя не искала да говори с него. Не можехме да го арестуваме, защото не разполагаме с нищо срещу него — завърши Джаксън и върна мобилния телефон в чекмеджето. — Макданиълс, ето каква е ситуацията. Обадил ти се е непознат мъж, който ти е казал, че дъщеря ти е при него. У нас е и мобилният телефон на Ким. Но все още не знаем дали е било извършено престъпление. Ако Кахил реши да се качи на следващия самолет, ние не можем да сторим нищо, за да го спрем.

Видях как по лицето на Барбара се изписа изумление.

— Дъг не го е направил — заяви Ливън.
Веждите на лейтенанта отскочиха нагоре.
— И защо си толкова сигурен?
— Познавам гласа му. Мъжът, който ни се обади, не беше Дъг.

31.

Отново бяхме в черния седан, но този път аз седях на предната седалка до шофьора. Марко нагласи огледалото за обратно виждане, разменихме кимвания, но нямаше какво да си кажем. Разговорът се водеше на задната седалка между Барбара и Ливън.

Ливън обясняваше на жена си:

— Барб, не ти предадох съвсем *точно* какво ми каза онова копеле, защото нямаше смисъл да те тревожа излишно. Съжалявам.

— Аз съм твоя съпруга. Нямах право да премълчаваш подобно нещо.

— „Тя попадна в лоши ръце“. Това беше единственото, което не ти казах, и сега нямаше да го знаеш, ако не се налагаше да го съобщя на Джаксън. Опитах се да те предпазя, скъпа, исках да ти го спестя.

— Да ме предпазиш? — разплака се Барб. — Ти ме излъга, Ливън! Ти излъга! — Ливън също се разплака и аз разбрах чак сега какво бе измъчвало нещастния баща, каква бе причината за безжизнения поглед в очите му, защо изглеждаше толкова отнесен и погълнат от мислите си. Някакъв мъж бе казал, че ще нарани дъщеря му, а Ливън не бе казал на жена си. Сега повече не можеше да се преструва, че това не е истина.

Искаше ми се да им осигуря известно уединение, затова спуснах прозореца и се загледах към плажната ивица, вече оживена от безгрижни туристи, излезли на пикник край океана. В същото време родителите на Ким страдаха безутешно. Контрастът между забавляващите се и плачещата двойка зад мен бе мъчителен и потискащ.

Отбелязах си нещо, извърнах се назад и се опитах да успокоя Ливън.

— Джаксън не е от деликатните, но той се е заел със случая. Може да е добър полицаи.

Ливън ме погледна твърдо.

— Мисля, че си прав за Джаксън. Той те разнищи за пет секунди. Я се погледни. Ти си паразит! Пишеш историята си. Продаваш на

вестниците нашата болка.

Почувствах обвинението като удар в корема — но предполагам, че в думите му имаше известна истина. Преглътнах обидата, защото искрено му съчувствах.

— За себе си си прав, Ливън — заговорих меко. — Но дори и да съм точно това, което каза, историята с Ким може да излезе от контрол и да ви изяде живи. Спомни си за Рамзи^[1]. За Халоуей^[2]. За Маккан^[3]. Надявам се, че Ким е в безопасност и скоро ще бъде открита. Но каквото и да се случи, аз съм сигурен, че няма да сгрешите, ако ми позволите да бъда с вас. Защото няма да раздухвам пожара, нито ще си измислям каквото и да било заради сензацията. *Ще разкажа историята такава, каквато е.*

[1] Патриша Рамзи (1990–1996), убийството ѝ предизвиква огромен медиен интерес; намерена е мъртва в мазето на родителите и осем часа след като е обявена за изчезнала; случаят все още не е разрешен. — Б.пр. ↑

[2] Натали Ан (р. 1986), изчезнала през 2005 г. по време на училищна екскурзия, случаят остава неразкрит, за което родителите обвиняват полицията; предполага се, че момичето е убито, но тялото не е намерено; силен медиен интерес. — Б.пр. ↑

[3] През 2007 г. 4-годишната Мадлин Маккан изчезва, докато е на почивка с родителите си в Португалия; детето не е намерено въпреки усиленото издирване; напоследък се появиха съмнения, че родителите са замесени в смъртта ѝ. — Б.пр. ↑

32.

Докато Хокинс и семейство Макданиълс вървяха между езерцата с рибки кои към хотела, шофьорът „Марко“ ги наблюдаваше. После подкара колата и се насочи на юг, по шосе Уайли-Алуани.

Докато шофираше, пъхна ръка под седалката си, извади една торба и я сложи до себе си. След това се пресегна зад огледалото за обратно виждане, където бе нагласил безжичната микро видеокамера с висока разделителна способност. Извади картата за видеопаметта и я пъхна в джобчето на ризата си.

Опасяваше се, че по време на пътуването от полицейския участък камерата може да се е разместила, но дори да се бе записала само разплаканата двойка, щеше да разполага със страхотно озвучаване за друга сцена. Ливън говори за лошите му ръце? Безценно.

Потайният Марко.

Как ли щяха да се изненадат, като разберат всичко. Ако изобщо го разберат.

Той изтръпна от вълнение при мисълта за тлъстата сума в евро, която щеше да получи съгласно новия си договор, при това с възможността хонорарът му да се удвои, ако Алиансът гласува новия проект.

Ще ги накара да се разтреперят до мозъка на костите, толкова добър щеше да бъде филмът, и за целта трябваше да прави само това, което умееше най-добре. Каква по-страхотна работа би могъл да си намери?

„Марко“ видя отбивката вдясно, даде мигач и се престрои, след което влезе в паркинга на търговския център „Уайли“. Спря фолксвагена кади в най-южната секция на паркинга, далеч от охранителните камери, до взетия под наем безличен таурус.

Скрит зад тъмните стъкла на кадито, убиецът свали от себе си отличителните белези на Марко — шофьорската шапка и перуката, фалшивите мустаци, хотелската ливрея, каубойските ботуши. След това извади от торбата „Чарлс Ролинс“ — бейзболна шапка, изтъркани

маратонки „Адидас“, големи слънчеви очила, журналистически пропуск и две камери.

Преоблече се бързо, напъха обратно принадлежностите на Марко, след което се върна в „Уайли Принсес“ с тауруса. Даде на пиколото бакшиш от три долара и отиде на рецепцията. Извади късмет и му дадоха стая с огромно легло и гледка към океана.

После се запъти към стълбите в другия край на зашеметяващото с размерите и великолепието си мраморно фоайе на хотела. Анри с дегизировката на Чарли Ролинс видя съпрузите Макданиълс и Бен Хокинс, седнали заедно край ниска стъклена маса, с чаши кафе пред всеки.

„Ролинс“ усети как сърцето му подскочи, когато Хокинс се обърна и го погледна. Очите му се спряха върху него за частица от секундата — може би мозъкът му на ченге сравняваше, — преди „рационалният“ му мозък, заблуден от маскировката, да накара погледа да се отмести.

Играта можеше да се раздвижи само благодарение на този поглед, но Хокинс *не го позна*, въпреки че няколко часа седя до него в колата. Това беше истинското вълнение — да се плъзнеш по острието на бръснача и да останеш невредим.

И така, Чарлс Ролинс, фотографът от несъществуващия „Толк Уийкли“, постави нов рекорд. Вдигна камерата „Сони“ — *кажете зеле, мишлета!* — и направи три снимки на Макданиълс.

Хванах ви, мамо и татко!

Сърцето му още туптеше учестено, когато Ливън се намръщи и се наведе напред, закривайки Барбара от окото на камерата.

Изпадналият в екстаз убиец изкачи почти на бегом стъпалата до стаята си. Мислите му бяха заети с Бен Хокинс — мъжа, който го интересуваше повече дори от двамата Макданиълс. Хокинс беше талантлив автор на криминални романи, книгите му бяха почти толкова добри, колкото „Мълчанието на агнетата“. Но не се бе превърнал в световна знаменитост. Защо ли?

„Ролинс“ пъкна електронната карта в процепа, зелената лампичка светна и вратата се отвори, откривайки обичайната великолепна гледка, на която той почти не обърна внимание. Беше зает да прехвърля идеите си наум. Обмисляше как да направи Бен Хокинс част от своя проект.

Въпросът беше как най-добре да се възползва от него.

33.

Ливън остави чашата си с кафе и порцеланът изтрака в чинийката. Осъзнаваше, че Барб, Хокинс и навярно цялата тълпа японски туристи, които минаваха покрай тях, са видели, че ръцете му треперят, но не можеше да се овладее.

Онзи проклет папарак бе насочил камерата си право към Барб! Освен това вътрешно още не се бе съвзел от схватката си с лейтенант Джаксън. Още усещаше раменете му под дланите си и се изчервяваше при мисълта, че в момента можеше да е в затвора, но, по дяволите, станалото — станало, и толкова.

Хубавото в цялата история беше, че може би избухването му щеше да накара Джаксън да си размърда задника и да се заеме по-сериозно с търсенето на Ким. Ако не го направи, толкова по-зле за него. Повече нямаше да разчитат единствено на полицаия.

Ливън усети, че някой се приближава зад него, а Хокинс се надигна от стола си с думите:

— Ето го и него.

Ливън вдигна глава и видя мъж на около тридесетина години, облечен в синьо спортно сако и крецияща хавайска риза. Пресичаше фоайето на хотела. Изрусената му коса бе разделена на път по средата.

— Ливън, Барбара, моля, запознайте се с Еди Кеола, най-добрия частен детектив в Мауи.

— Единственият частен детектив в Мауи — поправи го Кеола, а усмивката му разкри шините на зъбите му. Господи, помисли си Ливън, та той не беше много по-възрастен от Ким. И този ли беше детективът, открил момичето Рийс?

Кеола се ръкува с Барбара и Ливън Макданиълс и се настани върху един от тапицираните шезлонги от палмово дърво.

— Радвам се да се запознаем — започна той, — простете ми, че малко избързах, но вече направих някои проучвания.

— Вече? — попита Барб.

— Започнах да действам веднага щом Бен ми се обади. Роден съм на петнадесет минути отук и пет години работих в полицията,

след като се дипломирах в хавайския университет. Имам добри служебни връзки — прибави детективът, но според Ливън, без сянка на самохвалство, просто съобщаваше факт. — Вече имат заподозрян.

— Ние го познаваме — кимна Ливън и след това разказа на Кеола, че Дъг Кахил е бившето гадже на Ким, и продължи с описание на среднощното обаждане в Мичиган, което изведнъж бе сринало света му.

Барб помоли Кеола да им разкаже за Каръл Рийс, двадесетгодишната спортистка от Охайо, която преди две години бе обявена за изчезнала.

— Открих я в Сан Франциско — обясни Кеола. — Напоследък не й вървяло, гаджето я малтретирало и така тя сама се „отвякла“, сменила името си и всичко останало. Беше ми бясна, че съм я намерил — завърши той и поклати глава при спомена.

— Каж ми как смяташ да действаш — подкани го Ливън.

Кеола каза, че искал да поговори с фотографа от „Спортинг лайф“ и да види дали случайно не е заснел някои външни лица по време на снимките, след което смятал да говори с охраната на хотела, да прегледа записите от охранителните камери в бар „Тайфун“ в нощта на изчезването на Ким.

— Да се надяваме, че Ким сама ще се появи — продължи младият детектив, — но ако това не стане, ще трябва да се свърши обичайната детективска работа. Вие ще бъдете единственият ми клиент. Ако възникне необходимост, ще използвам допълнителна помощ и ще работим денонощно. Задачата ни ще приключи, когато вие кажете. Мисля, че така е правилно.

Ливън обсъди хонорара с Кеола, но всъщност това нямаше значение. Мислеше за разписанието, закачено върху вратата на полицейския участък в Кихей. Понеделник до петък: 8:00 — 17:00. Почивни дни и празници: 10:00 — 16:00. След това си представи Ким, затворена в някакво тъмно мазе или дълбока яма, безпомощна и изплашена.

— Нает си. Работата е твоя — рече Ливън.

34.

Когато отворих вратата на стаята си, телефонът иззвъня.

Казах „ало“ на жената, която попита със силен акцент:

— Бен-ах Хоу-кийнс?

— Да, Хокинс е — отвърнах и зачаках да ми каже кой се обажда, но тя не се представи. — Има един мъж, отседнал в хотел „Принсес“.

— Продължавайте.

— Казва се Нилс Бьорн и би трябвало да поговорите с него.

— Защо?

Жената обясни, че Бьорн бил европейски бизнесмен, когото би трябвало да разследваме.

— Беше в хотела, когато Ким Макданиълс изчезна. Той би могъл... трябва да говорите с него.

Отворих чекмеджето на бюрото и потърсих бележник и химикал.

— И какво прави този Нилс Бьорн толкова подозрителен? — попитах, докато записвах името в открития бележник.

— Поговорете с него. Сега трябва да затварям — рече жената и връзката прекъсна.

Извадих от хладилника бутилка „Перие“ и излязох на терасата. Бях отседнал в хотел „Мариот“, намиращ се на около половин километър нагоре по крайбрежната ивица от много по-скъпия „Уайли Принсес“, но имах същата великолепна гледка към океана. Отпихах от минералната вода и мислех за непознатата информаторка. Като начало — как ме беше открила? Само семейство Макданиълс и Аманда знаеха къде съм отседнал.

Върнах се през плъзгащите врати в стаята, включих компютъра си и когато влязох в интернет, потърсих в „Гугъл“ Нилс Бьорн.

Първият материал беше статия в лондонския „Таймс“ отпреди година, в която пишеше, че Нилс Бьорн е бил арестуван в Лондон по подозрение за продажба на оръжие на Иран, но е бил освободен поради липса на доказателства.

Продължих да отварям списъка със статиите — всички бяха подобни, ако не напълно идентични с първата.

Отворих още една бутилка „Перие“ и продължих да се ровя. Попаднах на друг материал за него от 2005-а — обвинение в нападение на жена при *утежняващи вината* обстоятелства, юридически термин за изнасилване. Името ѝ не беше споменато, казваше се само, че е модел, на деветнадесет години. Бьорн отново не беше осъден.

Последната спирка на пътуването из интернет през дирите на Бьорн беше „Скол“ — лъскаво светско европейско списание. Имаше негова снимка, направена по време на официална вечеря в чест на шведски индустриалец, който бе открил завод за амуниции в Гьотенберг.

Увеличих фотографията и се вгледах в лицето на мъжа, идентифициран като Бьорн. Имаше обикновени черти, светлокестенява коса, прав нос и навярно бе тридесетина годишен. Във физиономията му нямаше нищо отличително или запомнящо се.

Съхраних снимката на твърдия диск, а след това се обадох в „Уайли Принсес“ и попитах за Нилс Бьорн. Администраторът ми каза, че си е тръгнал предишния ден.

Помолих да ме свържат със стаята на семейство Макданиълс.

Разказах на Ливън за телефонното обаждане от непознатата жена, както и какво бях научил за Нилс Бьорн: че е бил обвинен в продажба на оръжие на терористична държава и изнасилване на манекенка. Но нито едно от обвиненията не е издържало в съда. Допреди два дни въпросният мъж е бил в „Уайли Принсес“.

Опитвах се да овладеея вълнението си, но то се прокрадваше в гласа ми.

— Това може да е пробив — казах аз.

35.

Ливън позвъни на Джаксън. След като пет минути слуша някаква мелодия, му казаха, че лейтенантът ще му се обади. Той затвори, включи телевизора — голяма плазма, заемаща половината стена — и се заслуша в новините.

Отначало се появи уводният клип на емисията „Обедни новини на острова“ с Треиси Бейкър и Канди Кекоолани, след което Бейкър заговори за „все още изчезналия модел Ким Макданиълс“. В долния край имаше нейна снимка по бикини, а след това върху екрана се появи лицето на Джаксън и надписът: „НА ЖИВО“.

Лейтенантът говореше пред журналистите, скупчени около входа на полицейското управление.

— Барб, ела *бързо*! — извика Ливън, докато увеличаваше звука.

Барб седна на дивана до него тъкмо когато Джаксън казваше:

— Ние разговаряме с обекта на нашия интерес и разследването продължава. Всеки, който разполага с някаква информация за Ким Макданиълс, може да ни се обади. Гарантираме, че самоличността му ще бъде запазена в тайна. И това е всичко, което мога да ви кажа на този етап.

— Арестували ли са някого или не? — попита Барб, стиснала ръката на съпруга си.

— „Обект на интерес“ означава заподозрян. Но не разполагат с достатъчно доказателства срещу него, иначе щяха да кажат, че го разпитват. — Ливън усили още малко звука.

— Лейтенант, правилно ли сме разбрали, че разговаряте с Дъг Кахил? — попита един репортер.

— Без коментар. Това беше всичко, което имах да ви кажа. Благодаря.

Джаксън се обърна, а журналистите пощуряха. Върху екрана отново се появи Треиси Бейкър.

— Дъг Кахил, преден защитник от „Чикаго Беърс“, е бил видян в Мауи и според наши информирани източници е бил любовник на Ким Макданиълс.

Върху екрана се появи снимка на Дъг в екип на отбора и с шлем под мишница. Беше широко усмихнат, с късо подстригана руса коса, слаб, лицето му беше привлекателно и типично за младеж от Средния запад.

— Мога да допусна, че я преследва — промърмори Барб, дъвчейки долната си устна. Издърпа дистанционното от ръката на съпруга си и намали звука. — Но да я нарани? НЕ вярвам в това.

В същия миг телефонът иззвъня и Ливън грабна слушалката.

— Господин Макданиълс, обаждат се лейтенант Джаксън.

— Арестувахте ли Дъг Кахил? Ако сте го направили, сте допуснали грешка.

— Преди около час се появи свидетел — местен жител, който заяви, че е видял как Кахил е преследвал Ким след снимките.

— Но нали Дъг ви каза, че не се е виждал с Ким?

— Точно така. Следователно може да ни е излъгал и затова в момента разговаряме с него. Той продължава да твърди, че няма нищо общо с изчезването на дъщеря ви.

— Има още нещо, което би трябвало да знаете — рече Ливън и разказа на Джаксън за обаждането до Хокинс и подхвърлената информация за международен бизнесмен на име Нилс Бьорн.

— Ние знаем кой е Бьорн — заяви Джаксън. — Няма връзка между него и Ким. Никакви свидетели. Нищо не открихме и върху записите на охранителните камери.

— Говорили ли сте с него?

— Напуснал е хотела още преди някой да разбере, че Ким е изчезнала. Макданиълс, зная, че не ви се вярва, но Кахил е нашият човек. Просто ни е нужно малко време, за да го пречупим и да го накараме да си признае.

36.

Анри, в ролята си на Чарли Ролинс, обядваше в „Санд Бар“ — елегантен и скъп хотелски ресторант на брега на океана. Яркожълтите чадъри светеха като факли над главите на посетителите, тийнейджъри тичаха нагоре по стълбите от плажа, а загорените им тела лъщяха, мокри от водата. Анри се замисли — не можеше да реши кои са по-привлекателни — момичетата или момчетата.

Сервитьорът му донесе захарен сироп за чая с лед и панерче солети със сирене. Осведоми го, че салатата му ще пристигне всеки момент. Той кимна любезно и заяви, че се наслаждава на гледката и че в този миг не би желал да бъде никъде другаде.

Сервитьорът издърпа стола на съседната маса и хубава млада жена се настани на него. Черната ѝ коса бе подстригана в къса момчешка прическа. Носеше бяло горнище от бански и розови шорти.

Анри знаеше кой се крие зад големите слънчеви очила.

— Джулия. Джулия Уинкълър — заговори, когато жената остави менюто.

Тя вдигна глава.

— Извинете. Познавам ли ви?

— Аз *ви* познавам — рече той и повдигна камерата си, сякаш искаше да каже: „Аз съм в бизнеса“. — По работа ли сте тук?

— Бях — отвърна младата жена. — Снимките приключиха вчера. Утре се връщам в Ел Ей.

— О! Снимали сте за „Спортинг лайф“?

Тя кимна и лицето ѝ стана тъжно.

— Останах още малко, надявайки се... С Ким Макданиълс бяхме в една стая.

— Тя ще се върне — любезно рече Анри.

— Така ли смятате? Защо?

— Имам чувството, че просто си е взела малка ваканция. Понякога се случва.

— Щом сте такъв ясновидец, къде е тя?

— Тя е извън обсега на вибрационното ми поле, но за разлика от нея, съвсем ясно и отчетливо мога да разчета вас.

— Да бе. И за какво си мисля?

— Че се чувствате тъжна и малко самотна и че бихте искали да обядвате с някого, който ще ви накара да се усмихнете.

Джулия се засмя, а Анри даде знак на сервитьора да приближи. Помоли го да настани госпожица Уинкълър на неговата маса. Красивото момиче седна близо — така че и двамата да могат да се любуват на великолепната гледка.

— Чарли — представи се той и протегна ръка. — Ролинс.

— Здравей, Чарли Ролинс. И какво ще си поръчам за обяд?

— Пиле на грил със салата и диетична кола. А ето и още нещо. Чудиш се дали да не останеш още един ден. Съседката се грижи за котката ти, а тук е толкова красиво, че не ти се бърза с връщането у дома?

Джулия отново се засмя.

— Казва се Бруно. И е ротвайлер.

— Знаех го — заяви Анри и се облегна назад, докато келнерът поставяше салата пред него и вземаше поръчката на Джулия — пиле на грил и коктейл май тай.

— Дори и да остана още една нощ, никога не излизам с фотографии — осведоми го младата жена и демонстративно погледна към камерата върху масата, насочена към нея.

— Да не би да съм ви поканил да излезете с мен?

— Ще го направите.

Усмивките им преминаха в смях, после „Ролинс“ рече:

— Добре, каня ви да излезем заедно. Освен това ще ви снимам, за да не си помислят момчетата в Локсахачи, че съм си съчинил всичко това.

— Добре, но си свали очилата, Чарли. Искам да видя очите ти.

— Покажи ми своите и аз ще ти покажа моите.

37.

— Лелеееее! — изкрещя Джулия, когато хеликоптерът се спусна надолу от коралово златистото небе, а малкият остров Ланаи се приближи. Машината кацна леко върху малкото частно летище в края на огромното изумруденозелено голф игрище на хотел „Четири сезона“.

„Чарли“ скочи пръв и помогна на Джулия да слезе на земята. Тя бе вдигнала яката на якето си, къдравата и коса се бе разрошила, а бузите ѝ бяха поруменели. Дватама се мушнаха под перките и хукнаха към очакващата ги кола.

— Това беше много скъпо удоволствие, приятел — задъхано рече младата жена.

— Нашата мечтана среща е за моя сметка, Джулия.

— Наистина ли?

— Що за човек би се поскъпил, когато е излязъл с теб?

— Аууу.

Шофьорът отвори вратите и колата се плъзна бавно по алеята към хотела. Джулия ахна, когато се озова във фоайето — цялото в мрамор и позлата. Подовете бяха покрити с дебели кадифени килими в тъмозелено, златисто и червено. Великолепието на гледката се подсилваше от последните лъчи на залязващото слънце, които струяха през просторното помещение.

Джулия и Чарли се наслаждаваха на масажа в бамбукова хижа на брега на океана. Масажистите бяха отметнали ухаещите на плумерия чаршафи, които ги покриваха, силните им ръце втриваха кокосово масло в кожата, плъзгайки се към раменете с традиционните движения на ломи-ломи^[1].

Джулия лежеше по корем и се усмихваше лениво на мъжа, с когото току-що се бе запознала.

— Толкова е хубаво — промърмори, — че не ми се иска никога да свършва.

— Ще става все по-хубаво.

Няколко часа по-късно двамата вечеряха в ресторанта на партера, заобиколени от високи мраморни колони, а меката светлина бе романтичен фон за пиршеството им, състоящо се от скариди и свински пържоли в специален лютив сос от манго. Отличното френско вино беше отпуснало Джулия и тя охотно разказваше на Чарли за себе си. Сподели му за детството си, прекарано във военна база в Бейрут, за преместването си в Лос Анджелис и бързия успех на модния подиум.

Чарли поръча десертно вино, както и цялото десертно меню — цукото^[2], пралини, шоколадов мус, пресни банани от острова, които сервитьорът карамелизира на масата пред тях. Вкусният аромат на горена захар го накара отново да огладнее. Гледаше с копнеж момичето пред себе си, защото изящната млада жена отново приличаше на малко дете — сладка, уязвима и достъпна за него.

Четири хиляди долара щяха да бъдат добре похарчени пари, дори всичко да приключеше в този момент.

Но не приключи.

Облякоха си бански в една от шатрите край басейна и отидоха на дълга разходка по плажа. Лунната светлина къпеше в сребристо сияние пясъка и превръщаше океана във вълшебна смесица от шепот на прибоя и морска пяна.

Джулия изведнъж се разсмя.

— Хайде да се надбягваме! Този, който стигне последен до водата, е стар глупак и това ще си ти, Чарли!

Тя се затича и изписка, когато вълната я заля до бедрата, а Чарли щракна набързо няколко снимки, преди да пъкне камерата в брезентовата торба и да я остави на пясъка.

— Сега ще видим кой е стар глупак.

Спусна се към нея, гмурна се във водата и изплува на повърхността, обвил ръце около тялото ѝ.

[1] Масажистът използва не само ръцете, но и коленете, лактите, ходилата си, а понякога дори пръчки и камъни. — Б.пр. ↑

[2] *Zicotto* — кекс със сметана, шоколад и бадеми. — Б.пр. ↑

38.

Върнах се в хотелската си стая и проверих за съобщения, но нямаше нови обаждания от жената със силния акцент, нито от когото и да било друго. Включих компютъра си и не след дълго изпратих на служебния имейл на Арънстейн в „Лос Анджелис Таймс“ статия от сто и седемдесет думи.

Свършил работата си за деня, включих телевизора и видях, че изчезването на Ким бе главната тема на новините в десет.

Появи се надпис: „Извънредни новини“, а след това говорителят обяви, че Дъг Кахил е главният заподозрян за отвлечането на Ким Макданиълс. Снимката на спортиста с пълна екипировка на „Чикаго Беърс“, шлем под мишница и широка усмивка като на филмова звезда, запълни екрана. Сто и тринадесет килограма здрава телесна маса и мускули.

Изводите бяха ясни. Кахил би могъл без усилие да грабне тежката петдесет килограма Ким и да я отнесе под мишница като топка за ръгби.

В този миг очите ми едва не изскочиха от орбитите си.

Кахил беше на екрана — видеоклипът бе заснет преди два часа. Докато вечерях пица с Еди Кеола, в полицейското управление в Кихей се бе развила бурна дейност.

Спортистът бе в компанията на двама адвокати, единият от които ми беше познат. Еймос Брок, елегантен и самоуверен, в перленосив костюм. Той бе име в Ню Йорк. Защищаваше известни личности и спортни звезди, стигнали твърде далеч в прекрачването на границите на закона. Самият Брок се бе превърнал в звезда и сега *защитаваше* Дъг Кахил.

Камерите пред полицейското управление в Кихей бяха насочени към Кахил и Брок. Адвокатът пристъпи към микрофона и заговори:

— На моя клиент, Дъг Кахил, не е предявено никакво обвинение. Всичко е безпочвена спекулация. Няма никакво доказателство, което да подкрепи нелепостите, които се изговориха по негов адрес, и тъкмо

затова клиентът ми не е обвинен в нищо. Дъг ще направи изявление — само едно и сега.

Сграбчих телефона и позвъних на Ливън. Звучеше сънен, сякаш го бях изтръгнал от дълбок сън.

— Ливън, обажда се Бен. Включи телевизора на Канал 2. Побързо.

Без да прекъсвам разговора, гледах как Кахил излезе напред и застана в средата. Беше небръснат, облечен в синя памучна риза, закопчана до горе, и отлично скроено спортно сако. Без подплънките от екипа, той бе изгубил голяма част от внушителната си осанка — приличаше по-скоро на хлапе, участващо в курс по мениджмънт на Уолстрийт.

— Дойдох в Мауи, за да се видя с Ким — започна Дъг с глас, треперещ от сълзите, които се стичаха по лицето му. — Видях я за около десетина минути преди три дни и след това повече не съм я виждал. *Не съм я наранил.* Обичам Ким и ще остана тук, докато я намерим.

Кахил подаде микрофона на Брок.

— Ще повторя: Дъг няма нищо общо с изчезването на Ким и ви гарантирам, че ще подведе под съдебна отговорност всеки, който разпространява уронващи репутацията му клевети. Това е всичко, което можем да ви кажем за момента. Благодаря.

— Какво мислиш за това? — попита в слушалката Ливън. — За адвокатата? За Дъг?

— Дъг беше много убедителен — отвърнах. — Или наистина я обича, или е много добър лъжец.

Хрумна ми още нещо, което не споделих с Ливън. Онези сто и седемдесет думи, които преди малко изпратих на Арънстейн в „Лос Анджелис Таймс“.

Те вече бяха стара новина.

39.

Обадих се на редактора си и му казах, че Кахил се е превърнал в стръв за медиите. Обясних защо — мистериозен свидетел го видял да говори разгорещено с Ким. Отбелязах и че спортистът се представлява от Еймос Брок — нашумелия питбул сред адвокатите, защитаващи знаменитости.

— Редактираната ми статия вече е в електронната ти кутия — осведомих Арънстейн. — Ако не друго, то поне съм бърз.

След това се обадих на спортния ни шеф — Сам Полсън.

Полсън ме харесва, но не вярва на никого.

— Виж, Сам — подех аз, — бих искал да зная що за човек е Дъг Кахил. Моята история няма да се намесва в твоята.

През следващите петнадесет минути се разгоря истинска схватка — Сам Полсън защитаваше позицията си на „най-вътрешен“ човек в спортния свят, а аз, от своя страна, се опитах да измъкна нещо, от което да разбере дали Кахил е опасен *извън* игрището.

Най-после Сам ми подхвърли една сламка.

— Има едно момиче, което се занимава с връзки с обществеността. Аз ѝ намерих работата за „Беърс“. Хокинс, не се шегувам. Това, което ще ти кажа, трябва да си остане в тайна. Момичето ми е приятел.

— Разбирам.

— Преди два месеца тя забременя от Кахил. Казала на майка си за бебето. Каза съответно и на Кахил, и на мен. Даваше му шанс да постъпи правилно. *Каквото* и да означава това.

— Той се е срещал с Ким, когато се е случило това с другата жена, така ли? Сигурен ли си?

— Да.

— Има ли някакви прояви на грубост и насилие?

— Всички спортисти имат. Побоища по барове. Имаше някаква пикантна история, когато играеше във футболния отбор на университета „Нотр Дам“. Такива щуротии.

— Благодаря, Сам.

— Не го споменавай — каза той. — Наистина те предупреждавам — не го споменавай.

Няколко минути обмислях чутата информация, която можеше да се превърне в истинска бомба, и се питах какво би могло да означава. Ако Ким е разбрала, че Кахил ѝ е изневерявал, това може да е било достатъчна причина, за да скъса с него. Ако той е искал да си я върне, ако е бил отчаян, спорът помежду им би могъл да се е разгорещил и да се е стигнало до неочаквани и непредвидими последици.

Обадих се на Ливън. Реакцията му ме разтревожи.

— Дъг е истински генератор на тестостерон — осведоми ме той. — Ким ми е казвала, че е много упорит и преследва целта си докрай. На игрището помита всичко наоколо. Откъде да знаем на какво е способен? Барб все още вярва в него, но що се отнася до мен, започвам да си мисля, че може би Джаксън е прав. Може би все пак са заловили точния човек.

40.

Джулия се чувстваше безтегловна като ангел в прегръдките на Анри. Дългите ѝ крака се бяха обвили около кръста му и всичко, което той трябваше да направи, бе да повдигне колене, за да се озове в ръцете му.

Докато двамата се носеха по вълните, тя го погледна с думите:

— Чарли, това беше върхът. Наистина беше прекрасно.

— Оттук нататък ще става още по-хубаво — отново я увери той. Това беше като припев към срещата им, тя го целуна нежно, сетне целувката се задълбочи, преминавайки в дълго солено наслаждение, което караше телата им да тръпнат като пронизани от електрически ток.

Той развърза връзките отзад на шията ѝ, разкопча и лентата на гърба ѝ.

— Човек прави толкова много за един обикновен бял бански — промърмори Анри.

— Какъв бански?

— Няма значение — отвърна той, докато горнището се понесе по водата — бяла панделка върху тъмните вълни, която бавно се отдалечаваше. Скоро изчезна, но на момичето явно не му пукаше.

Джулия бе твърде заета да ближе ухото му, докато зърната на гърдите ѝ се втвърдиха като диаманти, търкайки се о гърдите му. От гърлото ѝ се изтръгна стенание, когато той я повдигна и я притисна по-силно към себе си, като триеше набъбналия си член в пулсиращата ѝ женственост.

Мъжът плъзна ръце надолу, прокара пръсти по еластичния плат на бикините и докосна най-нежните ѝ съкровени места, което я накара да пици и се извива като дете.

Тя дръпна надолу с пети ластика на банския му.

— Почакай — мило я сгълча той. — Бъди добро момиче.

— Смятам да бъда *страхотна* — задъхано промърмори тя, впи устни в неговите и отново дръпна банския му. — Умирам за теб! — въздъхна.

Той се освободи от краката ѝ, свали долнището ѝ и сетне излезе от водата, понесъл момичето на ръце. Лунната светлина къпеше със сребристите си лъчи мокрите им тела.

— Чарли — прошепна момичето, — не ме пускай, моя маймунке.

Той я отнесе до мястото, където бе оставил брезентовата си торба — черна скала от застинала лава. Спря, отвори ципа и извади две големи плажни хавлии.

Балансирайки с момичето на ръце, мъжът разстла едната кърпа, положи нежно Джулия отгоре ѝ, сетне я покри с другата.

Извърна се за миг, нагласи под подходящ ъгъл камерата си „Панасоник“ върху брезентовата торба и я включи.

После се обърна към Джулия, смъкна банските си и се усмихна, когато тя възкликна:

— О, боже! О, боже!

Коленичи между краката ѝ и започна да я ближе с език, докато тя не извика:

— Повече не издържам, Чарли, моля те, моля те!

Мъжът проникна в нея.

Письците ѝ се удавиха в грохота на океана, точно както си представяше този момент, а когато свършиха, той се протегна към торбата и извади ножа с назъбеното острие. Остави го върху кърпата до себе си.

— За какво ти е това? — попита Джулия.

— Трябва да съм внимателен — сви рамене Чарли. — В случай че някое лошо момче се промъкне наоколо.

Отметна назад късите ѝ коси, целуна очите ѝ, обви ръце около голото тяло на момичето и я притисна към топлите си гърди.

— Заспивай, Джулия — прошепна. — С мен си в безопасност.

— А оттук нататък ще става още по-хубаво, нали? — подразни го тя.

— Точно така, глупаче.

Тя се засмя и се сгуши до гърдите му, а Чарли дръпна кърпата върху очите ѝ. Джулия си помисли, че говори на нея, когато той се обърна към обектива на камерата:

— Всички ли са щастливи?

— Напълно, напълно щастливи — въздъхна момичето.

41.

За Ливън и Барбара изтекоха поредните мъчителни двадесет и четири часа, а аз се чувствах безпомощен пред отчаянието им. Когато онази вечер си легнах, по новините показваха все същите стари клипове. Бях се унесъл в неспокоен сън, когато телефонът иззвъня.

Беше Еди Кеола.

— Бен, *не се обаждай* на семейство Макданиълс. След десет минути ще се срещнем пред главния вход на хотела.

Двигателят на джипа на Кеола ръмжеше тихо, когато изскочих в топлата нощ и припряно се настаних на предната седалка до шофьора.

— Къде отиваме? — попитах го.

— На един плаж, наречен „Макена Ландинг“. Ченгетата са намерили нещо. Или някого.

Десет минути по-късно Еди паркира край извития път до шестте полицейски патрулни коли, микробусите на Специалния отряд за бързо реагиране и този на съдебния лекар. Под нас се виждаше плажът във форма на полумесец — усамотен залив, ограден от висока скала от застинала лава, надвиснала над океана. В краищата ѝ се разбиваха пенестите вълни.

Един хеликоптер бучеше над главите ни и обливаше със светлините от прожекторите си полицаите. Силуетите им чертаеха причудливи сенки върху плажната ивица.

Двамата с Кеола си проправихме път към брега и аз видях, че колата на противопожарната охрана е спряла почти до водата. Върху вълните се полюшваха гумени лодки и хората от подводния екип скачаха в океана.

Призля ми при мисълта, че трупът на Ким може да се намира на дъното, както и от вероятността тя, също като онова момиче, което Кеола бе издирвал преди време, да е била убита от бившето си гадже, от което се е опитвала да се отърве.

Кеола прекъсна унеса ми, като ме представи на детектив Паликапу — едър и широкоплещест полицай, облечен с яке с надпис „Полицейско управление на Мауи“ на гърба.

— Онези туристи там — рече Паликапу и посочи към групата деца и възрастни, скупчени в другия край на извитата скала — са видели нещо да плува през деня.

— Тяло, искаш да кажеш — уточни Кеола.

— Отначало са решили, че е голям дънер или някакъв боклук. После забелязали да го обикалят акули и ни се обадиха. Течението е завлякло това, което е останало, под шуплестата скала в заливчето, там, където се гмуркат хората ни.

Кеола ми обясни, че шуплестата скала е риф от застинала лава с подводна пещера. Добави също, че понякога хората се гмуркали в подобни места, когато имало отлив, не обръщали внимание на прилива и често се давели, понесени от подводните течения.

Това ли се бе случило с Ким? Внезапно идеята ми се стори доста приемлива.

В отбивката на пътя спряха микробуси на телевизията. Фотографи и репортери се спуснаха надолу към брега, докато полицаите опъваха жълтата отцепваща лента, за да оградят мястото.

Един от фотографите приближи до мен и ми се представи като Чарли Ролинс. Каза, че бил на свободна практика и ако съм имал нужда от снимки за „Лос Анджелис Таймс“, можел да ми ги осигури.

Взех визитката му, после се обърнах точно навреме, за да видя първите гмуркачи, които излизаха от водата. Единият носеше някакъв вързоп в ръцете си.

— *Tu si c men* — рече Кеола и двамата пресякохме отцепващата лента. Стояхме на осветения бряг, когато лодката приближи.

Ярката светлина от прожекторите на хеликоптера освети тялото в ръцете на гмуркача. Момичето беше малко, може би тийнейджърка или дете. Трупът бе толкова подпухнал от водата, че не можех да определя с точност възрастта, но ръцете и краката бяха омотани с въжета.

Лейтенант Джаксън пристъпи напред и отметна косите от лицето на жертвата с ръка. Носеше гумена ръкавица.

Изпитах облекчение, че не е Ким Макданиълс и не се налагаше да се обаждам на Ливън и Барбара.

Но чувството бе краткотрайно, заменено от силна тъга. Друго момиче, нечия друга дъщеря бе варварски убита.

42.

Женски писък разцепи въздуха и заглуши рева на хеликоптера. Извърнах се и видях тъмнокожа жена, висока около метър и шестдесет, не повече от четиридесет и шест килограма, да тича разплакана към жълтата лента.

— Роса! Роса! Света Дево! НЕ!

Мъжът, който тичаше зад нея, извика:

— Исабел, не отивай там! Не, Исабел! — Улови я и я притисна в прегръдките си. Малките ѝ юмруци заудряха гърдите му в опит да се освободи, жилите на врата ѝ се издуха, а тялото ѝ се разтърсваше от ридания: *Не, не, не, моето момиченце, моето момиченце!*

Полицаите заобиколиха двойката, а истеричният плач на жената заглъхна, докато я отвеждаха от мястото. Глутницата журналисти се спусна към родителите на мъртвото дете. Почти можеше да се види блясъкът в очите им. Жалка работа.

При тези обстоятелства аз също можех да бъда част от настървената глутница, но в момента следвах Кеола. Двамата се изкачвахме по стръмния склон към горната площадка, където се бяха разположили телевизионните камери. Кореспондентите от местната телевизия предаваха новините, докато пренасяха малкото обезобразено тяло от носилката в микробуса на съдебния лекар. Вратите се затръшнаха и те потеглиха.

— Казва се Роса Кастро — осведоми ме Кеола, докато се качвахме в джипа. — Била е на дванадесет години. Забеляза ли въжетата? Ръцете и краката ѝ са извити и вързани зад гърба.

— Да, видях.

През половината си живот бях гледал и писал за какви ли не жестокости, но грозната картина от убийството на това малко момиче заседна в мозъка ми. Почувствах, че ми прилошава. Преглътнах надигналата се в гърлото горчилка и хлопнах вратата на колата.

Кеола завъртя стартера и потегли на север.

— Ето защо не исках да се обаждаш на Макданиълс — рече. — Ако беше Ким...

Звънът на мобилния му телефон прекъсна изречението. Той опипа джоба на самото си, приближи телефона и каза:

— Кеола. — После продължи: — Ливън, *Ливън*. Не е Ким. Да. Видях трупа. *Сигурен* съм. Не е твоята дъщеря.

Той каза на Мақданиълс, че ще се отбием в хотела им, и няколко минути по-късно джипът спря пред главния вход на „Уайли Принсес“.

Барбара и Ливън стояха отпред, а лекият вятър рошеше косите и диплеше новите им хавайски одежди.

Държаха се за ръце, кокалчетата бяха побелели от стискането, а лицата им изглеждаха преbledнели от умора.

Влязохме заедно с тях във фойето на хотела, а пътьом Кеола им обясни, без да навлиза в мъчителни подробности, че мъртвото дете е било удушено.

Барбара попита дали би могло да има връзка между смъртта на Роса и изчезването на Ким. Всъщност с въпроса си молеше за успокоение, което никой не можеше да й даде. Но аз все пак се опитах, доколкото можах. Обясних й, че серийните убийци си имат предпочитания и да има едновременно дете и жена сред жертвите им е много рядко. *Рядко, но не невъзможно*.

Не само казвах на Барбара това, което искаше да чуе, а се опитвах да успокоя себе си. По онова време не знаех, че убиецът на Роса Кастро има разностранен и безкраен апетит за мъчения и смърт.

Нещо повече — нито за секунда не ми хрумна, че вече го бях срещнал и бях говорил с него.

43.

Хорст вкуси от виното „Домейн де ла Романе-Конт“, продавано през 2001 година в „Сотбис“ за 24000 долара бутилката. Каза на Ян да вдигне чашата си. Беше шега. Намираха се на 960 километра един от друг, но видеовръзката им, осъществявана през интернет, създаваше илюзията, че седят в една и съща стая.

Повод за срещата: Анри бе писал на Хорст да изтегли материал от електронната си поща в девет вечерта. Хорст бе поканил Ян, негов приятел от тридесет години, на премиерата на най-новото видео, преди да го изпрати на останалите членове на Алианса.

От компютъра на Хорст се чу предупредително писукане, той отиде до бюрото и каза на Ян, че в момента изтегля материала и ще го изпрати по имейла в офиса му в Амстердам.

Образите се появиха едновременно и при двамата.

Фонът бе окъпан в лунна светлина плаж. Красиво момиче лежеше по лице върху голяма кърпа. Беше гола, с тесни бедра, малки гърди, а косата ѝ бе оформена в къса момчешка прическа. Черно-белите образи на формите и сенките придаваха на филма особена атмосфера, сякаш е бил заснет през четиридесетте години на миналия век.

— Красива композиция — отбеляза Ян. — Човекът има усет за тези неща.

Когато Анри се появи на екрана, лицето му бе размазано, а гласът — електронно изменен. Той говореше на момичето с игрив и ласкав глас, наричаше я „маймунке“, а понякога и по име.

— Интересно, нали? — продължи коментара си Хорст. — Явно тя изобщо не се страхува. Дори не изглежда упоена.

Джулия се усмихваше на Анри, протегна ръце и разтвори краката си за него. Той изхлузи шортите си и членът му — огромен и щръкнал — изскочи навън. Момичето закри уста и се втренчи в него.

— *О, боже, Чарли!* — успя само да промълви.

Анри я сгълча, че е ненаситна, но в гласа му се усещаха закачливи и игриви нотки. Двамата приятели го наблюдаваха как

коленичи между бедрата ѝ, повдига дупето ѝ и свежда лице, докато момичето се извиваше. Тя повдигна бедра, а пръстите на краката ѝ се забиха в пясъка.

— *Чарли, моля те, повече не издържам!*

— Мисля, че Анри я кара да се влюби в него — каза Ян на Хорст.
— А може би той също се е влюбил? Това наистина би заслужавало да се види.

— О, няма мислиш, че е способен да изпита любов?

Двамата мъже наблюдаваха как Анри галеше и дразнеше момичето, проникваше дълбоко в нея, шепнеше ѝ колко е красива, колко е неповторима, че му се отдава така, докато виковете ѝ преминаха в тихи стенания.

Тя обви ръце около врата му, а Анри я взе в прегръдките си, обсипа с целувки очите, лицето, устните ѝ. После ръката му се уголеми пред камерата, почти блокирайки образа, и отново се появи, стиснала ловджийски нож. Остави го върху кърпата до Джулия.

Хорст се наведе напред, вперил напрегнат поглед в екрана. *Да, първо церемонията* — мислеше трескаво, — *а сега върховната жертва*. Анри извърна дигитално промененото си лице към камерата и попита:

— Всички щастливи ли са?

Момичето отговори с „да“, била напълно щастлива, после екранът потъмня.

— Какво е *това!* — попита Ян, сепнат като от транс.

Хорст върна записа и пусна отново последните кадри. Осъзна, че е свършил. Поне за тях.

— Ян — рече той. — Нашето момче ни дразни. Кара ни да чакаме за крайния продукт. Умно. Много умно.

Ян въздъхна.

— Какъв живот си живее този тип за наша сметка!

— Искаш ли да се обзаложим? Само ние двамата?

— За какво?

— Колко още остава, преди да заловят Анри?

44.

Наближаваше почти четири сутринта, а аз не бях мигнал, измъчван от изгарящите образи на изтезаното тяло на Роса Кастро. Мислех какво ѝ е било сторено, преди животът ѝ да приключи под скалата в морето.

Мислех за родителите ѝ и за семейство Макданиълс — тези добри хора, които преминаваха през истински ад, какъвто дори Бош^[1] не би могъл да си представи в най-вдъхновените си моменти. Искях да се обадя на Аманда, но не го направих. Боях се, че може да се изпусна и да ѝ кажа какво си мисля: *Слава богу, че нямаме деца.*

Спуснах крака от леглото и запалих лампата. Взех от хладилника кутия със сок от ананас, портокал и гуава, след което включих лаптопа.

Кутията с електронната ми поща беше пълна със спам, а от Си Ен Ен ми бяха изпратили последни новини за Роса Кастро. Прегледах набързо материала и видях, че Ким се споменава в последния параграф.

Написах името ѝ в полето за търсене, за да видя дали от Си Ен Ен бяха изровили нещо допълнително, но нямаше нищо.

Отворих кутия с чипс — изядох един, сетне се замислих за здравето си и я затворих. Направих си кафе и отново се зарових в интернет.

Открих клипове на Дъг Кахил в „You Tube“ — домашни сценки, както и кадри от съблекарните на отбора. Имаше и едно видео на Ким, седнала в ложата по време на мач, която ръкопляскаше и викаше възторжено. Камерата ту показваше Дъг в мач срещу „Ню Йорк Джайънтс“, на който той едва не откъсна главата на куотърбека Ели Манинг, ту се връщаше към нея.

Опитах се да си представя как Кахил убива Ким. Не беше изключено толкова едър и силен мъж да се нахвърли в пристъп на ярост върху едно слабо момиче и без да иска или съзнателно, да ѝ извие врата.

Но в сърцето си вярвах, че сълзите на Кахил бяха истински, че той обичаше Ким и съвсем логично, ако я беше убил, досега щеше да

се намира на хиляди километри оттук.

Затова въведох в полето за търсене името, което непознатата жена ми бе подшушнала — търговеца на оръжия Нилс Остертаг Бьорн. Появиха се същите материали, които бях прочел и предишния ден, но този път отворих статиите, написани на шведски.

Използвайки онлайн речника, преведох думите „муниции“ и „защитни жилетки“, след което намерих друга снимка на Бьорн, правена преди три години.

Беше любителска, на мъж с обикновени, дори безлични черти, който слизаше от едно ферари в Женева. Беше облечен в елегантен костюм на райе, скъпо палто и носеше куфарче „Гучи“. Бьорн изглеждаше различен от мъжа на фотографията, направена по време на официалната вечеря на индустриалците, защото сега косата му бе руса. Светлоруса.

Отворих последния материал за Нилс Остертаг Бьорн и върху екрана се появи друга снимка — този път на мъж във военна униформа. Изглеждаше около двадесетина годишен, с раздалечени очи и квадратна брадичка. Името беше същото, но изобщо не приличаше на Нилс Бьорн, когото бях виждал на другите снимки.

Погледнах текста под снимката и разбрах, че става дума за „Персийски залив“ и „вражески огън“ — и в този миг нещо ме осени.

Аз четях некролог.

Нилс Остертаг Бьорн беше мъртъв от петнадесет години.

Отидох под душа и подложих глава под горещата струя. Опитвах се да сглобя парчетата. Дали не ставаше дума за обикновено съвпадение, при което двама мъже носеха еднакви, макар и не често срещани имена? Или някой бе използвал самоличността на мъртвец, за да се регистрира в „Уайли Принсес“?

Ако е така, дали бе възможно този мъж да е отвлякъл и убил Ким Макданиълс?

[1] Йеронимус Бош (1450–1516), холандски художник, нарисувал много картини с ужасяващи сцени от ада. — Б.пр. ↑

45.

Анри се събуди в меките бели завивки на елегантното легло с четири колони в хотел „Айланд Брийзис“ и Ланаи.

Джулия похъркваше тихо, сгушена до него, а топлата ѝ буза бе отпусната на гърдите му. Лъчите на късното сутрешно слънце проникваха през тънките завеси, а безбрежните води на Тихия океан се плискаха само на петдесет метра от прозореца.

Това момиче. Тази обстановка. Тази несравнима светлина. *Мечта* за всеки кинематограф.

Анри отметна нежно косите на Джулия от очите ѝ. Тя беше под магията на „Кава-Кава“^[1] плюс щедрата доза „Валиум“, с които бе подправил чашата ѝ. Спеше дълбоко, но вече бе време да я събуди за финалната ѝ изява.

Убиецът разтърси леко ръката ѝ.

— Събуди се, събуди се, маймунке.

Джулия отвори с мъка очи.

— Чарли? Какво? Стана ли време за полета ми?

— Не още. Искаш ли да поспиш още десет минути?

Тя кимна, сетне се отпусна на рамото му.

Анри стана от леглото и се разшета — светна лампите, сложи нова памет карта в камерата и я нагласи върху скрина. Доволен, развърза копирените панделки, които придържаха завесите, и те се затвориха.

Когато я обърна по корем, Джулия измърмори нещо в просъница.

— Всичко е наред — успокой я Анри. — Аз съм Чарли — прошепна нежно, докато завързваше със здрави възли краката ѝ към колоните в основата на леглото, а ръцете — към таблата.

Джулия въздъхна и отново потъна в сън.

Анри отиде до брезентовата си чанта и порови в съдържанието. Сложи си новата гумена маска, сините латексови ръкавици и извади ножа от калъфката.

Беше напълно гол. Остави ножа върху тоалетното шкафче, сетне коленичи зад Джулия и погали дупето ѝ, преди да проникне отзад в

нея. Тя простена в съня си, но не се събуди, а Анри продължи да я обладава със силни тласъци. Удоволствието му взе връх за миг и той ѝ прошепна, че я обича.

След като свърши, се отпусна до нея с ръка, пъхната под тялото ѝ, докато дишането му се успокои. Сетне възседна спящото момиче и повдигна главата ѝ на няколко сантиметра от възглавницата, като я хвана с лявата си ръка за косите.

— Оу! — Джулия отвори очи. — Причиняваш ми болка, Чарли.

— Съжالياвам. Ще бъда по-внимателен.

Изчака миг, преди да прокара леко острието по тила на Джулия, оставяйки червена линия.

Тя само трепна, но след втория разрез клепачите ѝ се отвориха рязко. Извъртя глава, а очите ѝ станаха огромни, когато видя маската, ножа, кръвта. Пое дълбоко дъх и извика:

— *Чарли! Какво правиш?*

Настроението на убиеца помръкна. До този момент бе изпълнен с любов към това момиче, а ето че сега тя му се опъваше, разваляше идеалната му снимка, съсипваше всичко.

— За бога, Джулия. Покажи малко класа.

Джулия изпищя и се замята ожесточено, като се опитваше да се освободи. Тялото ѝ имаше по-голям обхват на движение, отколкото Анри очакваше. Лакътят и се сблъска с ръката му и ножът отскочи настрана. Джулия напълни дробовете си с въздух и нададе ужасяващ писък.

Не му оставяше никакъв избор. Не беше елегантно, но нямаше нищо по-добро. Ръцете му се склучиха около шията на младата жена и я разтърсиха. Тя се задави и започна да се мята, докато той изстискваше дъха ѝ. Контролираше всяка последна секунда от живота ѝ, пускаше и стискаше отново и отново — докато накрая тя утихна. Защото беше мъртва.

Анри дишаше тежко, когато се надигна от леглото и прекоси стаята, за да отиде до камерата.

Наведе обектива напред, сложи ръце на коленете си и се ухили:

— Стана по-добре, отколкото го бях планирал. Джулия изпълни финалната си сцена блестящо и с размах. Направо я обичам. Всички ли са щастливи?

[1] Лечебно растение от островите в Тихия океан със сънотворно действие, предизвиква халюцинации и опиянение. — Б.пр. ↑

46.

Анри тъкмо излизаше изпод душа, когато на вратата се почука.
Дали някой бе чул писъците на Джулия?

— Почистване! — извика глас.

— Върви си! — извика той. — *Не безпокой.* Не можеш ли да четеш *табелата?*

Анри завърза колана на халата си, отиде до стъклените врати в другия край на стаята, отвори ги и излезе на балкона.

Пред погледа му се разкри истинска райска гледка. Птиците чуруликаха сред дърветата, ананасите растяха в лехите си, деца тичаха по пътеките край басейна, служителите на хотела разпъваха шезлонги. Зад басейна проблясваха сините вълни на океана, а слънцето пръскаше щедро топлина и светлина. Поредният идеален ден на Хаваите.

Нямаше сирени. Нито мъже в черно. Никаква опасност на хоризонта.

Всичко беше добре.

Анри извади мобилния си телефон, отиде до леглото и покри трупа на Джулия със завивките. Беше почистил стаята — бе избърсал педантично всички дръжки на вратите, всяка повърхност. Пусна телевизора, докато се обличаше в дрехите на Чарли Ролинс. Лицето на Роса Кастро му се усмихваше от телевизионния екран, сладко дете, сетне продължи историята на Ким Макданиълс. Нямаше новини, но търсенето продължаваше.

Къде беше Ким? Къде, къде би могла да бъде?

Анри опакова багажа си и огледа, за да провери дали не е пропуснал нещо. Остана доволен, сложи си широките тъмни очила на Чарли, нахлупи бейзболната шапка, метна брезентовата торба на рамо и напусна стаята.

На път за асансьора мина покрай количката на чистачката и подвижна на набитата афроамериканка, която работеше с прахосмукачката:

— Аз съм в 412.

— Вече мога ли да почистя? — попита тя.

— Не, не. Моля, изчакайте още няколко часа. — Той се извини за неудобството и добави: — Оставил съм нещо за теб в стаята.

— Благодаря — усмихна се жената, а Анри ѝ смигна и се запъти надолу към великолепното като кутийка за скъпоценности фоайе, където птиците влитаха от едната страна и излитаха през другата.

Той уреди сметката си на рецепцията, после помоли да го закарат до хеликоптерната площадка. Докато една от количките за голф на хотела го взеше гладко по зелената морава, вече планираше следващия си ход. Вятърът подухваше и разпръскваше облаците към морето.

Анри даде бакшиш на шофьора и се затича към хеликоптера е шапка в ръка.

Качи се и размени кратък поздрав с пилота. После се излегна на седалката и докато машината се издигаше, направи няколко снимки на острова с фотоапарат „Сони“, както би сторил всеки турист. Но всичко беше само шоу. Великолепието на Ланаи не можеше да впечатли Анри.

Когато хеликоптерът кацна в Мауи, той проведе важно телефонно обаждане.

— Господин Макданиълс? Вие не ме познавате. Казвам се Питър Фишър — рече той с лек австралийски акцент. — Имам да ви кажа нещо за Ким. Освен това часовникът ѝ е у мен — „Ролекс“.

47.

Хотел „Камехамега“^[1] е бил построен в началото на XIX век. Ливън си помисли, че му прилича на пансион — заради малките бунгала, които го заобикаляха, и плажа, простиращ се до шосето. В далечината сърфистите се носеха по вълните в очакване на *най-голямата*.

Ливън и Барбара прескочиха струпаните туристически раници и се качиха по стъпалата към главната сграда. Мрачното фоайе, чиито стени бяха покрити с дървена ламперия, миришеше на влага и плесен, но във въздуха се усещаше и лека миризма на марихуана.

Мъжът зад гишетото имаше вид на човек, който се е къпал преди стотина години, и то в морето; очите му бяха кървясали, а мазната му коса бе сплетена в плитка, по-дълга от тази на Барб. Върху мръсната тениска с глава на бик на фона на американското знаме се мъдреше табелка с надпис: „Гюс“.

Ливън каза на Гюс, че двамата с Барб имат резервация за една нощ, а Гюс осведоми Ливън, че трябва да плати пълната сума, преди да му даде ключовете — такива били правилата.

Ливън даде на мъжа деветдесет долара в брой.

— Ако се откажете, платената сума не се връща. Трябва да освободите стаята в дванадесет, без изключения.

— Търсим гост на хотела на име Питър Фишър — рече Ливън. — Има австралийски акцент или може би южноафрикански. „Пий-та Фиш-а“. Знаете ли номера на стаята му?

Служителят прелисти регистрационната си книга.

— Не всички се подписват. Ако идва цяла група, регистрираме само този, който плаща. Не виждам никакъв Питър Флейшър.

— Фишър.

— Все едно, не виждам такова име. Повечето гости се хранят на вечеря в ресторанта. Шест долара, три блюда. Попитайте там малко по-късно и може да го откриете. — Гюс се втренчи в Ливън. — Аз ви познавам. Вие сте родителите на онази манекенка, която беше убита в Мауи.

Ливън усети как кръвното му се повишава с шеметна бързина и се запита дали днес не му е писано да получи инфаркт.

— Къде сте чули това? — рязко попита той.

— Какво искате да кажете? Съобщиха го по телевизията. Имаше го и във вестниците.

— Тя не е мъртва — заяви Ливън.

Взе ключовете и следван от Барб, се изкачи до третия етаж. Когато отвори вратата на стаята, пред очите им се разкри ужасяваща гледка: пружините на двете малки легла стърчаха през сивите чаршафи, душкабината чернееше от мръсотия, щорите бяха покрити с дебел слой прах, а килимът и Дамаската на мебелите изглеждаха лепкави и влажни.

Над умивалника висеше табела: *Моля, почистете след себе си. Тук няма камериерка.*

Барбара погледна безпомощно към съпруга си.

— След малко ще слезем долу за вечеря и ще поговорим с хората. Не е нужно да оставаме. Може да се върнем обратно.

— След като намерим този Фишър.

— Разбира се — кимна Ливън, но си мислеше: *Ако вече не си е тръгнал. Ако цялата работа не е някакъв номер, както ги бе предупредил лейтенант Джаксън още първия ден, когато се запознаха.*

[1] По името на първия хавайски крал. — Б.пр. ↑

48.

Анри не разчиташе само на дрехите; нито на каубойските ботуши, камерата или широките тъмни очила. Облеклото беше важно, но изкуството на дегизировката се състоеше в жестовите, както и в уменията да се превъплъщаваш. Това, което определяше Анри като първокласен хамелеон, бе талантът му да се превръща в човека, чийто образ пресъздаваше.

В шест и половина същата вечер той влезе в неугледната трапезария на хотел „Камехамега“. Беше облечен в джинси и летен син пуловер от фин кашмир, с навити ръкави. Краката му бяха обути в италиански мокасини без чорапи, на китката проблясваше златен часовник, а върху лявата ръка — брачна халка. Косата му, със сребристи нишки, бе пригладена назад, а очилата без рамки подсилваха впечатлението за влиятелна светска персона.

Той огледа дървените колони, гредите по тавана, грубия дървен под, редиците маси, сгъваемите столове и бюфета с горещи блюда. Нареди се на опашката и си взе чиния с някаква яхния, преди да се запъти към ъгъла, където край една маса седяха Барбара и Ливън пред недокоснатата храна.

— Може ли да седна при вас? — попита учтиво той.

— Ние тъкмо тръгахме — отвърна Ливън, — но ако сте достатъчно смел, за да ядете това, нямаме нищо против.

— Какво, по дяволите, мислите, че е? — попита Анри и придърпа стола до Ливън. — Животно, зеленчук или минерал?

Ливън се засмя.

— Казаха ми, че е говеждо задушено, но не бих се осмелил да го потвърдя.

Анри протегна ръка.

— Андрю Хигинс. От Сан Франциско.

Ливън пое ръката му и представи Барб и себе си.

— Май ние сме единствените американци сред тълпата туристи. Знаехте ли що за дупка е това, когато си запазихте стая?

— Всъщност не съм отседнал тук. Търся дъщеря си. Лори току-що се дипломира в „Бъркли“ — рече скромно той. — Казах на жена си, че сигурно си прекарва страхотно на някой къмпинг в компанията на свои съвипускници и приятели, но от няколко дни не се е обаждала у дома. По-точно — една седмица. И майка ѝ се побърква от притеснение заради онази бедна манекенка, която е изчезнала, нали знаете, в Мауи.

— Това е *нашата* дъщеря, Ким. Манекенката, която е изчезнала — осведоми го Барбара.

Анри, който тъкмо ровеше с вилица в чинията си, вдигна сепната глава.

— О, *боже!* Съжалявам. Много *съжалявам*. Не зная какво да кажа. Сигурно не сте на себе си?

— Чувстваме се ужасно — поклати глава Барб, свела поглед към масата. — Молим се. Опитваме се да спим. Да запазим разума си и да не полудеем.

— Готови сме да се уловим и за най-малката надежда — рече Ливън. — Затова сме тук, обади ни се мъж на име Питър Фишър. Каза, че в нощта, когато Ким е изчезнала, той е бил с нея, че тя оставила часовника си и ако се срещнем с него тук, ще ни го даде и ще ни каже нещо. Знаеше, че тя има „Ролекс“. Казахте, че името ви е Андрю?

Анри кимна.

— От полицията ни предупредиха, че обаждането навярно е измама. Че имало всякакви негодници, които за пари си измисляли какво ли не. Както и да е, говорихме с всички тук. Никой не е чувал за Питър Фишър. Не е отседнал в прекрасния хотел „Камехамеха Хилтън“.

— Вие също не би трябвало да оставате тук — рече внезапно мъжът. — Чуйте, аз съм наел малка вила на десетина минути път оттук. Има три спални, две бани и е *чисто*. Защо не пренощувате при мен? Ще ми правите компания.

— Предложението ви е много любезно, господин Хигинс, но не бихме искали да ви се натрапваме.

— Наричайте ме Андрю. Всъщност ще ми направите *услуга*. Обичате ли тайландска кухня? Открих едно място недалеч оттук. Какво ще кажете? Да се махаме от тази дупка, а утре сутринта ще потърсим момичетата.

— Благодаря, Андрю — рече Барбара. — Наистина много мило предложение. Ако ни позволите да ви заведем на вечеря, можем да го обсъдим.

49.

Барбара се събуди, обзета от вцепеняващ страх.

Ръцете ѝ бяха омотани зад гърба и я боляха. Краката — привързани един към друг при коленете и глезените. Беше натъпкана, свита като зародиш, в ъгъла на тясно пространство, което се движеше!

Да не беше ослепяла? Или беше прекалено тъмно, за да вижда? Мили боже, какво ставаше?

— *Ливън!* — изкрещя жената.

Зад гърба ѝ нещо се размърда.

— Барб? *Бebче?* *Добре ли си?*

— О, скъпи, слава богу, слава богу, че си тук. *Добре ли си?*

— Вързан съм. По дяволите! Какво е това?

— Мисля, че сме в багажника на кола.

— Господи! Багажник! Това е Хигинс! *Хигинс* го е направил!

Приглушена музика откъм предната част на колата достигна до тях. Чувстваха се като пилета в кашон.

— Струва ми се, че ще полудея — простена Барбара. — Нищо не разбирам. Какво иска този мъж?

Ливън ритна капака на багажника.

— ХЕЙ! ПУСНИ НИ! ХЕЙ!

Капакът не помръдна. Но очите на Барбара започваха да привикват с тъмнината.

— Ливън, виж! Виждаш ли това? Лостът за вдигане на капака.

Двамата се размърдаха с мъка, пълзейки с лакти по пода. Лицата им се ожулиха, Барбара изу обувките си и дръпна лоста с пръстите на краката. Той помръдна, но не се чу изщракване, нито багажникът се отвори.

— О, господи, моля те! — изхлипа жената, сетне изхриптя и гласът ѝ се удави в накъсана кашлица.

— Кабелите са срязани — рече Ливън. — *Задната седалка.* Можем да се опитаме да пробием с ритници през задната седалка.

— И после какво? Вързани сме! — прошепна ужасено Барбара.

Все пак се опитаха, заритаха с все сила, но без никакъв успех.

— По дяволите! Преградата е залостена — каза Ливън.

Барб се бореше, за да си поеме дъх, после още един, за да попречи на астматичния пристъп да я задуши. Защо Хигинс ги бе отвлякъл? Защо? Какво смяташе да прави с тях? Какво щеше да спечели от отвличането им?

— Четох някъде, че ако избиеш стоповете — заговори Ливън — и успееш да промушиш ръка през отвора, можеш да махаш, докато някой те забележи. Дори само ако ги счупим, някой полицай може да спре колата. Направи го, Барб. Опитай.

Тя ритна силно и пластмасата се пукна.

— Сега ти! — извика жената.

Докато Ливън разбиваше стопа откъм неговата страна на багажника, съпругата му извърна лице, за да е по-близо до начупените парчета и жиците.

Можеше да види асфалта под гумите. Ако колата спре, щеше да вика. Вече не се чувстваха толкова безпомощни. Все още бяха живи и, по дяволите, щяха да се борят!

— Какъв беше този звук? — стресна се Ливън. — Мобилен телефон? В багажника с нас?

Барб видя светещото екранче до крака си.

— Ще се измъкнем отгук, скъпи. Хигинс е допуснал голяма грешка.

С мъка нагласи ръцете си, докато прозвуча първото, после второто позвъняване, пипнешком натисна бутоните зад гърба си и успя да обърне телефона.

— Ало! Ало! — изкрещя Ливън. — Кой се обажда?

— Господин Макданиълс, аз съм, Марко. От „Уайли Принсес“.

— Марко! Слава богу! Трябва да ни намериш. Ние сме отвлечени.

— Съжалявам. Зная, че отзад никак не ви е удобно. След секунда ще ви обясня всичко.

Телефонът замлъкна.

Колата бавно спря.

50.

Анри усети как кръвта кипва във вените му. Чувстваше се изпълнен с енергия. Нивата на адреналина му бяха повишени до краен предел, умът — буден, готов да изиграе със съвършенство следващото си представление.

Огледа отново местността, шосето, после бреговата линия. Доволен, че наоколо е пусто, взе брезентовата торба от задната седалка и я захвърли под крайпътните трънаци, преди да се върне при колата.

Обиколи седана, като се навеждаше над всяка гума, намали налягането от 2,4 атмосфери до 0,6, удари с длан багажника, докато минаваше покрай него, сетне отвори предната врата откъм мястото до шофьора. Пресегна се към жабката, изхвърли инструментите на пода и извади отдолу десетсантиметров ловджийски нож. Стисна го в дланта си. Имаше чувството, че се е сраснал с ръката му.

Грабна ключовете и отвори багажника. Бледата лунна светлина освети Барбара и Ливън.

— Как се чувстват пътниците отзад в туристическа класа? — попита Анри.

Барбара нададе силен вик, който секна, когато убиецът притисна ножа до гърлото ѝ.

— Барб, Барб. Спри да крещиш. Тук никой не може да те чуе, освен мен и Ливън, така че престани с театралниченето, става ли?

От гърлото на Барбара излезе накъсано хриптене, последвано от немощен вик.

— Какво, по дяволите, правиш, Хигинс? — заговори Ливън и извъртя тялото си, за да може да вижда лицето на похитителя. — Аз съм разумен човек. Обясни какво искаш.

Анри притисна два пръста под носа си, имитирайки мустаци. Сnižи гласа си и го удебели.

— Разбира се, че ще го направя, господин Макданиълс. Вие сте на първо място сред приоритетите ми.

— Мили боже! Ти си *Марко*? Ти си той! Не мога да повярвам. Защо ни изплаши така? Какво искаш?

— Искам да се държиш прилично, Ливън. Ти също, Барб. Но ако не сте послушни, ще бъда принуден да взема строги мерки. Бъдете добрички и ще ви преместя в първа класа. Става ли?

Анри срязва найлоновото въже около краката на Барбара и ѝ помогна да излезе от багажника и да се настани на задната седалка. След това се върна за Ливън, срязва и неговите въжета и отведе петдесетгодишния мъж до нея, където закопча и двамата с коланите.

След това се настани зад волана. Заклучи вратите, намали осветлението, пресегна се към камерата зад огледалото за обратно виждане и я включи.

— Ако желаете, можете да ме наричате Анри — обърна се към двамата Макданиълс, които се взираха в него с широко отворени очи. Бръкна в джоба на анорака си, извади оттам изящен дамски часовник във форма на гривна и го размаха пред тях. — Виждате ли? Както ви обещах. Часовникът на Ким. Разпознавате ли го?

Пъхна го в джоба на Ливън.

— А сега — продължи Анри — бих искал да ви обясня какво става и защо трябва да ви убия. Освен ако преди това не пожелаете да ви отговоря на някои други въпроси.

51.

Когато се събудих онази сутрин и пуснах местните новини, Джулия Уинкълър беше централна тема. Болезнено красивото ѝ лице изпълни екрана, а под снимката течеше надпис с удебелени букви: „Супермодел намерена мъртва“.

Как е възможно Джулия Уинкълър да е мъртва?

Скочих от леглото, увеличих звука и се втренчих в следващата снимка — тази, на която Ким и Джулия позираха заедно за фотосесия на „Спортинг лайф“. Засмените им красиви лица бяха допрени едно до друго — и двете искрящи от живот.

Телевизионният говорител повтори горещата новина „за тези, които току-що са включили телевизорите си“.

Взях се в екрана и се опитвах да асимилирам подробностите: трупът на Джулия Уинкълър е бил намерен в стая в „Айланд Брийзис“, петзвезден хотел в Ланаи. Чистачката изхвърчала от стаята, крещейки, че имало удушена жена — цялата ѝ шия била в синини, а чаршафите — подгизнали от кръв.

Следващият материал беше интервю със сервитьорката Ема Лоран. Предишната вечер тя обслужвала масите в ресторанта и разпознала Джулия Уинкълър. Според жената манекенката вечеряла с хубав мъж, около тридесет и пет годишен, от бялата раса, с кестенява коса и хубава фигура.

— Определено хващаше окото — отбеляза сервитьорката.

Придружителят на Уинкълър подписа чека с номера на стая 412, където бил отседнал Чарли Ролинс. Оставил щедър бакшиш, а Джулия дала на сервитьорката автограф. С лично посвещение. *На Ема от Джулия.* Ема вдигна подписаната салфетка пред камерата.

Извадих кутийка безалкохолно и я отворих, без да отделям поглед от екрана на телевизора, където в момента предаваха на живо от хотел „Четири сезона“. Навсякъде се виждаха полицейски коли, от радиостанциите им се чуваха възбудени гласове и прашене. Камерата се спря върху репортер от местния канал на Ен Би Си.

Кевин дьо Мартен беше уважаван журналист, който през 2004 г. бил прикрепен към военно поделение в Ирак. Сега стоеше с гръб към импровизираната бариера, дъждът се сипеше кротко върху лицето и брадата му, а палмовите листа се поклащаха драматично зад него.

— Това е всичко, което знаем — каза Дьо Мартен. — Деветнадесетгодишната Джулия Уинкълър, супермодел, споделяла една стая с изчезналия топмодел Ким Макданиълс. Тази сутрин тя бе намерена мъртва в стая, регистрирана на името на Чарлс Ролинс от Локсахачи, Флорида.

Дьо Мартен добави, че Чарлс Ролинс не е бил в стаята си, че го търсят, за да го разпитат, и всяка информация за него ще се приема на телефон, чийто номер бе изписан в дъното на екрана.

Опитах се да осмисля потресаващата история. Джулия Уинкълър беше мъртва. Имаше и заподозрян, който бе изчезнал. Или както полицаите обичаха да казват: *беше духнал*.

52.

Телефонът извън до ухото ми и здравата ме стресна. Сграбчих слушалката.

— Ливън?

— Обажда се Дан Арънстейн. Този, който ти попълва чека със заплатата. Хокинс, следиш ли историята с Уинкълър?

— Да. Точно сега работя по случая. Ако, разбира се, затвориш и ме оставиш на спокойствие.

Отново се обърнах към телевизора. Върху екрана се виждаха местните новинарки Трејси Бейкър и Канди Кекоолани, а в ъгъла имаше снимка на ново лице от Вашингтон. Бейкър питаше бившия профайлър от ФБР Клинт ван Зан:

— Възможно ли е убийствата на Роса Кастро и Джулия Уинкълър да са свързани? Всичко това дело ли е на сериен убиец?

Двете силни и ужасяващи думи. Сериен убиец. Сега историята на Ким придобиваше глобален размер. Целият свят щеше да се фокусира върху Хаваите и мистерията около смъртта на двете красиви момичета.

Бившият агент Ван Зан подръпна ухото си и отвърна, че обикновено серийните убийци имат свой почерк и предпочитан метод на убийство.

— Роса Кастро е била удушена, но с въжета — продължи той. — По същество обаче методът на убийството е *удавяне*. Без да съм разговарял с патолога, единствено по думите на свидетелката, мога да кажа, че Джулия Уинкълър е била удушена с ръце. Твърде рано е да се твърди, че убийствата са дело на един и същи човек. Но ще отбележа, че удушаването с ръце означава, че убиецът има лично отношение към жертвата. Той получава много по-голямо удоволствие така, отколкото ако я застреля, защото смъртта е бавна и мъчителна.

Ким. Роса. Джулия. Дали имаше съвпадение, или бяхме свидетели на ужасяващи престъпления? Отчаяно исках да говоря с Барбара и Ливън, да се свържа с тях, преди да научат за Джулия по новините, да ги подготвя по някакъв начин... но не знаех къде са.

Барбара ми се бе обадила вчера сутринта, за да ми каже, че двамата с Ливън заминават за Оаху, за да проверят нещо, което вероятно било „лъжлива следа“. Оттогава не ги бях чувал.

Намалих звука на телевизора, позвъних на мобилния телефон на Барбара и когато тя не се обади, затворих и се обадох на Ливън. Той също не отговори. След като оставих съобщение, опитах да се свържа и с шофьора им. Включи се гласовата поща на Марко и аз оставих телефонния си номер и му казах да ми се обади спешно.

Взех душ и бързо се облякох. Опитвах се да събера мислите си. Имах усещането, че *нещо* важно ми се изплъзва, но не можех да разбера какво.

Също като конска муха, която не можеш да убиеш. Или едва доловим мирис на газ, който не можеш да разбереш откъде идва. Какво пропусках?

Отново опитах да се свържа с Ливън и когато чух гласовата поща, се обадох на Еди Кеола. Той би трябвало да знае как да открия Барбара и Ливън.

Нали това му беше работата.

53.

Кеола изляя името си в телефона.

— Еди, Бен Хокинс се обажда. Гледа ли новините?

— По-лошо от това. Видях го на живо.

Детективът ми каза, че бил в „Айланд Брийзис“, откакто новината за смъртта на Джулия Уинкълър стигнала до полицията. Видял как изнасят трупа и говорил с полицаите, дошли на местопрестъплението.

— Приятелката на Ким е била убита. Можеш ли да повярваш? — рече Кеола.

Казах му, че не съм могъл да се свържа със семейство Макданиълс, нито с шофьора им и го попитах дали знае къде са отседнали Барб и Ливън.

— В някакъв долнопробен хотел на източния бряг на Оаху. Барб ми каза, че не знае името.

— Може би проявявам параноя — рекох, — но съм разтревожен. Не е типично за тях да изчезват така.

— Ще се срещнем в хотела им след час — каза Кеола.

Пристигнах в „Уайли Принсес“ малко преди осем сутринта. Бях се запътил към рецепцията, когато чух Еди Кеола да вика името ми. Той прекоси с бързи крачки мраморното фойе. Изрусената му коса бе мокра и разрошена, а лицето — изпито от умора.

Мениджърът на хотела беше млад мъж с модна връзка за сто долара, а върху табелката, забодена на ревера на синьото габардинено сако, пишеше: Джош Роджърс.

Когато приключи разговора си по телефона, двамата с Кеола му съобщихме проблема си — че не можем да открием двама от гостите им, нито шофьора, осигурен от хотела. Добавих, че сме загрижени за безопасността на семейство Макданиълс.

Роджърс поклати глава.

— Сред служителите ни няма шофьори и не сме наемали никого, за да обслужва господин и госпожа Макданиълс. Не и човек на име

Марко Беневенуто, нито когото и да било друг. Хотелът ни няма подобна практика и никога не е имал.

Аз го гледах слисано, опитвайки се да асимилирам чутото.

— Защо тогава шофьорът е казал на семейство Макданиълс, че е нает от хотела и управата заплаща услугите му? — попита Кеола.

— Не познавам този човек — заяви Роджърс. — Нямам никаква представа. Трябва да попитате него.

Кеола показа личната си карта и обясни, че е нает от семейство Макданиълс, като помоли да го заведат в стаята им.

След като се консултира с шефа на охраната, Роджърс се съгласи. Взех телефонния указател и се настаних в едно от плюшените кресла във фойето. В Мауи имаше пет агенции, които даваха лимузини под наем, и аз бях успял да позвъня на всички, когато Еди се отпусна тежко в креслото до мен.

— Никой не е чувал за Марко Беневенуто — осведомих го. — Името му не фигурира никъде на Хаваите.

— Стаята на семейство Макданиълс е празна — рече Кеола. — Сякаш двамата никога не са били там.

— Какво, по дяволите, означава това? Барбара и Ливън са напуснали града, а дори не знаеш къде са отишли?

Въпросът ми прозвуча по-скоро като обвинение. Нямах подобно намерение, но паниката ми нарастваше с всяка изминала минута. На Хаваите рядко ставаха престъпления. А ето че в течение само на една седмица-две момичета бяха умъртвени. Ким все още бе изчезнала, а сега родителите ѝ и шофьора им също ги нямаше.

— Казах на *Барбара*, че аз би трябвало да отида в Оаху — заговори детективът. — Тези туристически обекти са отдалечени и недотам цивилизовани. Но Ливън ме разубеди. Настоя да остана *тук* и да се концентрирам върху търсенето на Ким.

Кеола подръпваше нервно лентата на китката си и дъвчеше долната си устна. Ето ни двамата, бивши ченгета без препоръчителни характеристики, които се опитваха да проумеят какво става.

54.

Фоайето на „Уайли Принсес“ изглеждаше като циркова площадка. На рецепцията се бе извила опашка от германски туристи, група малчугани молеха градинаря да им позволи да нахранят рибките кои, а в другия край имаше представяне на туристическите атракции чрез клипове и диапозитиви, придружени от местна музика.

Сякаш двамата с Еди Кеола бяхме невидими. Никой не ни обръщаше внимание.

Аз бях започнал да отмятам фактите един по един, свързвайки Роса с Ким, Ким с Джулия и с шофьора Марко Беневенуто, който бе излъгал и мен, и семейство Макданиълс, а сега бе изчезнал.

— Какво мислиш, Еди? Виждаш ли връзката? Или въображението ми е прекалено развинтено?

Кеола въздъхна шумно.

— Да ти кажа честно, Бен, вече нищо не разбирам. Не ме гледай така. Аз се оправям с неверни съпрузи. Или със застрахователни искиове. Ти какво си въобразяваш? Че Мауи е Лос Анджелис?

— Защо не се обадиш на приятеля си лейтенант Джаксън?

— Ще го направя. Ще го помоля да се свърже с полицията в Оаху и да ги накара сериозно да потърсят Барб и Ливън. Ако не го направи, ще действам без негово съгласие. Баща ми е съдия.

— Сигурно е доста полезно.

— Дяволски си прав, полезно е.

Кеола ме увери, че ще ми се обади, и си тръгна, оставяйки ме с телефон в скута. Взирах се през откритото фоайе към тъмните води на океана. През леката мъгла виждах очертанията на Ланаи, малкия остров, където бе намерила смъртта си Джулия Уинкълър.

В Лос Анджелис беше пет сутринта, но имах нужда да поговоря с Аманда.

— Какво става, лютичето ми? — измърка сънено тя по телефона.

— Лоши работи, пчеличке.

Разказах ѝ за последните шокиращи новини, как имах чувството, че стотици паяци използват гърба ми за скоростна писта. И не, уверих

я, през последните дни не съм пил нищо по-силно от сок от гуава.

— Ким щеше да се появи досега, ако можеше — споделих с Аманда. — Не зная кой къде кога или как, но ако трябва да съм честен пред бога, скъпа, мисля, че зная какво става.

— Сериен убиец в рая. Историята, която чакаш толкова отдавна. Може би дори роман.

Почти не обърнах внимание на думите ѝ. Това, което ми се изплъзваше, откакто преди два часа включих телевизора, сега светна в мозъка ми като червена лампа. Чарлс Ролинс. Името на мъжа, с когото за последен път е била видяна Джулия Уинкълър.

Бях чувал това име.

Казах на Аманда да изчака за секунда, измъкнах портфейла от задния си джоб и с трепереща ръка запрелиствах визитните картички, които бях подредил зад пластмасовата преградка.

— Манди.

— Тук съм. А ти там ли си?

— Един фотограф на име Чарлс Ролинс дойде при мен, когато бе открит трупът на Роса Кастро. Работи за списание „Толк Уийкли“ в Локсахачи, Флорида. Според полицаите той е последният човек, видял Джулия Уинкълър жива. Никъде не може да бъде открит.

— Ти си говорил с него? Би ли могъл да го идентифицираш?

— Вероятно. Имам нужда от услуга.

— Да включи лаптопа си?

— Моля те.

Зачаках, притиснал толкова плътно телефона до ухото си, че чух водата от тоалетното казанче в Ел Ей. Накрая гласът на моята любима се разнесе отново по линията.

Тя се прокашля и каза:

— Бенджи, в „Гугъл“ има четиридесет сайта за хора с име Чарлс Ролинс. Сигурно са повече от две хиляди, а във Флорида — стотина. Но никъде не се споменава списание „Толк Уийкли“. Нито в Локсахачи. Нито където и да е другаде.

— По дяволите, да му изпратим имейл.

Продиктувах ѝ адреса на Ролинс и съобщението.

— Върна се обратно, Бенджи — каза след секунда Аманда. — Непознат потребител. Сега какво?

— Ще ти се обадя по-късно. Трябва да отида в полицията.

55.

Анри седеше два стола зад кабината на пилота в лъскавия нов чартърен самолет, който беше почти празен. Гледаше през прозореца как малката машина се издига гладко от пистата и се понася към чистото синьо небе над Хонолулу.

Той отпи с наслада от чашата с шампанско, прие предложените му от стюардесата хайвер и препечена филийка и когато пилотът обяви, че могат да свалят коланите, отвори лаптопа си, оставен върху масичката отпред.

Миниатюрната камера, закрепена зад огледалото за обратно виждане, трябваше да бъде жертвана, но преди океанските вълни да я погълнат, тя бе изпратила видеозаписа към компютъра му.

Анри нямаше търпение да види материала.

Сложи си слушалките и отвори озвучения файл.

Едва не се провикна: „Брей!“ . Картините, появили се върху екрана, бяха *невероятно* красиви. Вътрешността на колата се осветяваше от лампата на тавана. Барбара и Ливън се къпеха в мека светлина, а звукът бе с отлично качество.

Тъй като Анри седеше на предната седалка, не влизаше в кадъра — и това му харесваше. Никаква маска. Никакво изкривено лице. Само промененият глас, понякога звучащ като Марко, понякога като Андрю, но при всички положения в унисон с гласовете на жертвите.

— Казах на Ким колко е красива, Барбара, правих любов с нея. Дадох ѝ да пийне нещо, за да не усеща полка. Дъщеря ти беше много мила, много сладка. Не бива да си мислиш, че е направила нещо и затова е била убита.

— Не вярвам, че си я убил! — избухна Ливън. — Ти си луд! Патологичен лъжец!

— Дадох ти часовника ѝ, Ливън... Добре тогава, *погледни това*.

Анри отвори мобилния си телефон и им показа снимката, на която държеше главата на Ким за корените на разрошената ѝ руса коса.

— Опитай се да разбереш — продължи той, заглушавайки сърцераздирателните викове и безутешния плач на Барб и Ливън. —

Това е бизнес. Хората, за които работя, плащат много пари, за да гледат как хората умират.

Барбара се задушаваше, хлипаше и го умоляваше да спре, но Ливън бе различен. Опитваше се да балансира между болката и ужаса, от една страна, и желанието да спаси себе си и жена си, от друга.

— Пусни ни, Анри. Ние не знаем кой си в действителност. Не можем да те издадем — рече той.

— Не става дума за това, че *искам* да ви убия, Ливън. Става дума за пари. Да. Плащат ми, за да *ви* убия.

— Аз ще ти дам пари — опита се да го убеди Ливън. — Ще ти дам повече пари от тези, които ще получиш. Наистина ще ти дам!

От екрана на лаптопа Барбара се молеше за момчетата си, но Анри я прекъсна, заявявайки, че вече трябва да върви.

Той натисна педала на газта и меките гуми се търкулнаха плавно по пясъка, докато автомобилът бавно навлизаше в океана. В избрания момент Анри слезе от колата и остана до нея, докато водата стигна до предното стъкло.

Вътре в купето камерата зад огледалото за обратно виждане записваше молбите на двамата Макданиълс, докато вълните бавно ги поглъщаха. Стигнаха до седалките, където съпрузите седяха с вързани зад гърбовете ръце, приковани от коланите.

Все пак убиецът не ги лиши от надежда.

— Ще оставя лампата да свети, за да можете да запишете прощалните си думи — чу се да изрича. — А и някой от шосето *би могъл* да ви види. И да ви спаси. Не отхвърляйте тази възможност. Ако бях на ваше място, щях да се моля да се случи.

Пожела им късмет, после се върна на плажа. Застана под дърветата и гледа, докато колата потъна напълно след около три минути. По-бързо, отколкото предполагаше. Милостиво избавление. Може би все пак имаше бог.

Когато и последните светлини от колата угаснаха, Анри се преоблече и пое по магистралата, докато една кола не го качи.

Сега затвори лаптопа, допи шампанското и пое от стюардесата листа с менюто. Избра си патица с портокали, сложи си слушалките „Боуз“ и се заслуша в някакво произведение на Брамс. Успокояващо. Красиво. Съвършено.

Последните няколко дни бяха изключителни, всяка минута бе изпълнена с фантастична драма, което бе смисълът на живота му. Беше напълно сигурен, че всички ще са щастливи.

56.

Часове по-късно Анри се намираше в тоалетната на първа класа на летището в Ел Ей. Дотук полетът му бе истинско удоволствие и сега очакваше с нетърпение продължението до Банкок.

Изми си ръцете и провери в огледалото новото си превъплъщение — швейцарски бизнесмен от Женева. Светлорусата му коса бе къса, очилата — големи, с широки рогови рамки, които му придаваха вид на учен. Беше облечен в костюм за 5000 долара и елегантни скъпи английски обувки, ръчна изработка.

Току-що бе изпратил на Воайорите новите сцени. Последните мигове от живота на съпрузите Макданиълс. Знаеше, че утре по това време банковата му сметка в Женева ще набъбне с нова хубава сума в евро.

Анри излезе от тоалетната, отиде в главния салон за чакащи, остави куфарчето на пода и се отпусна в мекото сиво кресло. По телевизията имаше извънредна емисия новини. Водещата Глория Роха съобщаваше за престъпление, което определи като „предизвикващо ужас и гняв“.

— Обезглавеният труп на млада жена бе намерен в бунгало под наем на плажа в Мауи — каза Роха. — Според източници, близки до полицията, жертвата е мъртва от няколко дни.

Роха се обърна към големия екран зад гърба си и представи местната репортерка Кай Макбрайд, предаваща на живо от Мауи.

— Тази сутрин госпожа Маура Алуна, собственичка на крайбрежния лагер, е намерила в едно от бунгалата главата и трупа на млада жена — съобщи Макбрайд. — Госпожа Алуна е казала на полицията, че е дала бунгалото под наем по телефона на мъж, който е платил с кредитна карта. Всеки момент очакваме лейтенант Джаксън от полицейското управление в Кихей да направи изявление.

Макбрайд се обърна за миг, после заговори:

— Глория, лейтенант Джаксън излиза в *този* момент.

Репортерката се затича, а операторът хукна до нея, като не спираше да снима.

— Лейтенант, лейтенант Джаксън, може ли да ни отделите минута?

Камерата ги приближи.

— В момента нямам какво да съобщя на пресата.

— Имам само *един* въпрос, сър.

Анри се наведе напред, омагьосан от драматичната сцена, разиграваща се върху големия екран.

Наблюдаваше края на играта в реално време. Това бе твърде хубаво, за да е истина. По-късно щеше да свали репортажа от уебсайта на телевизионната мрежа и да го прибави към своя филм. Така щеше да разполага с цялата хавайска сага — началото, развоя, а сега и феноменалния финал.

— Лейтенант Джаксън — продължи да намира репортерката, — това Ким ли е? Обезглавеният труп, който сте намерили, на супермодела Ким Макданиълс ли е?

Джаксън заговори, натъртвайки на всяка дума:

— В момента ще оставя този *въпрос* без коментар. В процес сме на важно разследване. Предстои ни много работа. Бихте ли спрели това нещо? Никога не коментираме хода на разследването, Макбрайд. И вие отлично го знаете.

Кай Макбрайд се обърна към камерата.

— Ще рискувам и ще направя едно заключение: нежеланието на лейтенант Джаксън да коментира случая беше потвърждение, Глория. В момента очакваме резултата от идентифицирането, за да се докаже, че жертвата е Ким Макданиълс. Това беше Кай Макбрайд, на живо от Мауи.

Първоначално покривът на колата, заседнала в плитчината от отлива, се бе сторила на младежа, излязъл да потича, като гръб на гигантска морска костенурка. Беше се обадил в полицията и те мигом се бяха отзовали.

Сега кранът вече бе спуснал бавно на плажа пълната с вода кола. Пожарникарските екипи, спасителните отряди и полицаите от два острова стояха на групи върху пясъка и наблюдаваха как шасито се оттича.

Един полицай отвори вратата и извика:

— Два трупа със закопчани колани. Разпознавам ги. Господи! Това е семейство Макданиълс! Родителите.

Стомахът ми се преобърна и от устата ми изригна поток от безсмислени ругатни. Освобождавах надигналата се в гърлото ми горчилка. Иначе щях да избухна в неконтролируем гняв или да повърна.

Двамата с Еди Кеола бяхме застанали зад отцепващата жълта лента, която започваше от клона на един плавей и стигаше до скала от застинала лава, намираща се на по-малко от тридесет метра. Кеола беше не само моят пропуск за местопрестъпленията, но вече бях започнал да го чувствам като по-малък брат, какъвто никога не бях имал.

Всъщност ние не си приличахме по нищо, но в момента и двамата изглеждахме като прегазени с валяк.

Дойдоха още коли, някои със сирени, други без. Всички спряха на осеяния с дупки асфалтов път, минаващ успоредно на плажа, който бе затворен за ремонт.

Тези нови попълнения към полицейските сили бяха черни суване, а мъжете, които слязоха от тях, носеха якета с надписи „ФБР“ на гърба.

Полицаят, който бе приятел на Еди, приближи към нас.

— Единственото, което мога да ви кажа — рече той, — е, че съпрузите Макданиълс са били видени преди две вечери в ресторанта

на хотел „Камехамега“. Били са в компанията на бял мъж, висок около метър и осемдесет или малко повече, с посивяла коса и очила. Излезли заедно с него и това е всичко, което знаем. Въз основа на описанието мъжът може да бъде всеки.

— Благодаря — каза Еди.

— Няма защо, но сега вие, момчета, наистина трябва да си тръгнете.

Запътихме се по пясъка към джипа на Еди.

Не исках да видя трупове на онези двама души. Изпитвах към тях истинска симпатия и съдбата им не ми беше безразлична. Еди ме закара до хотел „Мариот“ и двамата останахме известно време в колата на паркинга, за да обсъдим случилото се.

Смъртта на всеки участник в тази ужасяваща поредица от престъпления беше предварително планирана, пресметната, почти артистична, дело на много умен и ловък убиец, който не оставяше никакви следи. Изпитвах съжаление към хората, които трябваше да разрешат случая. А сега Арънстейн прекратяваше финансирането на скъпата ми хавайска „ваканция“.

— Кога е полетът ти? — попита Кеола.

— Около два.

— Искаш ли да те закарам до летището? За мен ще е удоволствие.

— Благодаря, но трябва да върна колата си.

— Съжалявам за този трагичен развой на нещата — промърмори Кеола.

— Това ще бъде един от онези случаи, които ще бъдат разрешени, ако изобщо това стане, след седемнадесет или повече години. И сигурно някой умиращ ще си признае на смъртния одър — казах аз. — Или ще се сключи сделка с някой доносник в затвора.

Малко по-късно се сбогувах с Еди, събрах набързо багажа си и напуснах хотела. Връщах се в Ел Ей объркан и тъжен, чувствах се така, сякаш оставях тук част от себе си. Бих могъл да се закълна, че поне що се отнася до мен, тази история бе приключила.

Отново грешах.

ТРЕТА ЧАСТ
ПРЕБРОЯВАНЕ НА ТРУПОВЕТЕ

58.

Представителен господин със светлоруса коса прекоси покрития с копринен килим коридор, водещ към просторното фойе на хотела. Младият служител зад мраморното гише на рецепцията в другия край на помещението посрещна госта с усмивка и сведен поглед.

— Апартаментът ви очаква, господин Мейле. Добре дошли отново в „Прада Хан“.

— Радвам се, че съм тук — усмихна се Анри и вдигна очилата в рогови рамки на главата си, докато подписваше талона за кредитната карта. — Пазиш ли залива топъл за мен, Рафи?

— О, да, сър. Ние никога не бихме разочаровали най-скъпия си гост.

Анри отвори вратата на разкошния апартамент, съблече се в богато обзаведената спалня и захвърли дрехите си върху огромното легло, над което бе опъната мрежа против комари. После облече копринен халат и се настани пред телевизора, докато похапваше от малките шоколадчета и сушеното манго. С наслада наблюдаваше по Би Би Си „Уърлд“ последните новини във връзка с „поредицата убийства на Хаваите, които продължават да озадачават полицията“.

Тъкмо си мислеше, че *това* би трябвало да ощастливи Воайорите, когато звънчето на вратата оповести пристигането на специалните му приятели.

Ароон и Сакда, слаби момчета, около четиринадесетгодишни, с къси коси и златиста кожа, се поклониха за поздрав пред мъжа, когото познаваха като господин Пол Мейле, сетне, когато той ги назова по име, избухнаха в смях и обвиха ръце около него в бурна прегръдка.

Масата за масажи бе разположена на терасата, с лице към плажа. Момчетата пригладиха чаршафите и извадиха от чантите си шишенца с масла и лосиони. Анри нагласи камерата, за да обхваща сцената.

Ароон помогна на Анри да свали халата си, а Сакда го покри с чаршаф от кръста надолу, след което момчетата се заеха със специалитета на „Прада Хан“ спа — *масаж на четири ръце*.

Анри въздъхна, докато те работеха в синхрон — разтриваха мускулите по дължина, втриваха благовонните масла и освобождаваха напрежението, натрупало се в тялото му през последната седмица. Птици носорози огласяха джунглата, а въздухът ухаеше на жасмин. Това бе едно от най-чувствените и вълнуващи преживявания, заради което наемният убиец идваше в Хуа Хин поне веднъж годишно.

Момчетата обърнаха клиента си по гръб и ръцете им отново се спуснаха в съвършен синхрон по възглавничките на дланите и краката му. Накрая започнаха да гаят леко веждите му, докато Анри отвори очи и каза на тайландски:

— Ароон, би ли ми донесъл портфейла от чекмеджето?

Когато той се върна, Анри извади купчина банкноти, доста повече от няколкостотинте бата, които дължеше за масажа. Размаха парите пред лицата на момчетата и попита:

— Искате ли да останете и да поиграем заедно?

Те се закискаха и помогнаха на богатия господин да слезе от масата.

— Какви игри би искал да играем, татенце? — попита Сакда.

Анри им обясни какво е намислил, а те закимаха и запляскаха с ръце, явно много въодушевени, че ще бъдат част от удоволствието му. Той целуна дланите на всяко едно.

Обичаше тези сладки момчета.

Беше истинска радост да е с тях.

59.

Анри се събуди от звъна на звънчетата и извика:

— Влезте!

Появи се момиче с червено цвете в косите, направи поклон и сервира закуската върху поднос: оризови спагети в чили сос с фъстъчено масло, пресни плодове и кана силен черен чай.

Докато се хранеше, мозъкът на Анри работеше на пълни обороти. Убиецът мислеше за предишната нощ и подготвяше редактирано видео за Алианса.

Отнесе чашата с чай до бюрото, включи лаптопа и прегледа съобщенията. Изрязва снимките с водата, пълнеща ваната, и сложи надпис: „Очибашигуре“.

Следващата сцена показваше дълго невинните лица на момчетата и голите им млади тела. Камерата се задържа върху въжетата, пристягащи крайниците им зад тях.

Когато собственото му лице се появи върху екрана, Анри замъгли образа и използвайки менюто на програмата, повдигна и пусна телата във ваната. Снимката беше красива.

Продължи да редактира следващите сцени, така че да изглеждат съвсем реални: кадърът се спря на ръцете му, които държаха главите на момчетата, докато те ритяха с крака и се извиваха, борейки се за глътка въздух. От устните им излизаха мехурчета, а телата им плуваха под ъгъл също като *очибашигуре*, или на японски: като *листа в езеро*.

На следващия кадър се виждаше отпуснатото лице на Сақда с блестящи капки вода по косата и кожата. Камерата приближаваше, за да покаже двете деца, отпуснати безжизнено върху шезлонгите край ваната, с разперени ръце и крака, сякаш изпълняваха фигура от танц.

Една муха кацна върху мократа буза на Сақда.

Камерата я показа в близък план, после екранът потъмня. Приглушеният глас на Анри се чу зад кадър:

— *Всички ли са щастливи?*

Анри пусна филма още веднъж, оряза още някои сцени и го намали до десет минути. Получи се страхотно порнографско видео за

Хорст и компанията перверзници — неустоима стръв, която да ги накара да жадуват за още.

Написа имейл и прикачи снимка на двете момчета — телата им плуваха под водата с широко отворени очи и лица, изкривени от неподправен ужас.

„Предлагам като наслада за очите ви — написа убиецът — два млади принца на цената на един“. Звънецът на вратата иззвъня тъкмо когато пращаше имейла.

Анри пристегна колана на халата си и отвори. Двете момчета избухнаха в смях.

— Значи сме мъртви, татенце? — попита Ароон. — Изобщо не се чувстваме като мъртъвци!

— Не, изглеждате *съвсем* живи. Моите две добри, жизнерадостни момчета. Хайде да отидем на плажа! — рече Анри, прегърна ги през раменете и ги поведе навън. — Водата изглежда страхотно!

— Днес няма ли да играем игрички, татенце?

Той разроши косата на момчето, а Сакда му се ухили.

— Не, само ще плуваме и ще се плискаме сред вълните — рече Анри. — А после ще се върнем тук за моя прекрасен масаж.

60.

Напълно заслужената почивка на Анри продължаваше в Банкок, един от любимите му градове.

Срещна шведското момиче на нощния пазар, където тя се опитваше да пресметне цената на малка дървена статуетка на слон от батове в евро. Шведският му беше достатъчно добър и тя говори с него на родния си език, докато той не се засмя и не каза:

— Изчерпах запаса си от шведски думи.

— Тогава да опитаме това — предложи момичето на перфектен британски английски. Представи се като Май-Брит Олсен и каза на Анри, че е във ваканция и учи в университета в Стокхолм.

Момичето беше зашеметяваща красавица на деветнадесет или двадесет години, висока почти метър и осемдесет. Русата ѝ коса с цвят на узряла пшеница стигаше до раменете и привличаше вниманието към красивата ѝ шия.

— Имате забележителни сини очи — отбеляза Анри.

— Ооох! — възкликна с престорена скромност момичето и премигна няколко пъти с дългите си мигли, а той се засмя. Тя размаха малката слонска статуетка и прибави: — Искам да си купя и маймунка.

После улови Анри под ръка и двамата тръгнаха по пътеката между ярко оцветените сергии, преливащи от всевъзможни украшения и сувенири.

— Днес с приятелките ми ходихме на поло със слонове — осведоми го Май-Брит, — а утре сме поканени в двореца. Ние сме волейболистки. Участвахме в Олимпиада '2008.

— Наистина ли? Това е фантастично! Хей, чух, че дворецът бил изумително място. Колкото до мен, утре ще трябва да отлетя за Калифорния.

Май-Брит се засмя.

— Чакайте да отгатна. Отивате в Ел Ей по бизнес.

— Правилно — усмихна се Анри. — Но това ще бъде утре, Май-Брит. Вечеряли ли сте?

— Хапнах малко на пазара.

— Съвсем наблизно има едно заведение, което малко хора знаят. Много вълнуващо и малко рисково. Готова ли сте за приключения?

— Каните ме на вечеря? — попита Май-Брит.

— А вие приемате ли?

По продължение на цялата улица имаше ресторанти, отворени към тротоарите, както и павилиони с наклонени тухлени покриви — всички накацали около залива. Двата минаха покрай оживени барове и нощни заведения, сврени по Селекам Роуд, и стигнаха до старателно прикрития вход на един японски ресторант — „Едомае“.

Управителят поведе Анри и Май-Брит към окъпания в зелена светлина салон със стъклени стени. Аквариуми, високи от пода до тавана, в които плуваха екзотични пъстроцветни риби, го разделяха на части.

Май-Брит сграбчи внезапно Анри за ръката и го накара да спре, за да може да се огледа.

— Какво *правят* те?

Тя издаде брадичка към голото момиче, което лежеше грациозно върху суши бара. Един клиент пиеше от своеобразната чаша, оформена от падината между стиснатите ѝ бедра.

— Нарича се „Уакесаме“ — обясни Анри. — Означава „плаващо водорасло“.

— Ха! Всичко това е съвсем ново за мен — промълви Май-Брит. — Ти правил ли си го, Пол?

Анри ѝ смигна, сетне издърпа стола край масата, за да настани компаньонката си за тази вечер, която бе не само красива, но и дръзка — изразяваше готовност да опита сашими от конско месо и едомае — сурова маринована риба, на която бе наречен ресторантът.

Анри почти се бе влюбил в нея, когато забеляза мъжа на съседната маса да го фиксира с поглед.

Изпита шок — все едно някой бе изсипал ледено кубче в гърба му. Карл Обст. Един човек, когото Анри бе познавал преди много години. Сега седеше с някаква проститутка травестит, целият в пиърсинг, изискано облечен.

Анри беше сигурен, че външният му вид е толкова променен, че Обст не би могъл да го познае. Но щеше да стане много лошо, ако все пак се досетеше.

Вниманието на Обст отново се насочи към компаньона му, а Анри отклони поглед. Смяташе, че е в безопасност, но хубавото му настроение се бе изпарило.

Очарователната млада жена, както и невероятно красивата постановка, избледняха, когато мислите му се насочиха към времето, когато беше мъртъв — и все пак някак си продължаваше да диша.

61.

Анри беше казал на Марти Суицър, че да си в изолатор, е все едно да се озовеш в собствените си вътрешности. Беше тъмно и вонящо и тук приликите свършваха. Защото нищо, което Анри бе виждал, чувал или си бе представял, не можеше да се сравни с тази гадна дупка.

За Анри всичко бе започнало, преди кулите близнаци да се срутят, когато бе нает от „Брустър-Норт“ — частна военна компания за набиране на наемници, която беше по-коварна и смъртоносна от тропическа малария.

Изпратиха го на разузнавателна мисия с четирима други анализатори от разузнаването. Като лингвист беше ценно допълнение към екипа.

Неговият отряд си почиваше в безопасна квартира, когато постовите бяха заловени и обезвредени отвън пред вратата, докато той беше на стража. Останалата част от екипа бяха пленени, пребити почти до смърт и заключени в някакъв затвор без име.

Към края на първата си седмица в ада Анри познаваше всеки един от тези, които ги бяха пленили, по име, особеностите му и предпочитанията: Изнасилвача пееше, докато обесваше затворниците си като паяци — приковаваше ръцете им с вериги зад главите и ги държеше така с часове. Огънят обичаше да си гаси цигарите в телата на пленниците; Ледът ги давеше в леденостудена вода. Анри проведе дълги разговори с един от войниците — Бъзика, — който издевателстваше, като предлагаше да се обади вместо тях, да изпрати писма до близките им или евентуална свобода.

Имаше и диваци, и такива, които бяха по-изтънчени в мъченията си, но всички пазачи бяха садисти. Едно обаче трябваше да им се признае — истински се наслаждаваха на работата си.

Един ден графикът на Анри бе променен.

Изведоха го от килията му и го хвърлиха в ъгъла на стая без прозорци — заедно с още трима други мъже от отряда му. Всички бяха окървавени, пребити, с изпочупени крайници.

Блесна ярка светлина и когато очите на Анри най-сетне привикнаха и можеше да вижда, различи камери и шестима мъже с качулки, застанали в редица покрай стената.

Един от тях сграбчи неговия съкилийник и приятел — Марти Суицър, издърпа го в средата на стаята и го изправи на крака.

Суицър отговори на въпросите им, каза им, че е канадец, на двадесет и осем години, че приятелката и родителите му живеят в Отава и че е на военна служба. Да, бил шпионин.

Както се очакваше, той излъга, че към него са се отнасяли добре. Тогава един от мъжете с качулките хвърли Суицър на пода, повдигна главата му за косата и прокара назъбеното острие на голям нож по тила. Бликна кръв и се чу хор от мъжки гласове: *Алах е велик*.

Анри бе омагьосан от това колко лесно бе отрязана главата на Суицър пред камерата. Върху лицето на приятеля му бе застинало изражение на пълно отчаяние. Анри си помисли дали да не го извика, сякаш Марти все още можеше да говори.

Имаше още нещо, което никога нямаше да забрави. Как докато очакваше смъртта, целият се изпълни с небивало вълнение. Не можеше да разбере това чувство и не можеше да го пропъди. Докато лежеше върху пода на стаята, той се питаше дали се чувства въодушевен поради това, че скоро щеше да се отърве от мъките си.

Или може би просто беше осъзнал кой е в действителност и каква е същността му.

Изпитваше възбуда от смъртта — дори от собствената си.

62.

В ресторант „Едомае“ сервитьорът върна Анри в настоящето, като доля пресен чай в чашата му. Той благодари машинално, отпи, но не успя да се отърси напълно от спомените.

Замисли се за трибунала, съставен от мъжете с качулки, за обезглавеното тяло на приятеля си, сякаш отново усети вонята в стаята за умъртвяване. Тогава сетивата му бяха толкова изострени, че му се струваше, че чува дори електричеството, течащо по жичките на лампите.

Не откъсваше поглед от мъжете, останали от отряда му, докато ги отделяха от купчината. Реймънд Дрейк, бивш моряк от Алабама, крещеше към бог да му помогне. Другото момче — Лони Бел, бивш тюлен от Луизиана, беше в шок и не промълви нито дума, дори не извика.

И двамата бяха обезглавени с възторжени викове, след което завлякоха Анри за косата до средата на стаята. Някъде отвъд светлината се чу глас:

— Кажи името си пред камерата. Кажи откъде си.

— Ще те чакам въоръжен в ада — отвърна той на арабски. — Изпрати най-дълбокото ми презрение на Саддам.

Те се разсмяха. Подиграха се с акцента му. А после сложиха превръзка на очите му. Лъхна го смрад. Анри чакаше да го хвърлят на земята, но вместо това, покриха главата му с грубо одеяло.

Навярно бе припаднал, защото когато се събуди, беше завързан с въжета и набутан в багажника на кола. Прекара там няколко часа, след което го изхвърлиха до сирийската граница.

Страхуваше се да повярва, но беше истина.

Той беше жив. Беше *жив*.

— Кажи на американците какво направихме, невернико. Какво *ще* направим. Ти поне се опита да говориш нашия език.

Ходилото на тежък ботуш се стовари върху кръста му и колата потегли.

Анри се върна в Съединените щати — от Сирия до Бейрут, чрез нелегален канал от приятелски настроени тайни поддръжници (сдобил се и с нови документи за самоличност), а след това с товарен самолет от Бейрут за Ванкувър. Оттам се придвижи на автостоп до Сиатъл, открадна кола и се насочи към малък миньорски град в Уисконсин. Но Анри не се свърза с човека от „Брустър-Норт“, който го бе наел.

Никога повече не искаше да вижда Карл Обст. Никога.

Все пак от „Брустър-Норт“ бяха направили страхотни неща за Анри. Когато го наеха, те заличиха напълно миналото му, зачеркнаха истинското му име, пръстовите отпечатащи, цялото му досие в архивите. А сега се предполагаше, че е мъртъв.

Точно на това разчиташе.

Май-Брит седеше срещу него в елегантния японски клуб в Тайланд и забеляза, че компаньонът ѝ се е отнесъл някъде далеч от нея.

— Добре ли си, Пол? — попита младото момиче. — Да не би да се ядоса, задето онзи мъж ме зяпаше?

Двамата заедно проследиха с поглед Карл Обст, който излезе с приятеля си. Не погледна назад.

— Не, не съм ядосан. Всичко е наред.

— Добре, защото се питах дали да не продължим вечерта на някое по-уединено място?

— Хей, съжалявам. Щеше ми се да можем. — Анри си помисли, че момичето определено има най-изящната шия след втората съпруга на Хенри VIII. — Наистина ми се искаше да разполагам с повече време — рече той и улови ръката ѝ. — Но полетът ми е много рано сутринта.

— Майната му на бизнеса! — пошегува се Май-Брит. — Тази вечер си във ваканция.

Анри се наведе през масата и я целуна по бузата.

Представи си я гола под ръцете си, но не остави фантазията му да се развихри. Вече си мислеше за работата, която го очакваше в Ел Ей. Вътрешно се засмя — колко ли изненадан щеше да бъде Бен Хокинс, когато го види.

63.

Анри прекара трите дни от уикенда на летище *Шератон* в Ел Ей, смесвайки се с останалите пътници от бизнес класа. Използва времето, за да изучи романите на Бен Хокинс и всички истории във вестниците, които бе написал. Няколко пъти ходи до Венис Бийч и улицата му, точно зад ъгъла след малкото Токио.

Малко след пет часа в понеделник следобед Анри се качи във взетата под наем кола и пое по Сто и петата магистрала. Жълтите бетонни стени покрай осмото платно се осветяваха от златиста светлина, а тук-там проблясваха латино графити в червени и пурпурни цветове, които ѝ придаваха хавайски привкус. Или поне на него така му се струваше.

Анри пое към 110-ия изход на Лос Анджелис стрийт, а оттам се насочи към задръстения трафик на *Аламеда* — главната артерия към центъра на града.

Беше пиков час, но той не бързаше. Беше възбуден от мисълта, че последните три седмици бяха страхотна предпоставка за истинска житейска драма и един изключителен финал.

Планът, оформил се в съзнанието му, бе съсредоточен върху Бен Хокинс — журналист, писател и бивш детектив.

Анри си мислеше за него от онази вечер в Мауи, пред хотел „Уайли Принсес“, когато Бен протегна ръка, за да докосне Барбара Макданиълс.

Той изчака да угасне червената светлина на светофара, после зави надясно и пое по *Трейшън* — малка уличка, близо до Юниън Пасифик, която продължаваше успоредно на Лос Анджелис Ривър.

Следвайки едва пъплещия сув пред него, Анри се движеше из уютния квартал на Бен. Той беше изпъстрен с ресторанти, от които се носеше джаз, и евтини магазинчета за дрехи. Откри място за паркиране точно срещу осеметажната тухлена сграда, в която живееше Бен.

Анри излезе от колата, отвори багажника и извади спортно сако от торбата. Пъхна пистолета в колана на панталоните си, закопча

сакото и приглади с пръсти кестенявата си коса със сребристи нишки.

След това се върна в колата, намери някаква музикална станция и прекара следващите двадесет минути в слушане на Бетовен и Моцарт и наблюдение на пешеходците, които се движеха по приятната уличка. Накрая видя мъжа, когото чакаше.

Бен беше облечен в спортни памучни панталони и поло, в дясната си ръка носеше овехтяло кожено куфарче. Влезе в ресторант с име „Ай Карамба“, а Анри го изчака търпеливо да излезе с найлонова торбичка с мексиканска храна.

Убиецът слезе от колата, заключи я и последва Бен, който пресече Трейшън, изкачи стъпалата пред сградата и пъкна ключа в ключалката.

— Извинете! — извика Анри. — Вие ли сте господин Хокинс?

Бен се извърна и лицето му придоби леко подозрително изражение.

Анри се усмихна, разтвори леко сакото си и му показа оръжието.

— Не че искам да те нараня — рече.

Когато заговори, в гласа на Бен се усещаше полицейска нотка.

— Имам в себе си 38 долара. Вземи ги. Портфейлът ми е в задния джоб.

— Май не ме позна, а?

— А трябва ли?

— Мисли за мен като за своя кръстник, Бен — заговори Анри с удебелен глас. — Ще ти направя предложение, което не можеш да откажеш...

— ... не мога да откажа? Зная кой си. Ти си Марко.

— Правилно. Съветвам те да ме поканиш вътре, приятелю. Трябва да поговорим.

64.

— Какво, по дяволите, означава всичко това, Марко? — извиках аз. — Да не би изведнъж да си се сдобил с информация за семейство Макданиълс?

Марко не отговори на въпроса ми, всъщност дори не трепна.

— Говоря съвсем сериозно, Бен. — Той бе застанал с гръб към улицата. Измъкна пистолета от колана си и го насочи към корема ми. — Отвори вратата.

Не можех да помръдна краката си, толкова бях сащисан. Познавах малко Марко Беневенуто, бях прекарал няколко часа, седнал в колата до него, но ето че сега стоеше пред мен без шофьорска шапка и в сако за шестстотин долара, а аз се чувствах съвсем безпомощен.

Срамувах се от себе си и бях напълно объркан.

Ако откажех да го пусна в сградата, щеше ли да ме застреля? Не знаех. В същия миг ми хрумна безразсъдната мисъл, че *трябва* да го пусна.

Любопитството ми надделяваше над предпазливостта и ми се щеше да задоволя интереса си, но с *мое* оръжие в ръка. Добре смазаната ми „Берета“ лежеше върху нощното шкафче до леглото и бях сигурен, че щом веднъж вляза в апартамента си, ще успея да се добера до него.

— Можеш да прибереш това нещо — рекох и свих рамене, когато той ме удостои с любезна усмивка от типа „сигурно се шегуваш“. Отворих предната врата и следван по петите от бившия шофьор на семейство Макданиълс, изкачих стълбите до четвъртия етаж.

Сградата някога е била склад, който преди десетина години бе превърнат в жилищна кооперация. Харесваше ми да живея тук. На всеки етаж имаше по един апартамент с високи тавани и дебели стени. Без любопитни съседи. Без нежелани шумове.

Отключих тежките резета на входната врата и пуснах неканения си гост. Той заключи зад нас.

— Настаня се удобно — казах, оставих куфарчето си върху мозаечния под и се запътих към кухненския бокс. — Какво да ти наля

за пиене, Марко? — подвикнах като един съвършен домакин.

— Благодаря, но нищо — отвърна той до рамото ми.

Успях да се овладея и не подскочих, а само извадих кутия с портокалов сок от хладилника и се насочих към дневната. Настаних се върху кожения диван, а моят „гост“ зае едно от креслата.

— Кой си ти всъщност? — попитах мъжа, който в момента оглеждаше дома ми — детските ми кьнки, окачени на кука върху стената, старите вестници в ъгъла, обложките на всяка моя книга. Имах чувството, че се намирам в компанията на изключително прецизен наблюдател.

Най-после той остави своя „Смит енд Уесън“ върху масичката за кафе, на няколко метра от мястото, където седях и където не можех да го стигна. Бръкна в предния джоб на сакото си, извади една визитка и я плъзна към мен.

Прочетох напечатаното име и сърцето ми почти спря.

Познах визитката. Вече бях чел подобна: „Чарлс Ролинс. Фотограф. «Толк Уийкли»“.

В съзнанието ми наизскачаха различни образи. Представих си Марко без мустаци, а след това бегло видяното лице на Чарлс Ролинс в нощта, когато от океана бе изваден обезобразеният труп на Роса Кастро.

През онази нощ Ролинс ми бе дал визитната си картичка. Тогава бе нахлупил на главата си бейзболна шапка и май носеше широки слънчеви очила. Било е друга маскировка.

По тила ми полазиха студени тръпки, когато осъзнах, че добре облеченият тип с приятна външност, който седеше в момента на дивана ми, е бил *толкова* близо до мен през двете седмици, които прекарах на Хаваите. Почти от момента, в който пристигнах.

Той ме е наблюдавал.

А аз изобщо не бях разбрал.

Но защо?

65.

Мъжът седеше в любимото ми кожено кресло и внимателно ме следеше, докато се опитвах да подреда парченцата от мозайката.

Припомних си онзи ден в Мауи, когато семейство Макданиълс изчезна, а двамата с Еди Кеола се опитвахме да открием Марко, който не съществуваше.

Припомних си как, след като бе намерен трупът на Джулия Уинкълър в хотелското легло в Ланаи, Аманда се бе опитала да открие папарак на име Чарлс Ролинс, защото той е бил последният, видян с Уинкълър.

Името Нилс Бьорн изскочи в главата ми — още един фантом, отседнал в „Уайли Принсес“ по същото време, по което там е била Ким Макданиълс. Бьорн никога не е бил разпитван, защото много удобно бе изчезнал.

Полицията не смяташе, че той има нещо общо с отвличането ѝ, а когато потърсих информация за него, открих, че въпросният мъж бе използвал името на мъртвец.

Всички тези факти сочеха, че господин Лъскав, който седеше в любимото ми кресло, бе най-малкото майстор на дегизировката. Ако това беше истина, ако Марко, Ролинс и може би Бьорн бяха един и същи мъж, какво означаваше това?

Опитвах да се преборя с вихрушката от мисли, нахлула в съзнанието ми. Отворих капачката на бутилката със сода с трепереща ръка и се запитах дали не бях целунал Аманда за последен път.

Помислих си за бъркотията в живота ми, за закъснелия материал, който Арънстейн очакваше, за завещанието, което така и не бях написал, за застраховката ми живот... дали бях платил последната вноска?

Бях не само уплашен. Бях бесен, мислех си: *По дяволите, това не може да е последният ден от живота ми! Нуждая се от време, за да сложа делата си в ред.*

Дали можех да се добера до пистолета си?

Не, не мислех, че ще успея.

Марко/Ролинс беше на две крачки от своя „Смит енд Уесън“. Освен това изглеждаше влудяващо спокоен. Краката му бяха кръстосани при глезените и ме наблюдаваше, сякаш бях участник в телевизионно шоу.

Използвах този ужасяващ миг, за да запомня приветливото и с правилни черти лице на негодника. В случай че някак си успея да се измъкна жив оттук. В случай че ми се удаде възможност да го опиша на полицаите.

— Можеш да ме наричаш Анри — заговори той.

— Анри кой?

— Не се тревожи за това. Не е истинското ми име.

— И какво сега, Анри?

Той се усмихна и попита:

— Колко пъти някой ти е казал: „Би трябвало да напишеш книга за живота ми?“.

— Навярно веднъж седмично — отвърнах. — Всички си мислят, че историята на живота им е достойна за роман, който ще се превърне в бестселър.

— Тъхъ. А колко от тези хора са наемни убийци?

66.

Телефонът в спалнята ми иззвъня. Знаех, че вероятно е Аманда. Анри поклати отрицателно глава и чух как гласът на моята любима остави съобщение на телефонния секретар.

— Имам да ти разказвам много неща, Бен. Настани се удобно. Съсредоточи се върху настоящето. Може би ще останем тук известно време.

— Имаш ли нещо против да включа касетофона? В спалнята ми е.

— Засега няма нужда. Не и докато не оформим нашата сделка.

— Добре. Говори — кимнах, но си мислех: *Сериозно ли говори? Един наемен убиец иска да сключи договор с мен?*

Но пистолетът на Анри се намираше почти до ръката му. Оставаше ми единствено да играя по свирката му, докато настъпи подходящият момент да действам.

Най-досадните автобиографични истории започват с „Бях роден“, затова се облегнах назад и се подготвих да чуя въпросната сага.

Но Анри не ме разочарова. Започна историята си отпреди да бъде роден.

Като въведение ми съобщи, че през 1937 имало един французин, евреин, собственик на печатница в Париж, който бил специалист по стари документи и мастила.

Анри ми каза, че този мъж много рано осъзнал реалната опасност от Третия райх и заедно с неколцина свои сънародници напуснал Париж, преди нацистите да нахлуят във френската столица. Този мъж, този печатар избягал в Бейрут.

— И така, младият евреин се оженил за ливанка — продължи Анри. — Бейрут е голям град, Париж на Близкия изток, и той успял много добре да се приспособи към новата среда. Отворил печатница, имал четири деца, живял хубав и пълноценен живот. Никой не го разпитвал. Но останалите бегълци, приятели на негови приятели, го

открили. Нуждаели се от документи и фалшива самоличност и той им помогнал да започнат нов живот. Работата му е отлична.

— *Е* отлична?

— Той все още е жив, но вече не живее в Бейрут. Работи за Мосад и те са го преместили от съображения за сигурност. Бен, няма начин да откриеш моя приятел. Остани в настоящето, остани с мен, приятелю. Разказвам ти за него, защото този фалшификатор работи за мен. Аз осигурявам храната на масата му. Аз пазя тайните му. Той създаде Марко, Чарли, Анри и още много като тях. Когато изляза от тази стая, ще бъда някой друг.

Часовете се нижеха.

Запалих лампата и се върнах на мястото си. Бях толкова погълнат от разказа на Анри, че дори забравих за страха.

Анри ми разказа как е оцелял от зверско пленничество в Ирак и как след това решил, че повече няма да се съобразява със законите или морала.

— И така, какво представлява животът ми сега, Бен? Наслаждавам се на всяко удоволствие, което можеш да си представиш. А за да го правя, имам нужда от много пари. Ето тук се появяват Воайорите. Тук се появяваш и ти.

67.

Пистолетът ме държеше прикован на мястото ми, но в същото време бях толкова завладян от историята, че почти забравих за него.

— Кои са Воайорите? — попитах аз.

— Не сега — отвърна той. — Ще ти кажа следващия път. След като се върнеш от Ню Йорк.

— И какво смяташ да направиш? Да ме качиш насила на самолета? Едва ли ще успееш да вмъкнеш пистолет на борда.

Анри извади един плик от джоба на самото си и го плъзна по масата. Взех го, отворих го и извадих купчина фотографии.

Устата ми пресъхна. Бяха снимки на Аманда с изключително високо качество, съвсем скорошни. Тя караше ролкови кънки само на една пресечка от апартамента си, облечена в бялата тениска и розовите шорти, с които беше, когато се срещнахме на закуска вчера сутринта.

Аз също се виждах на една от снимките.

— Задръж ги, Бен. Мисля, че са много хубави. Това означава, че във всеки момент мога да се добера до Аманда, така че дори и не си помисляй да отидеш в полицията. Така не само ще се самоубиеш, но ще убиеш и Аманда. Разбираш ли?

Ледените тръпки на страха плъзнаха от врата ми и стигнаха до петите. Смъртна заплаха, придружена от усмивка. Този тип не само заплашваше да убие Аманда, но го изрече така, сякаш ме канеше на обяд.

— *Чакай малко* — преглътнах аз. Оставих снимките и ги избутах с ръце, сякаш исках да избутам Анри, оръжието му и проклетата история на живота му колкото е възможно по-надалеч. — Аз не ставам за тази работа. Ти се нуждаеш от биограф, някой, който вече е писал подобни книги и тази работа ще е за него като сбъдната мечта.

— Бен. Това е сбъдната мечта и *ти си* моят писател. Така че, ако искаш, можеш да ми откажеш, но в такъв случай заради собствената ми безопасност ще се наложи да приведа в действие клаузата за елиминиране. Разбра ли какво имам предвид? Или можеш да погледнеш на нещата от друг ъгъл — продължи Анри с приятелска

усмивка, която накара кръвта да се вледени във вените ми, и насочи дулото на 38-милиметровия пистолет към гърдите ми. — Ние ще бъдем *партньори*. Тази книга ще стане нещо *голямо*. Какво каза преди малко за бестселърите? Да, ето това ще бъде моята история.

— Дори и да исках да го направя, аз не мога... Виж, Анри, аз съм само писател. Не притежавам власт, както си мислиш. По дяволите, човече, ти нямаш представа какво искаш.

Анри се усмихна.

— Донесох ти нещо, което можеш да използваш като рекламна стръв. Около деветдесет секунди вдъхновение. — Бръкна под сакото си и извади USB-то, висящо на шнур на врата му. — Ако една снимка струва колкото хиляда думи, предполагам, че това тук ще струва, не зная, но може би колкото *осемдесет* хиляди думи и няколко милиона долара. Помисли си за това, Бен. Ще станеш богат и известен — или ще умреш. Обичам нещата да са прости и ясни, а ти?

Анри се плесна по коленете, помоли ме да го изпратя до вратата, а после притисна лицето ми към стената.

Когато се събудих след известно време, лежах върху студения мозаечен под. На тила си напипах болезнена буца, а главата ми се пръскаше от болка.

Преди да си тръгне, кучият син ме бе халосал с пистолета си.

68.

Изправих се на крака, добрах се, олюлявайки се, до спалнята, като се удрях в стените, и отворих чекмеджето на нощното шкафче. Сърцето ми блъскаше лудо в гърдите, докато пръстите ми обвиха дръжката на пистолета. Пъхнах „Беретата“ в колана на панталона и се запътих към телефона.

Манди отговори на третото позвъняване.

— Не отваряй вратата на никого — изрекох задъхано, целият плувнал в пот. Наистина ли се случваше всичко това? Наистина ли Анри бе заплашил да убие мен и Манди, ако не напиша книгата му?

— Бен?

— Не отваряй вратата нито на съседа, нито на техника от кабелната, нито на когото и да е. Манди? Не отваряй дори да са от *полицията*.

— Бен, плашиш ме до смърт! Сериозно, скъпи. Какво става?

— Ще ти кажа, когато се видим. Сега тръгвам.

Върнах се в дневната, напъхах в джоба всичко, което бе оставил Анри, и тръгнах към вратата. Все още виждах лицето и чувах заплахата му.

*Ще се наложи да приведа в действие клаузата за елиминиране...
Така не само ще се самоубиеш, но и ще убиеш Аманда. Разбираш ли?*

Мисля, че разбирах.

Трейшън стрийт вече бе тъмна, но оживена от свирещи клаксони и туристи, които пазаруваха или се бяха спрели да послушат уличния музикант.

Качих се в старото си БМВ и подкарах към Десета магистрала, изпълнен с безумен страх за Аманда. Колко дълго съм бил в безсъзнание? Къде беше Анри сега?

Той изглеждаше достатъчно представителен, за да мине за примерен гражданин, а обикновените черти на лицето му можеха да се впишат във всякаква дегизировка. Представих си го като Чарли Ролинс, видях го как с фотоапарат в ръка прави снимки на мен и Аманда.

Доколкото знаех, фотоапаратът лесно можеше да бъде прикрит пистолет.

Замислих се за хората, които бе убил на Хаваите — Ким, Роса, Джулия, приятелите ми Ливън и Барбара. Беше ги измъчвал, преди да отнеме живота им, при това толкова професионално, че не бе оставил нито една улика, за която да се уловят полицаите.

Това не беше работа на начинаещ.

Колко хора още бе убил Анри?

Десета магистрала се вля в Четвърта, а след това излязох на Мейн стрийт. Завих надясно и поех по Пико, минах покрай големия клон на ъгъла на Мейн и Роуз авеню и се озовах в съвсем различен свят — Венис Бийч, любимо място за младите и безгрижните, както и убежище за бездомните.

Изгубих още няколко минути да заобиколя Спийдуей, докато намеря място за паркиране на една пресечка от дома на Аманда, някога еднофамилна къща, а сега разделена на три апартамента.

Тръгнах пеша по улицата, докато се заслушах за мотор на приближаваща кола или стъпки от мокасина по тротоара.

Може би в момента Анри ме наблюдаваше, маскиран като скитник, или може би беше онзи брадат тип, който паркираше колата си. Минах покрай къщата на Аманда, погледнах към третия етаж и видях, че в кухнята ѝ свети.

Извървах още една пресечка, после се върнах. Позвъних на вратата, като тихичко си мърморех: „Моля те, Манди, моля те“, докато чух гласа ѝ зад вратата.

— Каква е паролата?

— Сандвич със сирене. Пусни ме.

69.

Аманда ми отвори, а аз я сграбчих, затворих с ритник вратата и притиснах своята любима силно към гърдите си.

— Какво означава това, Бен? Какво се е *случило*? Моля те, кажи ми какво става.

Тя се изскубна от прегръдката ми, сграбчи ме за раменете и се вгледа изпитателно в лицето ми.

— *Цялата* ти яка е в кръв. Самият ти *кървиш*. Бен, да не са те нападнали *крадци*?

Пуснах и двете резета на входната врата, сложих ръка на гърба ѝ и я поведох към малката всекидневна. Настаних я в креслото и отместих люлеещия се стол.

— Започвай да говориш, става ли?

Не знаех как да го кажа по-внимателно, затова го изтърсих без заобикалки:

— Един тип ме причака пред вратата с оръжие. Заяви, че е наемен убиец.

— *Какво?*

— Накара ме да повярвам, че е убил всички онези хора на Хаваите. Спомняш ли си, когато те помолих да ми помогнеш да открия информация за Чарли Ролинс от списание „Толк Уийкли“?

— Този Чарли Ролинс, с когото за последен път е била видяна Джулия Уинкълър? Той ли е дошъл при теб?

Разказах на Аманда за останалите имена на „Анри“ и маскировките му, как не само го бях срещнал като Ролинс, но и още като Марко Беневенуто — шофьора на семейство Макданиълс.

Описах ѝ как преди няколко часа този тип седеше в дневната на дивана ми, насочил пистолет в гърдите ми, докато ми обясняваше, че е професионален убиец и е убивал много, много пъти.

— Той иска от мен да напиша автобиографията му. Исква „Рейвън-Уофорд“ да я публикуват.

— Това е невероятно — промълви Аманда.

— Зная.

— Не, имам предвид, че е *наистина* невероятно. Кой би си признал, че е извършил убийства просто така? Трябва да се обадиш в полицията, Бен. Знаеш го, нали?

— Той ме предупреди и за това.

Подадох на Манди купчината снимки и видях как изумлението по лицето ѝ се смени първо с шок, сетне с гняв.

— Добре, копелето ме е снимало с телеобектив — рече тя и стисна устни в права линия. — Направил е няколко снимки. Това не доказва нищо.

Извадих флашката от джоба си и я залюлях пред нея.

— Той ми даде това. Каза, че е нещо като реклама и че ще ме вдъхнови.

70.

Аманда излезе от всекидневната и след малко се върна с две чаши и бутилка „Пино“. Придържаше лаптопа си под мишница. Докато отпивах от виното, тя включи компютъра и щом той заработи, вкарах в гнездото флашката на Анри.

Върху екрана стартира видеоклип.

През първата минута и половина двамата с Аманда не можахме да откъснем погледи от най-ужасяващите и потресаващи картини, които някой от нас бе виждал досега. Тя вкопчи пръсти толкова силно в ръката ми, че ме одра. Когато накрая всичко свърши, тя се свлече назад в креслото и захлипа, цялата обляна в сълзи.

— О, господи, Аманда, какъв задник съм! Толкова съжалявам. Първо трябваше сам да го прегледам.

— Ти не си знаел какво е записано. Още не мога да повярвам на очите си.

— Аз също.

Пъхнах флашката в задния си джоб и слязох долу по коридора към банята, за да наплискам лицето си със студена вода. Когато вдигнах глава, видях Аманда изправена до вратата.

— Свали всичко — каза ми тя.

Помогна ми да смъкна оцапаната с кръв риза. Тя също се съблече и пусна душа. Настаних се във ваната, тя седна зад мен и ме обгърна с ръце, докато горещата вода ни обливаше отвсякъде.

— Иди в Ню Йорк и говори със Загами. Направи това, което Анри иска. Загами няма да отхвърли подобно предложение.

— Сигурна ли си?

— Да, сигурна съм. Налага се да играем по свирката на Анри, докато измислим какво да предприемем.

Обърнах се към нея.

— Не искам да те оставям тук сама.

— Мога да се грижа за себе си. Да, зная, че звучи самонадеяно. Но наистина мога да се справя.

Манди излезе от ваната. Мина доста време, но нея още я нямаше. Спрях водата, загърнах се в една хавлия и отидох да я търся.

Заварих я в спалнята, повдигната на пръсти. Опитваше се да стигне до горната лавица в гардероба си. Смъкна оттам една пушка и ми я показа.

Зяпнах глуповато.

— Да — рече тя. — Не се съмнявай. Зная как да боравя с нея.

— И ще се разхождаш наоколо с това чудо в чантата си?

Грабнах пушката и я напъхах под леглото.

После се пресегнах към телефона ѝ.

Не позвъних на ченгетата, защото знаех, че те не могат да ни защитят. Не разполагах с пръстови отпечатащи, така че моето описание на Анри щеше да се окаже безполезно. Висок метър и осемдесет и два, с кестенява коса и кафяви очи — би могъл да бъде всеки.

Ченгетата щяха да следят моята къща, както и къщата на Манди, в продължение на една седмица, след което ние отново щяхме да бъдем оставени да се оправяме сами. И ще сме беззащитни пред някой снайперски куршум или каквото там му хрумне на Анри да използва срещу нас.

Представих си го нагледно как ни дебне, свит зад някоя кола с оръжие в ръка, или как стои зад нас в Старбъкс, или как наблюдава апартамента на Аманда през оптичския мерник на пушката си.

Манди имаше право. Нуждаехме се от време, за да си съставим план. Ако работех с Анри, ако го предразположих и той се почувстваше удобно с мен, може би щеше да сбърка и да допусне грешка, все с нещо да се издаде. Така можех да се сдобия с убедително доказателство — нещо, което федералните агенти ще могат да използват, за да го закопчечат.

Оставих съобщение на гласовата поща на Ленард Загами, в което настоявах спешно да се срещнем. После взех билети за Манди и мен — отиване и връщане от Лос Анджелис до Ню Йорк.

71.

Когато Ленард Загами ме включи в списъка на своите автори, аз бях на двадесет и пет, той — на четиридесет, а „Рейвън Хаус“ бе изискано и тясно специализирано издателство, което предлагаше на пазара не повече от двадесетина книги годишно. Но след това „Рейвън“ се сля с гиганта „Уофорд Пъблишинг“ и сега новото издателство „Рейвън-Уофорд“ се разпростираше на най-горните шест етажа в небостъргача, извисяващ се над „Блумингдейл“.

Ленард Загами също се бе издигнал. Сега бе главен изпълнителен директор и президент, с други думи: голяма клечка, а новата издателска къща бълваше по двеста заглавия годишно.

Също като при конкуренцията, повечето от творбите на „Рейвън-Уофорд“ бяха чиста загуба на пари или пълен провал, но трима от авторите на издателството — аз не фигурирах сред тях — носеха повече приходи от всички останали сто деветдесет и седем.

Ленард Загами вече не ме възприемаше като печеливша карта, но ме харесваше, пък и нищо не му струваше да ме държи на борда. Надявах се след срещата ни да гледа на мен по друг начин и да си представи как касовите апарати в цялата страна започват да се пълнят.

А пък Анри щеше да оттегли смъртната си заплаха.

В девет часа се появих и зачаках в модернистично обзаведената чакалня на „Рейвън-Уофорд“. Към обяд секретарката на Ленард прекоси килима с щамповани ягуари, за да ме уведоми, че господин Загами разполагал с петнадесет минути за мен, та ако обичам, да я последвам.

Щом пристъпих прага на кабинета му, Ленард се изправи, за да ме увери колко се радвал да ме види, макар че видът ми бил доста смачкан.

Благодарих му и го уведомих, че съм се състарил най-малко с две години, докато чаках за срещата, насрочена за девет сутринта.

Лен се засмя, извини се и рече, че е направил всичко възможно да ме вмъкне в графика си, след което ми предложи да се настаня на стола срещу бюрото му. Със своите метър и шестдесет и осем Ленард

Загами приличаше на хлапе зад огромното бюро, ала при все това излъчваше могъщество и проницателност, което в никакъв случай не беше за подценяване.

Заех предложеното ми място.

— За какво е тази книга, Бен? При последния ни разговор ти не ми спомена, че работиш върху нещо.

— Следиш ли случая с Ким Макданиълс?

— Моделът на „Спортинг лайф“? Разбира се. Тя и още няколко човека наскоро бяха убити в Хаваите. Хей! Да не би да си отразявал този случай? О, да. Разбирам.

— Следих я две седмици, бях много близък с някои от жертвите и...

— Виж, Бен — прекъсна ме Загами, — докато убиецът не бъде заловен, всичко това си остава тема за таблоидите. Все още не става за книга.

— Не е това, което си мислиш, Лен. Историята се разказва в първо лице.

— И кой е този, който разказва в първо лице? Ти?

Описах му предложението си с напълно сериозен тон, защото от това зависеше съдбата ми.

— Убиецът лично ми се представи. Инкогнито, разбира се — обясних му. — Той е много умен и способен маниак, който иска да издаде книга за убийствата, които е извършил. Исква от мен да я напиша. Няма да разкрие своята идентичност, но ще сподели как е убивал и защо.

Очаквах Загами да каже *нещо*, но изражението на лицето му остана безизразно. Кръстосах ръце върху тапицираното с кожа бюро, за да съм сигурен, че моят стар приятел ще ме гледа в очите.

— Лен, чу ли какво ти казах? Този тип може да се окаже най-издирваната личност в Америка. Той е умен. Той е на свобода. И убива със собствените си две *ръце*. Той ми заяви, че иска от мен да опиша това, което е извършил, защото желае да се сдобие с пари и известност. Но ако не напиша книгата, ще *ме* убие. Може да убие и Аманда. Затова, Лен, се нуждая само от едно „да“ или „не“. Интересува ли те идеята или не?

Ленард Загами се облегна в стола си, завъртя се няколко пъти с него, приглади това, което бе останало от бялата му коса, и накрая се извъртя с лице към мен. Когато заговори, бе болезнено искрен и тъкмо това ме нарани.

— Знаеш колко много те харесвам, Бен. Ние с теб сме заедно от колко... от десет години?

— Дванадесет.

— Да, дванадесет добри години. Затова, като твой приятел, няма да те разигравам. Ти заслужаваш истината.

— Съгласен съм — кимнах, но сърцето ми туптеше толкова силно, че едва чувах какво ми говори.

— Изразявам на глас това, което би си *помислил* всеки добър бизнесмен, така че не ме разбирай погрешно, Бен. Ти имаше обещаваща, макар и доста скромна кариера. А сега вярваш, че ще напишеш книга, която ще ти помогне да изскочиш от резервния списък и ще издигне реномето ти тук, в „Рейвън-Уофорд“, и въобще в бранша. Прав ли съм?

— Да не мислиш, че всичко това е номер? Смяташ ли, че съм толкова отчаян? Шегуваш ли се?

— Остави ме да довърша. Помниш какво се случи с Фриц Келер, който донесе така наречената истинска история на „Рандолф Греъм“.

— Да, беше голям скандал.

— Първо започнаха „блестящите отзиви“, после се изредиха Мат Лауер и Лари Кинг. Опра вкара Греъм в списъка на своите предпочитани автори... и тогава истината започна лека-полека да излиза наяве. Греъм не беше убиец. Той се оказа само един жалък гангстер, ала доста способен писател, който дяволски добре бе разкрасил историята на своя живот. И когато всичко се разкри, Фриц Келер трябваше да понесе последствията.

Загами искаше да каже, че нощем Келер получаваше заплахи в дома си, че телевизионните продуценти непрекъснато звънях на

мобилния му телефон, че акциите на компанията му се сринаха, че накрая получи инфаркт.

Моето сърце също започна да прескача. Явно Ленард си мислеше, че Анри лъже или че аз съм разтегнал някаква вестникарска история отвъд реалността.

И в единия, и в другия случай следваше отказ на предложението ми.

Нима Ленард не чу какво му казах? *Анри заплаши да убие и мен, и Аманда.* Точно в този момент той млъкна, за да си поеме дъх. Реших да се възползвам от паузата.

— Лен, ще ти кажа нещо много важно.

— Давай, но по-бързо, защото за съжаление разполагам само с още пет минути.

— Отначало и аз се усъмних. Съмнявах се дали Анри наистина е убиец, или е само един талантлив мошеник, видял в мен човека, който ще му помогне да направи удара на живота си.

— Именно — каза Лен.

— Е, Анри е съвсем истински. И мога да го докажа.

Оставих флашката на бюрото.

— Какво е това?

— Всичко, което трябва да знаеш, че и повече. Искам сам да се запознаеш с него.

Върху екрана на компютъра се показва мрачна стая, озарена от жълтеникавата светлина на горящи свещи. В средата на отсрещната стена имаше легло. Камерата показва в едър план стройна и слаба млада жена, лежаща по корем върху него. Имаше дълга платиненоруса коса, носеше само червени бикини и черни обувки с червени подметки. Китките ѝ бяха завързани към колоните на леглото с въжета със сложно сплетени възли. Изглеждаше упоена или спяща, но когато мъжът влезе, тя се разплака.

Мъжът беше чисто гол, като се изключат гумената маска и сините латексови ръкавици.

Не исках отново да гледам този клип. Станах и се поразтърпках до стъклената стена на кабинета на Лен. От височината на четиридесет и третия етаж се разкриваше главозамайваща гледка към дребните човешки фигурки, които прекосяваха площада пред партерния стаж.

Чух гласовете, долитащи от компютъра, чух и как Ленард едва не повърна. Видях го как изскочи на бегом от кабинета си. Когато се върна след няколко минути, бе преbledнял като платно. И променен.

73.

Ленард се свлече на стола зад бюрото си, издърпа USB-то и впери поглед в него, сякаш бе змията от райската градина.

— Прибери си го — рече дрезгаво. — Нека се разберем: никога не съм виждал това. Не желая да бъда „неволен участник в престъпление“ или както там се казва. Обади ли се в полицията? На ФБР?

— Анри ми заяви, че ако го направя, ще ме убие. И Аманда. Не мога да поема такъв риск.

— Сега те разбирам. Сигурен ли си, че момичето на този клип е Ким Макданиълс?

— Да. Напълно. Това е Ким.

Лен грабна телефона, отмени двадесет и третата си среща за деня и освободи остатъка от следобеда си. Поръча сандвичи от кухнята и се преместихме на дивана в отдалечения край на кабинета.

— Добре — заговори Лен. — Започни с началото. И не пропускай нито една шибана подробност.

Така и сторих. Описах му как заминах за Хаваите, за да отразя убийството на Ким Макданиълс и последвалите четири мистериозни убийства. Разказах му как се сприятелих с Барбара и Ливън Макданиълс и как бях измамен от Анри, представящ се за Марко Беневенуто и Чарли Ролинс.

Докато описвах трупове, гласът ми трепереше. Гърлото ми се бе стегнало, когато разказвах на Лен как Анри нахълта в апартамента ми с насочен към мен пистолет, след което ми показа снимките, които бе направил на Аманда.

— Колко иска Анри за своята история? Спомена ли ти конкретна сума?

Анри бе говорил за многомилionна сделка, но окото на моя издател не трепна нито за миг. През последния половин час той се бе преобразил от скептичен слушател в бизнесмен, надушил големите пари. По блесналите му очи съдех, че преценява наум продажбите на

подобна книга и предвкусва как празнината в бюджета му ще се запълни от купища долари.

— Каква ще е следващата стъпка? — попита ме той.

— Анри каза, че ще поддържа връзка. Сигурен съм, че ще спази обещанието си. Това е всичко, което ми е известно засега.

Лен веднага повика Ерик Зон, главния правен консултант на „Рейвън-Уофорд“. Не след дълго в кабинета се появи висок слаб нервен мъж към четиридесетте.

Двамата с Лен осведомихме накратко Ерик за „наследството на убиеца“, но Зон веднага изтъкна своите възражения.

Той цитира прецедента със „Сина на Сам“, постановяващ забраната убиец да може да извлеча финансова печалба от своите престъпления. Зон и Лен се впуснаха в спор дали Джефри Макдоналд е имал правото да съди своя автор — изповедник, а после се спряха на книгата на О Джей Симпсън и припомниха, че фамилията Голдман бе обявила, че приходите от тази книга ще задоволят претенциите по техния граждански иск срещу автора заради убийството на сина им.

— Безпокои ме това, че ние ще сме финансово отговорни пред всеки член на семействата на жертвите — заключи Зон.

Докато обсъждаха детайлите и вратичките за заобикалянето на законите, аз бях напълно забравен, но поне се убедих, че Лен се бореше с нокти и зъби за издаването на книгата.

Той отново заговори разпалено на Зон:

— Ерик, не казвам, че е лесно. Става дума за гарантиран бестселър, основан на личната изповед на чудовище, което продължава да сее зло. Всеки ще иска да узнае какво всъщност се върти в мозъка на един убиец и как той разказва за престъпленията, които продължава да извършва или са *неразрешени*. Това, което е напишал Бен, не се свежда до: „Ако го направя?“, а до: „Аз го направих“.

Зон искаше да разполага с още време за допълнително обсъждане, но Ленард се възползва от правата си на главен изпълнителен директор.

— Бен, засега ти си оставаш анонимният автор — изповедник на Анри. Ако някой заяви, че те е видял в кабинета ми, ще обясниш, че си дошъл да ми предложиш нов роман, но аз съм ти отказал. Щом Анри се свърже с теб, ще му предадеш, че сме склонни на оферта, която мисля, че ще му хареса.

— Това „да“ ли означава?

— Именно. Сключваме сделка. Това ще е най-страховитата книга, която някога съм пускал, и нямам търпение да я публикувам час по-скоро.

74.

На следващата вечер, в Лос Анджелис, все още не можех да се съвзема от случващото се. Аманда приготвяше разкошна вечеря в малкия си кухненски бокс, докато аз седях пред лаптопа на бюрото ѝ, за да търся сведения в интернет. Не можех да изтрия от съзнанието си ужасната сцена от екзекуцията на Ким Макданиълс и това ме насочи към множество уебсайтове, описващи патологични психични разстройства. Не след дълго обогатих съществено познанията си за серийните убийци.

Половин дузина експерти бяха единодушни в твърденията си, че те почти винаги се учат от грешките си. Те се развиват. Страдат от дисоциативни разстройства и не осъзнават болката, която причиняват на жертвите си. Обичат опасностите, защото така се увеличава тръпката.

Сега можех да си обясня защо Анри е толкова щастлив и самодоволен. Плащаха му за това, което обичаше да върши, а ето че сега можеше да издаде книга, която да увековечи деянията му.

Извиках Манди, която се появи във всекидневната с дървена лъжица в ръка.

— Сосът ми ще загори.

— Искам да ти прочета нещо. Авторът е психиатър, ветеран от войната във Виетнам, който е писал много за серийните убийци. Ето. Моля те, изслушай ме: „Във всеки от нас дреме убиец, но когато се надвесим над самия ръб на бездната, трябва да можем да се отдръпнем една крачка назад. Тези типове, които са убивали и ще продължават да убиват, са скочили право в бездната и от години живеят в нея“.

— Няма да ти кажа: „Внимавай какво си пожелаващ, Бен“, защото думите са безсилни да опишат какво означава да работиш заедно с това... *създание* — отговори ми Манди.

— Ако можех да го избегна, Манди, щях да го направя. Щях да побягна с все сила.

Тя само ме целуна по темето и се върна при своя сос. Но след секунда телефонът иззвъня. Чух я как изрече: „Момент. Сега ще се

обади“.

Подаде ми телефона с изражение на лицето, което можех да опиша само като пълен ужас.

— За *теб* е.

Поех телефона и рекох:

— Ало.

— Е, как мина нашата важна среща в Ню Йорк? — запита ме Анри. — Ще има ли сделка?

Сърцето ми едва не изскочи от гърдите. Но докато му обяснявах, се постарях да звуча колкото може по-спокойно:

— Работата се задвижи. Трябва да се проведат консултации с доста хора заради парите, които поиска.

— Съжالياвам да го чуя — рече Анри.

Бях получил зелена светлина от Загами и можех да го кажа на Анри, но за момент се взрях през прозорците в мрака навън. Питам се къде е той сега и как е узнал, че двамата с Аманда в момента сме тук.

— Ще направим тази книга, Бен — продължи Анри. — Ако Загами не се интересува, ще трябва да потърсим някого друг. Така или иначе не забравяй, че имаш само един избор. Да я направиш или да умреш.

— Анри, май не бях достатъчно ясен. Сделката е уговорена. Договорът скоро ще бъде оформен. Заедно с всичките приложения. И с всичките юридически клаузи. Ще бъде уточнена сумата и ще ти предложат оферта. Така се действа в големите корпорации, Анри.

— Добре тогава. Ще отворим бутилка с шампанско. Кога ще разполагаме с твърда оферта?

Казах му, че очаквам Загами да ми се обади до два дни и че след това ще получим договора. Това бе самата истина и все пак не бях спокоен.

Бях се въвлякъл в сътрудничество с голяма бяла акула, машина за убиване, която никога не спеше.

Анри ни следеше и сега, нали?

През цялото време ни бе следил.

75.

Когато ми очерта маршрута, Анри не ми съобщи крайната цел на пътуването, а само каза:

— Излез на Десета магистрала и карай на изток. После ще ти обясня какво да направиш.

В куфарчето си носех всички документи — договора от „Рейвън-Уофорд“, приложението за авторските права, редовете за подписите, маркирани с думите „Подпишете тук“. Бях взел също касетофон, бележник и лаптоп. А в джоба с цип от задната страна на куфарчето се намираше пистолетът ми. Но най-лошото бе, че се надявах Бог да ми предостави шанс да го използвам.

Настаних се в колата и се насочих към магистралата. Не беше смешно, но цялата ситуация бе дотолкова налудничава, че ми идеше да се разсмея.

Разполагах с договор за „бестселър на невиджан досега сериен убиец“, какъвто от години бях търсил, за какъвто бях мечтал. Само че в него имаше една-единствена наказателна клауза и тя гласеше:

Напиши книгата или умри.

Дали някой друг автор в съвременната история бе получавал договор в комплект със смъртна присъда? Бях напълно сигурен, че моят случай с уникален.

Денят беше неделя, в средата на юли, приятен и слънчев. Щом излязох на магистралата, започнах да проверявам през една минута в огледалото дали имам опашка, но никого не видях. Спрях да напълня резервоара на една бензиностанция, където си взех кафе и поничка, след което отново се върнах на шосето.

След още два часа и сто мили мобилният ми телефон иззвъня.

— Хвани Сто и единадесета магистрала към Палм Спрингс! — нареди ми той.

Бях изминал около тридесетина километра, когато видях отбивката. Поех по платното и продължих по магистралата, докато тя се смали до еднопосочната улица Палм Каньон Драйв.

Телефонът ми пак звънна и аз отново получих указания от моя „партньор“:

— Като стигнеш до центъра на града, завий надясно по Табкуиц Каньон, а после продължавай наляво, ама все по Белардо. И не си изключвай телефона.

Взех двата завоя и вече предчувствах, че съм близо до мястото на срещата, когато Анри добави:

— В момента би трябвало да виждаш пред себе си хотел „Бристол“.

Беше избрал оживено място.

Това бе добро предзнаменование, поне за мен. Изпитах облекчение, дори леко въодушевление.

Изтеглих колата пред главния вход на стария луксозен хотел, известен с удобствата, предлагани на изисканите и претенциозни клиенти, и подадох ключовете на камериера, който забързано дотърча през въртящата се врата.

Гласът на Анри отново заговори в ухото ми:

— Иди в ресторанта край басейна. Резервацията е на мое име — Анри Беноа. Надявам се, че си огладнял, Бен.

Това вече беше новина.

Той ми съобщи фамилното си име. Не знаех дали бе истинско или измислено, но този знак на доверие ме порази.

Все още замислен, аз се насочих през фоайето към ресторанта. Да. Всичко се очертаваше да бъде много цивилизовано.

Ще отворим бутилка с шампанско.

Ресторант „Пустинна роза“ бе разположен под дълъг син навес, достигащ до самия край на басейна. Отразяваните от водата светлини танцуваха по белите камъни на вътрешния двор и аз, заслепен от блясъка, засенчих очите си с ръка. Казах на салонния управител, че ще обядвам с Анри Беноа, а той ми отвърна:

— Вие сте го изпреварили.

Отведе ме до една маса с чудесен изглед към басейна, ресторанта и пътеката, виеща се около хотела чак до паркинга. Облегнах се на стената. Оставих разтвореното куфарче до дясната си ръка.

Към масата се приближи сервитьорка и ми изброи различните напитки, които се предлагаха, включително и специалитета на заведението — коктейл със сироп от нар и плодов сок. Поисках бутилка минерална вода *Пелегрино* и когато ми я донесоха, пресуших на един дъх чашата, после я напълних отново и зачаках Анри да се появи.

Погледнах часовника си и се учудих. Оказа се, че съм чакал само десетина минути. Имах чувството, че бе изтекло два пъти повече време. Без да преставам да се озъртам, позвъних на Аманда и ѝ съобщих къде съм. После използвах мобилния си телефон, за да потърся информация за Анри Беноа в интернет.

Но нищо не открих.

Накрая се обадох на Загами в Ню Йорк и го осведомих, че чакам Анри. Чуваше се много лошо. Убих малко време да описвам на Лен пътуването през пустинята, красивия хотел и моето настроение.

— Започвам да се изнервям около всичко това — казах аз. — Надявам се да подпише договора.

— Внимавай — предупреди ме Загами. — Доверявай се само на инстинктите си. Изненадан съм, че закъснява за срещата.

— Аз пък не съм. Не ми харесва, обаче не съм изненадан.

Прескочих до тоалетната и след това отново се върнах на масата, обзет от трескаво очакване. Мислех, че докато ме е нямало, Анри е дошъл и се е настанил на празния стол срещу мен.

Питах се как ли ще изглежда днес, ако бе решил отново да се дегизира... но столът насреца ми си оставаше незает.

Сервитьорката отново се приближи. Уведоми ме, че господин Беноа се е обадил по телефона, за да съобщи, че ще се забави и че аз трябвало да започна обяда без него.

И така, поръчах обяда. Тосканската супа с боб и зеле изглеждала вкусна. Опитах няколко хапки от спагетите и неохотно предъвквах това, което навярно бе отлично приготвено ястие. Тъкмо помолих да ми донесат едно еспресо, когато телефонът ми отново иззвъня.

Втренчих се в него за миг, после с върховно усилие произнесох спокойно „Хокинс“, сякаш нервите ми не бяха опънати до крайност.

— Готов ли си, Бен? Сега ще трябва да шофираш още малко.

Коачела в Калифорния се намира на 45 км източно от Палм Спрингс и има население от 25000 души. Всяка година през април, за два дни, този брой нараства с още двадесет хиляди. Имаше ежегоден музикален фестивал, нещо като умалена версия на Уудсток, само че без гъстата кал.

След края на концертите обаче Коачела отново се превръщаше в най-обикновено село сред пустинята. Приютяваше семействата на млади латиноамериканци и емигранти, а освен това служеше за попътна спирка на шофьорите на камиони, които зареждаха с гориво тук.

Анри ми бе наредил да се оглеждам за Лаксъри Ин. Оказа се лесно за откриване. Мотелът се издигаше на значителна дължина покрай магистралата, беше с класическото U-образно разположение и басейн в средата.

Както ми беше заповядано, изтеглих колата назад и затърсих стая 229, за която той ми бе съобщил по телефона.

На паркинга имаше два автомобила. Единият — черен мерцедес, последен модел, взет под наем. Предположих, че Анри бе пристигнал тук именно с него. Другият беше син форд пикап с осемметрова каравана отзад. Беше сребриста на сини ивици, с климатик отгоре и с регистрационен номер от щата Невада.

Изключих двигателя, взех куфарчето си и отворих вратата на колата.

Един мъж се появи на балкона над мен. Беше Анри. Изглеждаше също както последния път, когато го видях: грижливо обръснат, кестенявата му коса беше пригладена назад, не носеше очила — добре изглеждаш мъж, с правилна глава, което му позволяваше лесно да се дегизира с мустаци, с тъмни очила или бейзболна шапка.

— Бен, остави куфарчето си в колата — рече той.

— Но договорът...

— Аз ще го взема. Слез от колата. И остави, моля те, телефона си на шофьорската седалка. Благодаря.

Част от мен крещеше: *Махай се оттук! Натисни педала за газта и дим да те няма.* Ала противопоставящият се вътрешен глас продължаваше да настоява, че нищо няма да спечеля, ако побягна сега. *Анри щеше да продължи да се навърта наоколо. Той може да убие Аманда и мен по всяко време, без никаква друга причина, освен че не му се подчинявам.*

Пуснах куфарчето. Оставих в колата и мобилния телефон. Анри се спусна по стъпалата и ми каза да опра ръце на капака на двигателя, след което ме обискира с ловки, обиграни движения.

— А сега, Бен, ръцете отзад на кръста — рече ми той с леко небрежен, дори приятелски тон.

С изключение на това, че опря в гърба ми дулото на пистолета си.

Предишния път, когато се бях обърнал с гръб към Анри, той ме бе халосал по главата с дръжката на пистолета си. Но въобще не се замислих. Само действах инстинктивно, като трениран войник. Отстъпих встрани и тъкмо се канех да се извъртя рязко и да го обезоръжа, когато почувствах силна болка.

Ръцете му ме стиснаха като менгеме и аз полетях към земята. Строполих се тежко и ударих силно главата си.

Беше тежко, болезнено падане, но нямах време да се окопотя.

Анри се стовари отгоре ми и притисна гърди към гърба ми. Краката му се преплетоха с моите. Коленете му се забиха в мен тъй плътно, сякаш телата ни бяха запоени едно към друго. С цялата си тежест той ме притискаше към паважа.

Усетих студеното дуло на пистолета му в ухото си.

— Хрумва ли ти нещо друго? — попита ме Анри. — Хайде, Бен. Покажи ми най-доброто, на което си способен.

78.

От падането бях така обездвижен, че все едно гръбнакът ми току-що бе пречупен. Нито един каратист с черен пояс, трениращ през уикендите, не можеше да ме повали така.

— Лесно мога да ти прекърша врата. Ясно ли е? — обади се Анри.

Отроних едно едва чуто „да“ и той се изправи, сграбчи ме за ръката и ме вдигна на крака.

— Опитай се поне този път да се държиш добре. Обърни се и си постави ръцете отзад.

Анри ми щракна белезниците и ме дръпна за тях, като едва не отскубна ръцете ми от раменните стави.

После ме опря на колата и остави куфарчето на покрива ѝ. Отвори ципа на задния джоб, намери пистолета и го захвърли на пода на колата. После я заключи и ме поведе към караваната.

— Какво, по дяволите, е това? — попитах го аз. — Къде отиваме?

— Ще узнаеш, когато е редно — отвърна чудовището.

Той отвори вратата на караваната и аз пристъпих вътре. Отляво имаше малък кухненски бокс, с прикрепена към стената маса и два стола, завинтени за пода. Отдясно видях малък разтегателен диван, който можеше да служи и за спане. Имаше още преградена тоалетна и походно легло.

Анри ме побутна навътре, докато единият от столовете не ме подпря в сгъвките на коленете и аз трябваше да седна на него. Нахлузи на главата ми черна платнена кесия и стегна краката ми с широка самозалепваща се лента. Чух как издрънча някаква верига и изщрака катинар.

Бях прикован към една кука на пода.

Анри ме потупа по рамото и рече:

— Сега се успокой, става ли? Не искам да те нараня, а само да напишеш тази книга. Това го искам повече, отколкото да те убия. Ние с теб, Бен, сега сме партньори. Трябва да ми имаш доверие.

Бях окован и на практика ослепен. Не знаех къде ще ме отведе Анри. *И определено му нямах никакво доверие.*

Чух как вратата се хлопна и ключалката изщрака, след което Анри подкара пикапа. През вентилационния отвор над главата ми климатикът изпълваше караваната с охладен въздух.

Пътувахме без сътресения около половин час, след което завихме надясно по един неравен път. Последваха още завои. Опитвах се да не падна от седалката от изкуствена материя, по която бедрата ми постоянно се хлъзгаха, но само си удрях главата отново и отново в стената или масата.

Не след дълго изгубих представа за времето. И престанах да броя завоите. Бях ужасен от това колко умело успя да ме обезоръжи Анри и да ме направи напълно безпомощен. Нямах как да се заобиколи тази проста, очевидна истина.

Анри командваше парада. Това бе неговата игра. Аз бях само послушна пионка.

79.

Измина може би час или час и половина, когато караваната спря и плъзгащата врата се разтвори. Анри смъкна качулката от главата ми и рече:

— Последна спирка, приятел. Вече сме си у дома.

През зеещата врата видях само равна, негостоприемна пустиня; пясъчни дюни се ширеха чак до хоризонта и само тук-там се виждаха стръкове юка, както и мишелови, кръжащи високо над главите ни.

Една мисъл трескаво се въртеше в пламналия ми мозък: *ако Анри ме убие тук, трупът ми никога няма да бъде открит*. Когато той се облегна преспокойно на тесния кухненски плот, само на метър от мен, гореща пот се стече от врата по гръбнака ми въпреки хладния въздух от климатика.

— Проучих нещичко за сътрудничеството между писателите и прототипите на техните герои — заговори Анри. — Всичките тези хората казват едно и също: че за да се събере достатъчен материал за една книга, им стигали интервюта, направени за около четиридесетина часа.

— Свали белезниците, Анри. Няма къде да избягам.

Той отвори малкия хладилник, до който бе седнал, и аз видях, че е зареден с бутилки газирана вода „Гетърейд“, предлагана от „Пепси“ най-вече за спортисти. Имаше и пакети с някакви готови храни. Извади две бутилки вода и ги тропна на масичката пред мен.

— Да кажем, че ще работим по осем часа дневно. Това означава, че ще останем тук пет дни...

— Къде е това „тук“?

— Сега сме наред *Джошуа Трий*. Този къмпинг е затворен заради ремонт на пътя, но снабдяването с електричество не е прекъснато — осведоми ме Анри.

Националният парк *Джошуа Трий* обхваща повече от три милиона декара дива пустош в Източна Калифорния, в която по протежение на стотици километри, накъдето и да се обърнеш, няма да зърнеш нищо, освен юка, някакви други жалки храсталаци, безбрежни

пясъци и ниски каменисти възвишения. Казват, че от птичи поглед гледката била впечатляваща, обаче нормалните хора никога не спират да пренощуват тук, сред жегата — адски изпепеляваща в разгара на лятото. Въобще не мога да ги разбера тези, които дръзват да нахълтат в подобна напълно дива местност.

— В случай че ти хрумне да се опиташ да се измъкнеш оттук — предупреди ме Анри, — нека да ти спестя затрудненията. Тук, в тази жарка пустиня, е по-зле дори от Алкатраз. Караваната е паркирана сред море от пясък. През деня температурата може да стигне до петдесет градуса по Целзий. Но дори и да се опиташ да побегнеш от мен през нощта, слънцето ще те опече жив, преди да си се добрал до най-близкото шосе. Затова, моля те, искрено ти го препоръчвам, стой си тук и кротувай.

— Значи пет дни, така ли?

— За уикенда ще си бъдеш отново в Лос Анджелис. Честна скаутска.

— Добре. А сега какво ще кажеш за това?

Протегнах му ръцете си и Анри свали белезниците.

80.

Разтрих схванатите си китки, изправих се и отпих яка глътка от леденостудената вода. Тази дребна наглед наслада ме изпълни с прилив на неочакван оптимизъм. Замислих се за ентузиазма на Ленард Загами. Представих си как се сбъдват моите отколешни, досега тънещи в прах мечти да се утвърдя като голям писател.

— Добре, хайде да се залавяме за работа — кимнах му аз.

Двамата с Анри се настанихме под сенника над входа на караваната. Спасителната сянка стигаше само за двата сгъваеми шезлонга и малката масичка за игра на карти. През отворената врата на караваната струя свеж въздух от климатика галеше вратовете. Можехме спокойно да се занимаваме с работата си, точно заради която се бяхме довели чак дотук.

Показах договора на Анри и го уведомих, че Рейвън-Уофорд изплаща хонорари само на авторите. Аз щях да прехвърлям парите на Анри.

— Плащанията се извършват на няколко вноски — обясних му. — Първата трета — при подписването на договора. Втората — при одобряването на ръкописа, а третата, последната, чак при издаването на книгата.

— Не е зле. За теб това е като доживотна застраховка — жизнерадостно се ухили Анри.

— Такива са стандартните условия. Измислени са, за да предпазват издателите от писатели, на които може да им скимне да зарежат всичко по средата.

Обсъдихме нашето разпределение и на труда, и на парите, при което се стигна до смехотворни опити от моя страна за ред допълнителни уговорки.

— Това е моята книга, нали? — отсече накрая Анри. — А редом с моето име ще фигурира и твоето. Това струва повече от всичките пари, Бен.

— Е, щом искаш, може да работя и даром. Какво ще кажеш за това?

Анри се усмихна и само ме попита:

— Имаш ли писалка?

Подадох му моята и той се подписа с работното си име върху редовете с пунктир за авторите, като ми даде и номера на кодираната си банкова сметка в Цюрих.

Оставих договора настрана. Анри изтегли един кабел от караваната за храненето на моя лаптоп. Включих го, включих и касетофона, след което проверих качеството на звукозаписа. Накрая се обърнах към него:

— Готови ли сме да започнем?

— Склонен съм да ти разкажа всичко, от което ще се нуждаеш, за да напишеш тази книга, но няма да ти оставя насочващи следи. Ясно ли е?

— Това е твоята история, Анри. Разкажи я както искаш.

Той се облегна на брезентовия шезлонг, скръсти ръце пред стегнатия си корем и започна от самото начало:

— Израснах сред едно затънтено селце на края на света. Родителите ми имаха ферма за пилета, а аз бях единствено дете. Бракът им беше скапан. Баща ми пиеше. И биеше майка ми. Биеше и мен. Тя също ме биеше, а понякога вдигаше ръка и срещу него.

Анри ми описа паянтовата им четиристайна фермерска къща. Неговата стая се намирала над спалнята на родителите му.

— Имаше цепнатина между две от дъските на пода — припомни си той. — Наистина оттам не можех да надзъртам в леглото им, но можех да виждам сенките им и да чувам какво правят. Секс и насилие. Всяка нощ. С това заспивах всяка вечер.

Описа ми също трите дълги пилчарника и как, след като навършил шест години, баща му го задължавал да коли пилетата по старомодния начин, като ги обезглавява с брадва върху дръвника.

— Изпълнявах си задълженията като добро дете. Ходех на училище. Ходех на църква. Правех това, което ми се казваше, и се опитвах да избягвам ударите. Баща ми не само че редовно ме налагаше, но и често ме унижаваше. Майка ми. Вече съм й простил. Но в продължение на много години все сънувах как ги убивам и двамата. В сънищата си им натисках главите върху онзи стар дръвник във външния двор, дето щъкаха пилетата. Размахвах брадвата и гледах как се гърчат обезглавените им тела. В първите секунди след всяко

събуждане си вярвах, че това е било наяве. Че наистина съм го извършил.

Анри се извърна към мен.

— Така си течеше моят живот. Можеш ли да си ме представиш, Бен? Невръстно, но хитро хлапе с брадва в ръка, с дрехи, прогизнали от кръвта?

— Представям си те. Тъжна история, Анри. Но звучи като подходящо начало за нашата книга.

Анри скептично поклати глава.

— Имам нещо по-добро.

— Добре. Давай.

Той се приведе над коленете си и стисна ръце.

— Ще започна филма за моя живот с една сцена от панаира през лятото. В главните роли ще бъдем ние двамата — аз и едно красиво русо момиче, чието име беше Лорна.

81.

Непрекъснато проверявах касетофона, за да се уверя, че касетите се въртят.

Сух ветрец повя над пясъците. Един гущер полази по обувката ми. Анри зарови ръце в косата си. Сега ми се стори много по-изнервен, по-възбуден. Досега не бях забелязал подобно неспокойство в поведението му. Това изнерви и мен.

— Моля те, Анри, нека да започнем с описанието на сцената. Казваш, че се случило по време на панаира?

— Може и така да го наречеш. От едната страна на пътя се подреждаха павилионите на земеделците и животновъдите. От другата се устройваха карнавалните представления — родео и други такива. Там бяха и заведенията за хранене. Няма да ти дам конкретни следи, Бен. Би могло да се случи както край Венген, така и в Чипинг Камдън или Каупат, да кажем, нейде в Арканзас^[1]. Не е важно къде точно се е случило. Наблегни на ярките светлини на панаира, на гъмжилото от щастливи хора и на сериозната конкуренция между търговците на добитък. Там се правеха големи сделки, от които зависеше бъдещето на хората и фермите им. Бях на четиринадесет — продължи той. — Родителите ми предлагаха пилета от една особена порода под навеса на павилиона за птици. Стана късно и баща ми нареди да отместя нашия пикал от паркинга, запазен само за камионите на изложителите, и да го дръпна по-назад от панаирните бараки. По пътя прекосих за по-напряко покрай един от павилионите, където можеше да си вземеш нещо за хапване. И тъкмо там зърнах Лорна да продава печени сладки — уточни той. — Лорна беше на моите години, в нашия клас. Беше руса, леко срамежлива. Винаги носеше учебниците си притиснати пред гърдите си, за да ги прикрие. Но все пак човек можеше да ги зърне. Нямаше нещо в нея, което да не си бях пожелал.

Аз кимнах и Анри продължи разказа си:

— Помня, че в онзи ден тя беше цялата в синьо. Беше направила косата си още по-руса и когато ѝ рекох: „Здрасти“, тя май се зарадва да ме види. Попита ме дали искам нещо за хапване от нейната сергия.

Знаех, че баща ми ще ме убие, ако не се прибера с пикапа, но бях готов да си понеса боя, което доказва колко съм бил хлътнал по това красиво момиче.

Анри описа как си купил сладкиши от Лорна и как се поразходили наоколо, как се качили на влакчето на ужасите и тя се вкопчила в ръката му, когато то се спуснало стремглаво надолу.

— През цялото време усещах как в мен се надига необуздана нежност към това момиче. Само че след като се прибрахме от влакчето — каза ми Анри, — се появи още едно момче, Крейг еди-кой си. Беше с две години по-голям. Мина покрай мен, все едно че не ме забеляза, за да каже на Лорна, че имал билети за виенското колело и че било истинско чудо да се гледа как звездите се приближавали към теб, докато всичко останало се отдалечавало някъде надолу. Лорна възкликна: „О, колко обичам това!“, след което се обърна към мен, за да ме попита: „Нали нямаш нищо против?“, преди да се отдалечи с този тип. Само че, Бен, аз имах много против. Но само ги изгледах как се отдалечиха, преди да се отправя назад към нашия пикап, където трябваше да си изям боя. Вече се бе стъмнило, но успях да го открия до една каравана за добитък. Отвън, пред караваната, видях едно друго момиче, което познавах от училището. Казваше се Моли и водеше със себе си две телета с цветни ленти, вързани за оглавниците. Предложих ѝ помощта си — каза ми Анри. — Но Моли рече: „Не, благодаря, сама ще се справя“. Или нещо подобно, след което се опита да ги изтика нагоре по рампата. Не ми допадна начинът, по който каза това, Бен. Усетих, че Моли този път бе прекалила. Грабнах една лопата, която беше облепната на караваната, и щом тя се обърна с гръб към мен, я халосах отзад по главата. Беше силен и шумен удар, звук, който ме изпълни с вълнуващ трепет, а тя се строполи на тревата.

Анри спря да говори. Така изтече една дълга пауза, през която аз само го чаках да продължи.

После пак заговори:

— Издърпах я в караваната и залостих вратата. Сега тя започна да хленчи. Казах ѝ, че никой няма да я чуе, но тя не спря. Ръцете ми сами се увиха около шията ѝ и я задуших тъй естествено, сякаш само повтарях нещо, което и преди бях вършил. Може би наистина съм го правил, но само в сънищата си.

Анри усуква каишката на часовника си и се загледа надалеч в пустинята. Когато се извърна отново към мен, очите му бяха безизразни.

— Докато я душах, чух как двама мъже минаха отвън и си приказваха. Смееха се на нещо. Аз пък стиснах врата ѝ тъй силно, че чак ръцете ме заболяха. Затова поотпуснах хватката, ала после отново продължих да душа Моли, докато престана да диша. Чак тогава отпуснах гърлото ѝ, тя си пое глътка въздух, но повече не хленчеше. Ударих ѝ няколко шамара и се възбудих. Смъкнах дрехите ѝ, завъртях я и я обладах, като ръцете ми през цялото време не се отлепаха от гърлото ѝ, а като свърших, я удуших окончателно. За нейно добро.

— И какво си мислеше, докато вършеше всичко това?

— Исках само това да продължи. Не исках чувството да *изчезне*. Представи си какво е, Бен — да стигнеш до кулминацията, опиянен от могъщото усещане, че държиш в ръцете си и живота, и смъртта. Имах чувството, че си бях извоювал *правото* да върша това. Искаш да знаеш как се чувствах? *Чувствах се като Бог*.

[1] Венген е швейцарски курорт, Чипинг Камдън — градче в английското графство Глостършир, а Каупат — нарицателно име за глухо селце. — Б.пр. ↑

82.

Събудих се на следващата сутрин, когато вратата на караваната се отвори и вътре нахлу почти бяла слънчева светлина. Анри ме сепна с думите:

— Имам кафе и кифлички за теб, приятел. Също и яйца. Закуска за моя партньор.

Приседнах на сгъваемото легло, а Анри включи котлона, разби яйцата в една купа и след малко от тигана се чу цвърчене. След като хапнах, моят „партньор“ ме отведе до един изоставен заслон на рейнджъри, намиращ се на около километър и половина от караваната.

Докато той беше зад волана на пикапа, аз стисках с ръка дръжката на вратата, но продължавах да оглеждам дюните наоколо. Видях един заек да прибягва зад едрите камъни, както и дузина кактуси юка, хвърлящи заострените си сенки върху пясъка, но никакви други следи на живот.

След като се изкъпах под душа в заслона, ние се върнахме в караваната и се заловихме за работа под сенника. Не спирах да мисля за първото убийство, за което ми бе признал Анри. Някъде едно четиринадесетгодишно момиче е било удушено по време на селски панаир. В полицията все още би трябвало да съществува досие за нейната смърт.

Дали Анри ще ме остави жив, след като вече зная за това момиче?

Той отново се върна към историята с Моли, като продължи оттам, докдето бе стигнал снощи.

Беше необикновено въодушевен. Прибягваше до жестове, за да ми демонстрира нагледно как завлякъл трупа ѝ в близката горичка, как я погребал под купчина листа, и уточни, че си представял как ужасният слух за безследното изчезване на Моли ще плъзне из околните градчета заедно с посетителите на панаира.

Накрая убиецът каза, че се присъединил към групите по издирването, разлепал обявите със снимката ѝ, дори отишъл на

бдението, а през цялото време се гордеел с тайната си, че убил Моли и успял да се отърве безнаказано.

Описа ми погребението — белия ковчег, затрупан с купчина цветя. И как наблюдавал плачещите хора, но най-вече семейството на Моли, майка ѝ и баща ѝ, роднините ѝ.

— Чудех се какво ли ще е да се изпитват такива чувства — каза ми той. — Нали си чувал за най-прочутите серийни убийци, Бен? За Гейси, ЗИУ, Деймър и Бънди? Всичките те са били подвластни на сексуалните си пориви. Снощи се замислих за това, че най-важното за книгата ще е да се направи разграничение между мен и всички тях.

— Почакай малко, Анри. Ти ми разказа какво си изпитвал, когато си изнасилил и убил Моли. Ами видеото с теб и Ким Макданиълс? Ще ми обясниш ли сега защо твърдиш, че се отличаваш от всички останали, от онези серийни убийци? Как може да се разтълкува това?

— Пропускаш нещо важно. Бен, обърни внимание на това, понеже е от съществено значение. Аз убих няколко дузини хора и с повечето от тях съм правил секс. Обаче, като изключим Моли, винаги съм го правил за пари.

Добре че касетофонът записваше всичко, тъй като съзнанието ми сега беше не само раздвоено, но дори разтроено.

Писателят обмисляше как да свърже разтърсващите признания в едно цялостно оформено повествование.

Полицаят дебнеше за улики. Вярваше, че може да разкрие самоличността на Анри по разказаното или дори премълчаното, по психологически слабите му места, които той не подозираше, че съществуват.

А последната третина беше посветена на най-трудната от всички задачи: оцеляването.

Анри призна, че убивал за пари, но Моли бе удушил в пристъп на гняв. Беше ме предупредил, че ще ме убие, без да му трепне окото, ако не сторя това, което ми нареди. Способен бе да наруши собствените си правила по всяко време.

Затова слушах внимателно. Опитвах се да изучавам Анри Беноа във всичките му измерения. Но най-вече си мислех какво трябва да направя, за да се спася.

83.

Анри се върна в караваната със сандвичи и бутилка вино. След като измъкна тапата, аз го попитах:

— Каква е уговорката ти с Воайорите?

— Те се наричат *Алианс* — уточни Анри. Наля вино в две чаши и ми подаде едната.

Веднъж си позволих да ги нарека „Воайорите“ и веднага ми беше даден урок: няма работа, няма заплащане. Заговори с насмешлив немски акцент: „Ти си лошо момче, Анри. Не се опитвай повече да ни разиграваш“.

— Значи Алиансът е германски.

— Един от членовете му е германец. Хорст Вернер. Името навярно е измислено. Никога не съм го проверявал. Другият от Воайорите, Ян ван дер Хойвел, е холандец. Слушай, това също може да е псевдоним. Бен, излишно е да ти споменавам, че трябва да промениш всички имена в книгата, нали? Но тези хора не са глупаци, че да оставят следи, които биха могли да доведат до разкриването им.

— Естествено. Това се подразбира от само себе си.

Той ми кимна, след което продължи. Гневът му бе стихнал, но сега гласът му звучеше по-твърдо. Нямахше колебание, нито неувереност.

— В Алианса има още няколко личности. Не зная кои са, защото обитават киберпространството. Е, едната от тях познавам много добре. Името ѝ е Джина Праци. Именно тя ме нае.

— Това звучи интересно. Ти си бил нает? Разкажи ми за Джина.

Анри отпи от виното си и после ми разказа за първата си среща с красива жена, след като прекарал четири години в затвор в Ирак.

— Обядвах в бистро на тротоара на една улица в Париж, когато на съседната маса забелязах тази висока, слаба, изключително привлекателна дама. Тя имаше много бяла кожа, а слънчевите ѝ очила бяха вдигнати и затъкнати в гъстата кестенява коса. Имаше високи гърди, дълги крака и три диамантени часовника на ръката. Изглеждаше богата и изискана, неопикуемо недостъпна, но може би именно заради

това я пожелах. Дамата остави парите за сметката и се надигна да си тръгва. Искаше ми се да я заговоря, ала единственото, което успях да измисля, бе: „Имате ли малко свободно време?“. Тя ме измери с поглед, дълго и бавно, от главата до петите, а после в обратния ред. Дрехите ми бяха евтини и опърпани. Само допреди няколко седмици бях в затворническа килия. Раните ми бяха заздравели, белезите не си личаха много, но все още бях доста измършавял. Всички адски сцени от мъченията и ужасите, на които се бях нагледал, още бяха пред очите ми. Ала тя все пак успя да долови нещо интересно в мен. Тази жена, този ангел, чието име тогава не знаех, ми каза: „Имам време за Париж. Имам време за Ню Йорк. Имам време за Шанхай... И освен това имам време и за теб“.

Тонът на Анри сега, като заговори за Джина Праци, неочаквано се смекчи. Сякаш най-сетне, след цял живот лишения, бе познал вкуса на пълното задоволство.

Каза ми, че те двамата прекарвали една седмица в Париж, при това не къде да е, а в хотел „Риц“ — мястото, което оттогава Анри посещавал всеки септември. Призна ми още, че Джина плащала за всичко, като не се скъпяла да му купува най-разкошните подаръци и дрехи.

— Тя произлизаше от много стар и много богат род — обясни ми Анри. — Имаше връзки в света на богатите, за който аз нищо не знаех.

След тяхната седмица в Париж, продължи той, те се впуснали в главозамайващо пътешествие из Средиземноморието с яхтата на Джина. В спомените му изникваха гледки от Лазурния бряг — едно от най-красивите места в целия свят, както ме увери с категоричен тон.

Припомни си как правели любов в нейната каюта, полюшването на яхтата от вълните, уханието на виното, превъзходните менюта по ресторантите, накацали по крайбрежните скали, от които се откривали невероятни изгледи към Средиземно море.

— Пих уиски *Glen Garloch*, реколта 1958, по две хиляди и шестстотин долара бутилката. И вкусих ястия, каквито никога няма да забравя. Морски таралежи, сервирани с равиоли, а след тях — заек с копър, маскарпоне и лимон. Чудесно прекарване за едно момче от глухата провинция и бивш военнопленник на Ал Кайда.

— Аз самият предпочитам пържола с пържени картофи.

Анри се засмя и промърмори:

— Защото никога не си предприемал истинско гастрономическо турне из Средиземноморието. Мога да те науча на това. Ще те отведа в една сладкарница в Париж, нарича се *Au Chocolat*. После вече няма да си същият, Бен. Но да продължа с разказа за Джина, за жената с невероятно изискан вкус. Един ден на нашата маса се появи непознат. Холандецът Ян ван дер Хойвел.

Щом заговори за Ван дер Хойвел, лицето на Анри се стегна. Разказа как той се присъединил към тях в хотелската стая и как давал насоки от своя стол в ъгъла, докато Анри правел любов с Джина.

— Не харесвах този тип, нито навиците му, но само допреди два месеца се въргалях в килия в собствените си изпращения и ловях буболечки, за да има какво да дъвча. Така че бих направил всичко да съм с Джина, дори да се примиря с присъствието на Ян ван дер Хойвел, нали?

Гласът на Анри се удави в грохота от моторите на някакъв нисколетящ над долината хеликоптер. Предупреди ме с поглед да не мърдам от шезлонга.

Но дори и когато над пустинята отново се възцари пълна тишина, все още му бе необходимо малко време, за да продължи разказа си за Джина.

84.

— Не обичах Джина — говореше Анри. — Но бях омагьосан, обсебен от нея. Добре. Може би по някакъв начин все пак съм я обичал — прибави, признавайки за пръв път, че също е донякъде уязвим, като всяко човешко същество. — Един ден в Рим Джина доведе едно младо момиче...

— ... а холандецът? Напусна ли сцената?

— Не съвсем. Той се прибра в Амстердам, но между него и Джина съществуваше някаква странна връзка. Все си говореха по телефона. Тя шепнеше и се смееше, докато си бърбеше с него. Можеш ли да си представиш? На този тип му беше приятно само да *гледа*. Но колкото до нея, поне плътски, тя бе изцяло с *мен*.

— И така, ти си бил с Джина в Рим — напомних му аз, за да продължи основната нишка на повествованието си.

— Да, разбира се. Джина доведе някаква студентка, която си изкарваше изпитите само с чукане. Проститутка, първокурсничка, пристигнала от Прага и сега следвала в университета Ла Сапиенца в Рим. Не си спомням името ѝ, а само това, че беше много страстна и прекалено доверлива. Бяхме в леглото, ние тримата, когато Джина ми каза да стисна с ръце шията на момичето. Това е сексигра, наричана „игра с дъха“. Подсилва оргазма и, да, Бен, преди да ме попиташ, ще ти призная, че бе изключително възбуждащо — възпроизвеждаше незабравимото ми преживяване с Моли. Момичето започна да се задъхва и аз поотпуснах хватката си, за да може да си поеме дъх. Тогавя Джина протегна ръка към мен, пое члена ми в дланта си и го целуна. А после ми рече:

— Довърши я, Анри.

Понечих да възседна момичето, но Джина пак ме прекъсна:

— Не, Анри, не ме разбра. *Довърши я*.

Тя се пресегна към масичката край леглото, взе ключовете на своето ферари и ги размаха пред очите ми. Това бе предложение — колата срещу живота на момичето.

Убих онази студентка. После правих любов с Джина, докато мъртвото ѝ тяло лежеше до нас. Джина се възбуди и направо подивя в ръцете ми. Когато свърши, беше като смърт и прераждане, несравнимо с нищо друго, което бях преживял дотогава.

Жестикулацията на Анри постепенно започна да се успокоява. Той ми разказа как се разхождал с ферарито, как се впуснал в тридневно пътуване до Флоренция, както и за живота, който вървал, че бил заслужил.

— Не изтече много време след това пътуване до Флоренция, когато Джина ми обясни всичко за Алианса, включително и това, че Ян бил един от най-важните му членове.

С това бил сложен край на приказното му пътешествие из Западна Европа. Тялото на Анри се напрегна, а интонацията му се промени от отпусната и провлачена на накъсана и забързана.

— Джина ми каза още, че Алиансът бил тайна организация, съставена от хора с най-изискан произход, под което тя разбираше много богати, приказно богати. Спомена ми още, че те биха могли да ме използват, „да се възползват от моите таланти“, точно така го каза. И добави, че за това ще получавам щедри възнаграждения. И така, оказа се, че Джина въобще не ме обичаше. Беше ме избрала с определена цел. Разбира се, това малко ме нарани. Отначало се замислях дали да не я убия. Но нямаше нужда от това, нали, Бен? Всъщност щеше да бъде глупаво.

— Защото именно нейните хора са те наели да убиваш за тяхно развлечение?

— Разбира се — кимна Анри.

— Но каква е ползата за Алианса от всичко това?

— Бенджамин — търпеливо поде Анри, — те не ме наеха само да убивам. Аз снимавам работата си. Правя филмчета за тях. Те плащат, за да гледат.

85.

Анри вече ми бе казал, че убива за пари, и ето че нещата започнаха да се връзват. Той убиваше и правеше филми за тези сексуални екзекуции, но само за подбрана аудитория, при това срещу извънредно висока цена. Сега подредбата на сцената с убийството на Ким придобиваше смисъл. Но аз все още не можех да проумея защо Анри удави Ливън и Барбара. Как би могло да се обясни това двойно убийство?

— Ти заговори за Воайорите. За задачата ти на Хаваите.

— Да, помня. Хм, първо трябва да разбереш, че Воайорите ми предоставяха пълен простор при взимането на творческите решения — обясни ми Анри. — Избрах Ким от нейните фотографии. Прибягнах до един номер, за да се сдобия със сведения от агенцията ѝ. Казах им, че искам да издам книга за нея, и попитах кога ще се върне от мястото на снимките.

Те ми казаха къде се намира, а останалото не бе трудно да се разбере: кой е островът, кога ще пристигне Ким и в кой хотел ще отседне. И докато чаках пристигането ѝ, убих малката Роза. Тя беше вкусно парче, *amuse-bouche*...

— Амюз какво?

— Означава предястие. Нейният случай не се финансираше от Алианса. Затова си позволих да предлага филма на търг — да, има пазар за тази стока. Така спечелих допълнителна сума, а освен това се погрижих видеото да стигне и до холандеца. Ян си пада по млади момичета, а аз исках да възбудя апетита на Воайорите за моята продукция. Когато Ким пристигна на Мауи за снимките, аз започнах зорко да я следя.

— Под псевдонима Нилс Бьорн? — попитах аз.

Анри се сепна. После се намръщи.

— Откъде знаеш това?

Бях допуснал грешка. Не можех да се отърся от необяснимото подозрение, че именно Джина Праци е била жената, която ми бе позвънила в Хаваите, за да обърна повече внимание на един от гостите

— Нилс Бьорн. Явно подозрението ми се потвърждаваше и това никак не се хареса на Анри.

Но защо Джина Праци искаше да предаде Анри? Какво още не знаех за тях двамата?

Всичко това ми се струваше много важен елемент в историята на Анри, но мислено се стегнах и застанах нащрек. *Заради собствената си сигурност бях длъжен много да внимавам да не разгневя Анри. Трябваше да бъда крайно предпазлив.*

— В полицията получиха сигнал — казах му аз. — Някакъв търговец на оръжие с това име напуснал „Уайли Принсес“ точно по времето, когато Ким е изчезнала. Така и не могли да го разпитат.

— Ще ти кажа нещо, Бен — рече ми Анри. — Аз бях Нилс Бьорн, но вече унищожих тази самоличност. Никога повече няма да я използвам. Така че за теб тази следа сега не е от значение.

Той се надигна рязко от шезлонга си и леко придърпа края на сенника, за да се скрие от слънчевите лъчи. Побързах да се възползвам от тази ненадейна пауза, за да успокоя нервите си.

Тъкмо сменях старата касета с нова, когато Анри рече:

— Някой идва.

Сърцето ми отново заблъска като лудо в гърдите.

Засенчих очи с ръце и погледнах към прашната диря от автомобила, който се приближаваше през пустинята от запад. От възвишението се спускаше черен седан.

— Бързо! — извика ми Анри. — Вземи си нещата, очилата, стола и влез вътре.

Подчиних се на заповедта му и припряно се скрих в караваната. Анри ме последва. Откачи веригата от пода и я напъха под мивката. Подхвърли ми сакото и ми нареди да се скрия в тоалетната.

— Ако нашият посетител е прекалено любопитен — каза ми Анри, докато забързано изплакваше чашите от виното, — ще се наложи да се отърва от него. Това означава, че ще станеш свидетел на убийство, Бен. А това не е добре за теб.

Напъхах се в тясната тоалетна и се огледах в огледалото. Имах тридневна брада. Ризата ми беше съвсем измачкана. Изглеждах много зле. Приличах на скитник.

Стената на тоалетната беше много тънка и отвътре чувах всичко, което се говореше отвън. Някой почука на вратата на караваната и Анри я отвори. Чух тежки стъпки пред вратата.

— Моля, влезте, полицай. Аз съм брат Майкъл — заяви Анри.

Сега заговори един властен женски глас:

— Аз съм лейтенант Брукс, от службата по паркирането. Този къмпинг е затворен, сър. Не видяхте ли бариерата и надписа „Влизането забранено“? Изписан е с гигантски букви.

— Съжалявам — рече Анри. — Но исках да се моля, без да бъда смущаван. Аз съм от манастира на камалдолейците. От Биг Сур. Сега съм се отдал на отшелничество.

— Не ме интересува дори и да сте цирков акробат. Нямате работа тук.

— Бог ме доведе — отвърна ѝ Анри. — Аз съм тук по *Неговите* дела. Никому няма да сторя зло. Съжалявам.

Усещах как отвън, пред вратата, се надигаше напрежение. Ако полицайката реши да повика помощ по радиостанцията, щеше да

подпише смъртната си присъда. Макар да беше преди години, никога няма да забравя как в Портланд с моята полицейска кола блъснах един безпомощен старец, тътрещ се в инвалидна количка. А при друг случай взех на мерника си едно разбесняло се хлапе, което изскочи между два автомобила, за да насочи водния си пистолет право към гърдите ми.

И при двата случая ми се струваше, че сърцето ми ще се пръсне, ала сега, кълна се пред бога, беше най-зле.

Ако токата на колана ми се удари и иззвънти при удара в тясната метална мивка, полицайката отвън ще ме чуе. Ако ме види, ще започне да ме разпитва, Анри може да реши, че трябва да я убие, и смъртта й щеше да тежи на съвестта ми.

А после щеше да убие и мен.

Помолих се да не се издам неволно. Молах се с всички сили.

87.

Полицайката каза на Анри, че разбира желанието на един отшелник да се усамоти, но пребиваването в това изоставено място съвсем не било безопасно.

— Ако пилотът на хеликоптера не беше видял караваната ви, нямаше да изпратят патрулна кола по този маршрут. Ами ако заседнете без гориво? Или ако ви свърши водата? Никой няма да ви открие и тук ще си умрете — каза му лейтенант Брукс. — Ще ви изчакам да си опаковате нещата.

От полицейската радиостанция се разнесе пукане и аз чух как жената се обади:

— Намерих го, Юсеф.

Зачаках да отекне неизбежният изстрел, докато трескаво си представях как ще изрита вратата на тоалетната, за да се опитам в последния миг да избия пистолета от ръката на Анри и някак си да спася живота на полицайката.

Тя съобщи на своя партньор от патрула:

— Той е монах. Отшелник. Да. Сам е. Не, всичко е под контрол.

Разнесе се гласът на Анри:

— Лейтенант, вече стана късно. Мога да потегля утре рано без никакви затруднения. Наистина ще бъда безкрайно благодарен, ако мога да прекарам още една нощ тук, отдаден само на моята медитация.

Надвисна тишина, докато тя обмисляше молбата на Анри. Съвсем бавно изпуснах въздуха, после отново си поех дъх. *Госпожо, направете това, за което ви помоли. Махнете се оттук, по дяволите!*

— Не мога да ви помогна.

— Разбира се, че можете. Моля ви само за още една нощ.

— Резервоарът ви пълен ли е с гориво?

— Да. Заредих го догоре, преди да навляза в парка.

— Имате ли достатъчно вода?

Вратата на хладилника изскърца при отварянето.

— Утре сутринта да се махнете оттук. Разбрахме ли се? — чу се гласът на полицайката.

— Да, разбрахме се — потвърди Анри. — Съжалявам за безпокойството.

— Добре. Тогава лека нощ, братко.

— Благодаря ви, лейтенант. И бог да ви благослови.

Чух как двигателят на полицейския автомобил забръмча. След минута Анри отвори вратата на тоалетната.

— Промяна на плана — рече ми той, докато аз се измъквах от теснотията. — Ще приготвя нещо за хапване. Предстои ти да слушаш през цялата нощ.

— Няма проблеми — кимнах аз.

Надзърнах през прозореца и видях как стоповете на патрулката се отдалечават обратно към цивилизацията. Зад мен Анри нахвърля всичко за хамбургерите във вече загрятия тиган.

— Тази нощ трябва да ти разкажа доста неща — предупреди ме Анри.

Замислих се за това как можех утре, по пладне, да съм на плажа Венис Бийч, да се любувам на културистите и девойките само по прашки, на хлапетата със скейтбордове и велосипедите по бетонните алеи, виещи се покрай брега, високо горе над плажа. Представих си кучетата с вързани през вратовете шалчета и със слънчеви очила, малките дечица с техните триколки. И как двамата с Манди се наяждаме при Скоти до насита с пържени яйца, приготвени по мексикански, с много подправки, а после танцуваме салса до изнемогване.

И как ѝ разказвам всичко.

Анри извади хамбургерите и ги остави пред мен заедно с бутилка кетчуп.

— Ето, можеш да започваш, господин Пържола с картофи. — И се зае да приготвя кафето.

Тихият вътрешен глас отново се обади в главата ми: *Все още не си у дома.*

88.

Слушането, когато взимаш интервю, е съвсем различно от слушането при обичайните разговори. Трябваше да фокусирам цялото си внимание върху това, което Анри споделяше с мен, и същевременно да се съобразявам как ще се впише в цялата история, да решавам дали се нуждае от изглаждане или да продължавам нататък.

Умората постепенно започна да ме наляга като мъгла и аз се опитвах да я преборя с помощта на ободряващо кафе. Стараех се и да не забравям целта си. *Да приключа с всичко и да се измъкна оттук жив.*

Анри се върна назад в спомените си, като заговори за годините на своята служба към фирмата за военни наемници „Брустър-Норт“. Разказа ми как заложил в играта познанията си по няколко езика и как впоследствие, докато работел за тях, усвоил още няколко.

Описа ми и как се сприятелил с фалшификатора в Бейрут. Раменете му унило се приведоха, докато описваше пребиваването си в затвора, включително и екзекуциите на приятелите си.

Задавах му много въпроси, като непрекъснато се опитвах да си изясня ролята на Джина Праци. Попитах Анри дали Джина е знаела неговата истинска самоличност и той ми отвърна: *не*. Използвал името, което съответствало на документите, изготвени за него от фалшификатора в Бейрут: Анри Беноа от Монреал.

— Още ли поддържаш връзка с Джина?

— Не съм я виждал от няколко години. Нито веднъж след престоя ми в Рим — отвърна той. — Тя няма навика да влиза в приятелски отношения с хората, които работят за нея.

Продължихме с описанието на тримесечната му интимна връзка с Джина, приключила с договарянето на убийствата, които бе извършил за Алианса. Поредица филми, снимани в течение на четири години.

— Убивах предимно млади жени — призна ми Анри. — Постоянно бях в движение, често променях самоличността си. Вече знаеш, че ме бива в тази работа, Бен.

Разказа ми за серията млади момичета в Джакарта, като накрая стигна до Сабра от Тел Авив.

— Какъв боец беше тази Сабра — призна Анри. — Мили боже, тя едва не ме уби.

Поразително бе с какъв непринуден тон споделяше преживелиците си. Организираността му ме караше да настръхвам. На моменти дори забравях, че не гледам откъс от някакъв филм на ужасите.

Убийствата бяха истински.

Дори и сега пистолетът на Анри беше зареден.

Старателно номерирах всяка аудиокасета, която сменях. Същевременно си водех бележки, за да ми напомнят за следващите въпроси, които трябва да задам. Слушах как Анри ми изброява поредните си убийства: множеството млади проститутки от Корея, Венецуела и Банкок.

Той ми обясни, че винаги е обичал киното и че задължението да филмира акциите за нуждите на Алианса го превърнало в още по-способен убиец. Неговата работа ставала все по-сложна и по-кинематографична.

— Не се ли тревожиш, че тези филми могат да бъдат разпространени из целия свят?

— Винаги прикривам лицето си — каза ми той. — Или нося маска, както беше с Ким, или обработвам видеоматериала, за да замъгля образа си. Софтуерът, който използвам, ми позволява много лесно да редактирам изображението.

Каза ми още, че годините, които прекарал на служба в „Брустър-Норт“, го научили да оставя трупите и оръжието на местопрестъплението без никакви изобличаващи следи по тях. Беше сигурен, че никой не разполага с негови пръстови отпечатъци, защото никога не забравял да се погрижи за следите след себе си.

Анри ми разказа за убийството на Джулия Уинкълър. Обичал я много. Вцепених се от наглия му коментар каква чест било да бъдеш обичан от Анри. Накрая ми разказа и за семейство Макданиълс, за това колко се възхищавал от тях. По едно време ми се прииска да скоча и да се опитам да го удуша.

— Защо, Анри, защо трябваше да ги убиваш? — попитах накрая.

— Това бе част от филмовата поредица, която изработвах за Воайорите. Помежду си я наричахме *документално кино*. Онова на Мауи беше голям удар, Бен. Пет дни работа за много повече пари, отколкото ти печелиш годишно.

— Само че тази „работа“... нима не изпитваш нищо, когато отнемаш живота на толкова хора? Според моите сметки ти си убил към тридесетина души.

— Е, може и да съм пропуснал неколцина — сви рамене убиецът.

89.

Вече минаваше три след полунощ, когато Анри сподели какво най-много го привличало в цялата тази негова дейност.

— Започнах да се интересувам от неуловимия миг *между* живота и смъртта — рече ми той.

А аз на свой ред се замислих за обезглавените пилета от детството му, за игрите на задушаване, които е разиграл около убийството на Моли.

Анри ми сподели много повече, отколкото бих искал да узная.

— По поречието на Амазонка живее едно странно племе — неуморимо продължи той. — Те пристягат примка под челюстта на жертвата, точно под ушите. Двата края на въжето завързват около върховете на две близки и гъвкави млади дървета, силно наведени към земята. Когато отрязват главата на жертвата, тя рязко отхвърча нагоре, защото растенията веднага се изправят. Вярват, че това е добра смърт. Че последното усещане на жертвата е, като че ли полита нагоре. Знаеш ли нещо за един убиец, който живеел в Германия в началото на деветнадесети век? — попита ме Анри. — За Петер Кюртен, Дюселдорфския вампир?

Никога не бях чувал за него.

— Той имал вид на съвсем нормален младеж. Жертвата при първото му убийство било малко момиче. Заварил го спящо, когато нахлул с цел грабеж, в къщата на родителите му. Първо го удушил, а после прерязал с ножа си гърлото му и веднага отскочил, за да не го опръска кръвта, шурнала от артериите. Така започнал кариерата си. Пред нея бледнее всичко, извършено от Джак Изкормвача. Той изглежда като аматьор в сравнение с този немец.

Анри ми описа още как въпросният Кюртен избил толкова много хора, че накрая им изгубил бройката. Трепел всякакви — и мъже, и жени, и деца; използвал най-различни инструменти за умъртвяване, но най-важното при него било това, че се опиянявал от леещата се кръв.

— Преди да екзекутират Петер Кюртен на гилотината — обясни ми Анри, — той поискал да му доведат затворническия психиатър.

Казал им, че има право на последно желание. И онези се съгласили. Кюртен си задавал въпроса дали, след като главата му бъде отсечена от тялото — Анри илюстрира този акт с пръсти, — би могъл да чуе шума от шуртенето на собствената си кръв от чукана, който ще му остане вместо врат. Това за него би било върховно удоволствие.

— Анри, ти каза, че интересът ти към мига, отделящ живота от смъртта, те подтиква да убиваш?

— Така мисля. Преди около три години убих една двойка в Биг Сур. Пристегнах въжетата точно под челюстите им — уточни убиецът, като ми го демонстрира, разтваряйки палеца и показалеца си като буквата „V“. — А краищата вързах за перките на вентилатора на тавана. Отсякох главите им с мачете и оставих вентилатора да се върти с тях. Струва ми се, че Воайорите истински ме оцениха и се увериха колко съм специален, когато видяха този филм — прибави Анри. — Поисках по-висок хонорар и те се съгласиха. Но още се чудя за онези двама любовници. Питам се дали са имали чувството, че летят, докато са умирали.

90.

Към изгрев-слънце изтощението започна да ме надвива. Работехме неуморно от цели тридесет и шест часа и аз едва издържах. Макар че не пестях захарта към кафето и го пиех чак до утайката, клепачите ми се затваряха и пред замъгления ми поглед се мержелееше само малкият свят на караваната наред хилядите декари пясъци, накъдрени от ветровете.

— Това ми се струва доста важно, Анри — промърморих.

Вече напълно бях забравил какво се канех да му кажа... затова Анри ми напомни да се стегна, като ме раздруса за рамото:

— Довърши си изречението, Бен. *Какво е важно?*

Това бе въпросът, който би си задал всеки читател в началото на книгата и на който в края ѝ трябваше да намери отговор. Попитах го:

— Защо искаш да напишеш всичко това?

И тогава, от преумора, отпуснах глава върху масичката, само за минута.

Чух как Анри се разшета из караваната, дори ми се стори, че в просъницата си го видях да бърше всички повърхности наоколо. Чух и да говори нещо, но не бях сигурен дали говореше на мен.

А когато се събудих, часовникът на микровълновата печка показваше единадесет и десет.

Извиках Анри, но като не ми отговори, се измъкнах от тясното място зад масичката, където се бях сврял. Отворих вратата на караваната.

Пикапът беше изчезнал.

Мозъкът ми започна да се прояснява от мътилката на умората и аз се върнах вътре. Лаптопът и чантата ми бяха на кухненската маса, купчината аудиокасети, които толкова старателно номерирах, лежах на спретнато подредена купчина. Касетофонът ми още беше свързан към контакта. И тогава видях бележката, опряна до него:

Бен, прослушай записа.

Натиснах бутона за възпроизвеждане и чух гласа на Анри:

Добро утро, партньоре. Надявам се да си възстановил силите си. Нуждаеше се от тази почивка и ти сипах приспивателно, за да заспиш непробудно. Ще ме разбереш. Искам да остана сам за малко.

А сега делово: трябва да потеглиш с караваната. На 23 км западно се намира Двадесет и девета магистрала, която ще те изведе до Палм Спрингс. Оставил съм ти достатъчно вода и храна, така че ако случайно решиш да изчакаш залеза, нищо няма да ти попречи да напуснеш парка чак на разсъмване.

Много е възможно лейтенант Брукс или някой от колегите ѝ да те пресрещне и да започне да те разпитва. Внимавай какво ще кажеш, Бен. Нека засега запазим нашите тайни. Не забравяй, че си писател — ще можеш да измислиш някакво правдоподобно обяснение.

Колата ти е паркирана зад Лаксъри Ин, където я беше оставил. Ключовете са в джоба на самото ти, заедно с билета ти за самолета.

О, едва не забравих най-важното. Обадих се на Аманда. Успокоих я, като ѝ обясних, че си в безопасност и че скоро ще си бъдеш у дома.

Чао, Бен. Работи здравата. Работи добре. Ще поддържа връзка.

След което се чу тихо съскане и това бе краят на съобщението.
Копелето се бе обадило на Аманда. Това бе още една заплаха.

Навън, пред караваната, пустинята ми се стори нагорещена като ад, което ме принуди да изчакам да се мръкне, преди да се впусна в самотното си пътуване. Докато чаках, Анри щеше да заличи всичките си следи, да приеме друга самоличност и най-спокойно да се качи на борда на първия самолет.

Никога повече нямаше да се чувствам в безопасност, докато „Анри Беноа“ не попадне зад решетките или не бъде убит. Искях си живота обратно и бях решен да се боря за него, каквото и да ми струва.

Дори и да ми се наложи собственоръчно да ликвидирам Анри.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
ГОЛЯМОТО ПРЕСЛЕДВАНЕ

91.

Още на първия ден след заточението в пустинята ми позвъни Ленард Загами, за да ми съобщи, че иска да издаде книгата колкото е възможно по-скоро. Затова трябвало спешно да вземем мерки и да не позволим на сензационната преса да ни изпревари в отразяването на историята на Анри от първа ръка, и то преди загадките около убийствата в Мауи да бъдат разрешени.

Обадих се на Арънстейн, взех си отпуск от „Лос Анджелис Таймс“ и превърнах всекидневната в укрепен бункер, но не само заради натиска, който ми оказваше Загами. Не можех да се отърся от натрапчивото усещане, че Анри е тук, сякаш беше боа удушвач, сплетена в задушваща хватка около ребрата ми. Все ми се струваше, че наднича зад рамото ми, докато пиша на бюрото. Нищо не желяех по-силно от това да приключа с разказването на мръсната му история и веднъж завинаги да го залича от живота си.

След завръщането ми от пустинята работех от шест сутринта до късно през нощта. Прослушването на аудиокасетите се оказа доста полезно.

В спокойна обстановка и зад солидно заключената врата долавях вече доста по-отчетливо значенията на нюансите, паузите и коментарите, направени мимоходом. Имаше неща, на които не бях обърнал внимание, докато бях с този безмилостен и непредсказуем убиец и мислех дали някога ще се измъкна жив от парка Джошуа Трий.

Никога не бях работил толкова усърдно и упорито, а към края на втората седмица привърших преписването на записите от аудиокасетите. В общи линии книгата вече се бе избистрила в съзнанието ми.

Ала липсваше нещо важно — ефектното начало, примамката, която да поддържа вниманието на читателя до края, въпросът, на който Анри така и не отговори: *Защо искаше да бъде написана тази книга?*

Читателят ще поиска да го узнае, но дори и аз самият не можех да си отговоря. Анри го бе усуквал по специфичния си маниер и това също доказваше, че бе майстор на оцеляването. Досега винаги бе

успявал да избегне възмездието с ловкост, сякаш ставаше дума за лавиране сред сгъстения неделен уличен трафик. Беше много умен, вероятно гений. Защо тогава му трябваше да запише своите напълно изобличаващи признания, когато съществуваше риск да бъде заловен и изправен пред съда заради собствените си думи? Дали го правеше само за пари? Или за да получи признание? Дали пък неговият нарцисизъм беше дотолкова обсебващ, че бе дръзнал сам да си заложи капан?

Беше петък вечер, почти шест. Прибирах аудиокасетите в кутията за обувки, когато видях последната от тях — онази, в която Анри бе записал инструкциите как да се измъкна от парка Джошуа Трий.

Не бях прослушвал втори път тази касета, защото съобщението на Анри не ми се виждаше свързано с писането на книгата, но преди да прибера и нея, реших да върна касета номер тридесет и едно в касетофона и да я превъртя от началото.

Веднага разбрах, че Анри не бе използвал чиста касета за съобщението си. Просто го беше записал върху тази, която тогава се е намирала в касетофона.

Чух моя провлачен и измъчен глас да казва:

— Това ми се струва доста важно.

Последва пауза — явно бях забравил какво се канех да го попитам. След това гласът на Анри изрече:

— Какво, Бен? Довърши си изречението, Бен. Какво е важното?

— Защо... защо искаш да напишеш тази книга?

Главата ми се бе строполила върху масата. След това помня само, че дочувах гласа на Анри като долитащ през мъгла.

Сега достигаше до мен силен и ясен.

— Добър въпрос, Бен. Ако си поне наполовина писател, колкото мисля, че си, ако си поне наполовина ченге, колкото си свикнал да бъдеш, сам ще се досетиш защо искам да направя тази книга. Мисля, че ще останеш изненадан.

Щях да остана *изненадан*? Какво, по дяволите, означаваше това?

Ключът изщрака и вратата се отвори. Завъртях се неспокойно в стола си. *Анри?*

Но беше Аманда. Тя прекрачи прага, понесла в ръце голяма кафява кесия от близката бакалия. Надигнах се, поех я от ръцете ѝ и целунах моето момиче, което веднага заговори:

— Добрах се до последните две пилета. Да! А освен това... виж. Ориз и зелен фасул...

— Ти си истинско сладурче, знаеш ли?

— Гледа ли новините?

— Не. Защо?

— Две момичета са били намерени на Барбадос. Едното удушено, а другото *обезглавено*.

От цяла седмица не бях включвал телевизора. Въобще не знаех за какво, по дяволите, говореше Аманда.

— Историята върви по всички кабелни мрежи, да не говорим за интернет. Трябва поне за малко да се откъснеш от работата и да си починеш, Бен.

Последвах я в кухнята, оставих продуктите на плота и включих телевизора. Избрах канала на Ем Си Ен Би Си, по който Дан Ейбрамс разговаряше с Клинт ван Зант, бивш криминален психолог към ФБР.

Ван Зант изглеждаше мрачен.

— Даден убиец може да се определи като „сериен“, ако е извършил три или повече убийства, след периоди на охлаждане на емоциите. Оставил е оръжието на убийството в хотелската стая, където е намерено и обезглавеното тяло на Сара Русо. Уонда Емерсън била намерена в един пикал, вързана и удушена. Тези престъпления напомнят много убийствата на Хаваите от преди един месец. Въпреки значителните разстояния, според мен съществува връзка между тях. Дори бих се обзаложил за това.

Докато Ван Зант говореше, отляво на екрана се появиха снимките на двете млади жени. Русо ми се стори малко под двадесет години. Емерсън беше малко над двадесет. Лицата и на двете бяха

озарени от широки, жизнерадостни усмивки, а Анри ги бе убил. Сигурен бях в това. И аз можех да се обзаложа.

Аманда премина покрай мен, остави билетата във фурната, разхлопа се с тенджерите около мивката и пусна водата върху зеленчуците. Аз усилих звука.

— ... прекалено е рано, за да се знае дали има следи от неговата ДНК, но липсата на *мотив*, както и това, че е оставил оръжието *на местопрестъплението*, оформят представата за много опитен убиец. Той явно не е започнал да убива на Барбадос, Дан. Въпросът се свежда до това колко жертви е взел, за колко време и на колко места.

През рекламната пауза обясних на Манди:

— В продължение на много часове бях заставен да слушам как Анри ми говори за живота си. Мога да ти се закълна с абсолютна убеденост, че той въобще не изпитва угризения. Той е доволен от себе си. Направо е във *възторг* от постиженията си.

Споменах на Манди също, че Анри ми е оставил съобщение, в което ми казва, че очаква от мен да отгатна сам защо иска да бъде написана тази книга.

— Той ме предизвиква и като писател, и като полицаи. Хей, може би наистина иска да бъде *заловен*. Намираш ли някакъв смисъл в това?

Манди винаги е била сърцато момиче, но сега сграбчи силно ръката ми и впери поглед в мен. Не се опита да скрие колко е уплашена.

— *Нищо* от това няма смисъл, Бенджи. Не разбирам нито защо го върши, нито какво иска, нито дори защо избра теб да направиш тази книга. Зная само, че той е напълно откачен, истински *психопат*. Който знае къде живеем.

93.

Събудих се в леглото. Сърцето ми биеше до пръсване, а тениската и шортите ми бяха прогизнали от пот.

В съня ми Анри ме бе взел да го придружавам на едно от неговите убийствени похождения в Барбадос и ми обясняваше защо е отрязал главата на Сара Русо. Докато говореше, я държеше за косите:

— Разбра ли какво обичам? Онзи неуловим миг между живота и смъртта.

След което Сара се превърна в Манди с небивала лекота, както се случва само в сънищата.

Тя ме изгледа, докато кръвта ѝ се стичаше надолу по ръката на Анри, и промълви:

— Бен, обади се на 911.

Вдигнах ръка и избърсах потта от веждите си.

Не бе трудно да разтълкувам този кошмар. Бях ужасен, че Анри може да убие Манди. И се почувствах виновен заради онези момичета на Барбадос, като си мислех, че ако се бях обадил на полицията, те можеха още да са живи.

Можех ли наистина да го направя?

Представих си как отивам във ФБР още сега, разказвам им как Анри бе опрял пистолета си в мен, как бе направил снимки на Аманда и бе заплашил да ни убие и двамата.

Щях да им разкажа още как ме бе вързал с верига в една каравана в пустинята, как ме бе държал три дни там в плен, докато ми споделяше подробности за своите тридесетина убийства. Но дали всичко това бяха признания? Или само някаква глупава измишльотина?

Нямах никакво доказателство, потвърждаващо, че това, което Анри ми бе разказал, е истина. Нали разполагах единствено с неговата дума.

Представях си още как агентът от ФБР ще ме изгледа скептично, след което телевизионните мрежи ще разпространят описанието на „Анри“: мъж от бялата раса, метър и осемдесет и три, към седемдесет

и три килограма, около тридесет и пет годишен. И това естествено ще вбеси Анри. И тогава той ще се опита да ни убие.

Дали наистина допускаше, че ще постъпя така?

Вперих замислен поглед в отблясъците от светлините на автомобилите, които пробягваха по тавана на спалнята.

Припомних си имената на ресторантите и курортите, които Анри бе посещавал с Джина Праци. Знаех и известен брой псевдоними и други подробности, които не беше сметнал за важни, но може би щяха да ми помогнат да разплета кълбото от загадки около истинската му самоличност.

Манди се обърна в съня си, праметна ръка през гърдите ми и се сгуши плътно до мен. Чудех се какво ли сънува. Обвих ръце около нея и леко целунах косата ѝ.

— Опитай се да не се измъчваш повече — промърмори тя в просъница, притисната към гърдите ми.

— Не исках да те будя.

— Шегуваш се, нали? Едва не ме събори от леглото, докато се мяташе и стенеше насън.

— Кое време е?

— Още е рано. Не мисля, че ще ти помогне, ако си толкова обсебен от тази история.

— О! Смяташ, че съм прекалено обсебен?

— Опитай се да мислиш за нещо друго. Имаш нужда от почивка.

— Загами иска...

— Майната му на Загами. И аз се поразмислих и ми хрумна нещо. Само че няма да ти хареса.

94.

Кречех нервно напред-назад пред нашата сграда. В сака ми имаше всичко необходимо за една нощувка. Манди се появи с грохот върху любимия си „Харли“ — добре поддържан мотор с червена кожена седалка.

Качих се, обвих ръце около тънката ѝ талия и потеглихме. Дългата ѝ коса шибаше лицето ми, докато се носехме към Десета магистрала, откъдето щяхме да продължим към Пасифик Коуст Хайуей — омагьосващ участък от крайбрежния път, който сякаш нямаше край.

Наляво, пол шосето отвъд плажа, се разнасяше непрестанният грохот на вълните, по които сърфистите се издигаха и спускаха. Изведнъж осъзнах, че никога не бях сърфирал — *струваше ми се прекалено опасно.*

Притиснах се още по-здраво към Манди, когато тя смени платното и увеличи скоростта.

— Отпусни раменете си! — провикна се тя към мен.

— А?

— *Отпусни се.*

Трудно ми бе да го постигна, но поне се опитах да не натоварвам толкова краката и рамената си, след което Манди отново се провикна:

— А сега направи като *кучетата.*

Тя извърна глава и ми се изплези, после посочи с пръст към мен, докато и аз не направих същото. Да се носим напред с осемдесет километра в час, с изплезени езици, това направо ме побъркваше и накара и двама ни да се смеем така, че чак се просълзихме.

Все още се усмихвах, когато профучахме през Малибу и прекосихме границата с окръг Вентура. След броени минути Манди отби мотоциклета край „Мрежата на Нептун“ — рибарска хижа, чийто паркинг вече бе препълнен с мотоциклети.

Щом я последвах вътре, неколцина от посетителите я посрещнаха с приветливи викове: „Здрасти, Манди“. Взехме си по един печен рак и се разположихме до масата край прозореца, пред

картонените чинии с малки късове разтопено масло. Изядохме си раците с по една пепси-кола, след което отново се качихме на мотоциклета на Манди.

Колкото повече пътувахме, толкова повече се чувствах като у дома си. Най-после се получи. Манди успя да ме развесели. Скоростта и вятърът издухаха всички грижи от главата ми, принудиха ме да се отдам само на възбудата и свободата да пътувам, където ми видят очите.

Докато пътувахме на север, голямата тихоокеанска магистрала се спусна до морското равнище, за да ни преведе през поразително привлекателните градчета Сий Клиф, Ла Кончита, Ринкон, Карпентерия, Съмърленд и Монтесито. След това Манди ми заповяда да се заловя по-здраво за нея, докато вземе завоя по магистралата към изхода на Олив Мил Роуд, извеждащ до Санта Барбара.

Като видях крайпътните табели, се досетих накъде пътуваме — към едно местенце, за което често си бяхме говорили, че ще посетим през някой уикенд, но досега така и не се бяхме наканили.

Цялото ми тяло беше изтръпнало, когато най-сетне слязох от мотоциклета пред легендарния хотел „Билтмор“. Покривът му беше покрит с червени керемиди, а палмите пред фасадата не пречеха на прекрасната панорама към океана. Смъкнах каската си, прегърнах моето момиче и му рекох:

— Скъпа, когато казваш, че ти е хрумнала някоя *идея*, несъмнено знаеш какво приказваш.

— Пазех коледната си премия за нашата годишнина — отвърна ми тя, — но знаеш ли какво ми хрумна тази сутрин в четири часа?

— Кажи ми.

— Че няма по-подходящ момент от сегашния. Нито по-подходящо място от това.

95.

Фоайето на хотела се къпеше в светлина. Не съм сред запалените почитатели на телевизионния канал „Красиви къщи“, но все пак разбирах от лукс и комфорт. А Аманда, която пристъпваше в приповдигнато настроение до мен, се прехласваше по архитектурните детайли. Изтъкна, че тук преобладавал средиземноморският стил — достатъчно било да се хвърли поглед върху арките и гредите под таваните, към закръглените форми на диваните и цепениците, пламтящи в облицованото с керамични плочки огнище. Както и към безкрайния ревящ океан под хотела.

После Манди ме предупреди, и то с напълно сериозен вид:

— Ако споменеш как-му-беше-името дори само веднъж, всички сметки ще минат по твоята кредитна карта, а не по моята. Разбрахме ли се?

— Дадено — кимнах аз и я прегърнах.

В нашата стая също имаше камина и когато Манди започна да мята дрехите си върху стола, аз си представих как през остатъка от следобеда няма да мръднем от леглото с кралски размери.

Тя го прочете в очите ми, засмя се и рече:

— О, разбирам. Но ще се наложи да почакаш, става ли? Защото имам друга идея.

Идеите на Манди все повече ми харесваха. Тя си облече бикините с леопардов десен, аз нахлузих моите шорти и отидохме при басейна в средата на главната градина. Последвах Манди, потопих се след нея и — няма да повярвате — чух някаква *музика* да свири под водата.

Върнахме се в стаята си. Развързах горницето на Манди, смъкнах долницето, тя се метна на гърдите ми и обви крака около мен. Отнесох я така до душа и не след дълго двамата се претърколихме върху леглото, чиято пухена мекота превръщаше любенето в разтърсващо сърцето преживяване.

После се унесохме в приятна дрямка. Манди заспа още докато лежеше на гърдите ми, присвила колене край мен. За пръв път от

седмици насам спях дълбоко, без да се стряскам и будя от някакъв кървав кошмар.

Щом се стъмни, Манди облече къса черна рокля и вдигна косата си нагоре така, че ми заприлича на Одри Хепбърн. Слязохме по витата стълба до Бела Виста, където ни предложиха маса край огнището. Подът беше мраморен, стените с махагонова ламперия, надолу се разкриваше гледка за един милион долара, а остъкленият таван над главите ни позволяваше да се любиме на кобалтовосиния залез.

Хвърлих поглед върху менюто, но веднага щом пристигна келнерът, го отместих. Манди поръча и за двама ни.

Отново се усмигнах. Аманда Диас очевидно знаеше как да направи прекрасен един ден и да го изпълни със спомени, които щяха да ни сгряват до преклонна възраст.

Започнахме нашата петзвездна вечеря с гигантски миди соте, последвани от превъзходен костур, запечен с мед, подправки и гарниран с гъби и грах. После келнерът ни донесе менюто с десертите и бутилка изстудено шампанско.

Обърнах бутилката, за да мога да прочета етикета ѝ: *Дом Периньон*.

— Ти ли го поръча, Манди? Та то струва към триста долара!

— Не е от мен. Това шампанско дължим на някого друг.

Протегнах ръка към картичката, която келнерът бе донесъл върху малък сребърен поднос. Прочетох: „Шампанското е от мен. Добро е. С най-добри пожелания, А. Б.“

Анри Беноа.

Страх пропълзя по гръбнака ми. Откъде този ненормалник знаеше къде се намираме, когато допреди малко дори самият аз нямах представа къде отиваме?

Скочих и изритах стола си настрана. Обърнах се рязко, завъртях се на триста и шестдесет градуса, после в обратната посока, за да съм съвсем сигурен. Огледах всяко лице в залата: стареца със следите от супа по мустаците, плешивия турист с вилицата, надвесена над чинията му, младоженците край входа на залата, както и всеки един от келнерите.

Къде беше той? *Къде?*

Заставах така, че да закривам Манди с тялото си. Усетих как един безумен вик се изтръгна от гърлото ми:

— *Анри, копеле проклето! Покажи се!*

След сцената в залата на ресторанта заключих вратата, поставих веригата, залостих резетата на всичките прозорци и спуснах завесите. Обаче не си бях взел пистолета — сериозна грешка, която повече нямаше да допусна.

Когато я настаних на леглото до мен, Манди беше пребледняла и цялата трепереше.

— Кой знаеше, че ще дойдем тук? — попитах я.

— Направих резервацията, когато тази сутрин се прибрах у дома, за да приготвя всичко за пътуването. Това е всичко, което мога да ти кажа.

— Сигурна ли си?

— Да не мислиш, че премълчавам как съм позвънила на домашния телефон на Анри?

— Говоря сериозно. Питам дали не си споделила с някого за нашето пътуване тази сутрин. Помисли си, Манди. Той е знаел, че ще бъдем тук.

— Току-що ти го казах, Бен. Честна дума, на никого не съм споменавала. Само позвъних и продиктувах номера на кредитната си карта на служителката в туристическото бюро. Това е всичко, което съм сторила. Това е *всичко*.

— Добре, добре — кимнах. — Извинявай.

Беше ме проследил. Сигурен бях в това. Спомних си, че преди месец, когато току-що се бях върнал от Ню Йорк, Анри ми се обади в апартамента на Аманда минути след като бях прекрачил прага. Тогава се наложи да проверявам всички телефони — и моя, и нейния — за подслушвателни устройства, да претърся и двата апартамента.

Не бях забелязал нищо подозрително около нас по магистралите този следобед. Нямаше начин някой да ни е проследил след отбивката към Санта Барбара. Пътувахме съвсем сами в продължение на толкова много километри, че практически шосето беше само *наше*.

Преди десетина минути, докато ни извеждаше от ресторанта, салонният управител ми каза, че шампанското било поръчано по

телефона, като сметката за него трябвало да бъде изплатена чрез кредитната карта на Анри Беноа. Това обаче нищо не обясняваше. Анри можеше да се е обадил, от която и да е точка на земното кълбо.

Но как бе узнал къде се намираме?

Освен ако не е подслушвал телефона на Манди или ни е проследил до тук...

Една ужасяваща мисъл прониза мозъка ми като светкавица. Изправих се и казах:

— Той е поставил следящо устройство в мотоциклета ти.

— Дори и не си помисляй да ме оставиш сама в тази стая! — настръхна Аманда.

Отново седнах до нея, поех дланта ѝ в двете си ръце и я целунах. Не можех да я оставя сама, но не можех да я взема със себе си до паркинга, защото и там нямаше да мога да я опазя.

— Утре, веднага щом се съмне, ще разглобя мотора ти на части, за да намеря следящото устройство.

— Не мога да повярвам, че ни причинява всичко това — прошепна Манди, сетне избухна в сълзи.

97.

Лежахме прегърнати в леглото, с широко отворени очи, и се вслушвахме във всяка стъпка навън, във всеки шум в коридора, та дори и в шумоленето на климатика. Не знаех дали поведението ни бе разумно, или просто бяхме обзети от неудържима параноя, но не можех да се отърся от усещането, че Анри ни дебне отнякъде.

Манди ме притегли в обятията си и ме прегърна плътно. После отново се разплака:

— О, боже мой, о, боже мой!

Опитах се да я успокоя с думите:

— Спри, скъпа. Положението не е толкова страшно. Ще открием как ни е проследил.

— О, боже мой, това... — изведнъж рече тя и притисна силно пръст към горната част на дясното ми бедро. — Това нещо тук. Казах ти за него. А ти винаги ми отвърщаше, че не било нищо.

— Какво нещо? Наистина е *нищо*.

— *Погледни го*.

Отметнах одеялото, запалих лампите и отидох до огледалото в банята. Манди ме следваше плътно по петите. Не можех да го *видя*, колкото и да се извъръцах, но знаех за какво ми говори тя: съвсем незначителен белег от ударено, който се задържа няколко дни след като Анри ме нападна в моя апартамент.

Смятах, че навярно е останал след някакво падане или може би ухапване от насекомо, така че скоро престанах да се занимавам с него.

Сега си спомних, че Манди на няколко пъти ме бе питала откъде ми е тази синина на крака и аз все отвърщах, че няма нищо. Пресегнах се и докоснах издутината, голяма колкото две оризови зърна, поставени плътно едно до друго.

Вече не ми се струваше нещо незначително.

Разрових се трескаво в комплекта си за бръснене, изсипах всички тоалетни принадлежности и извадих самобръсначката. Ядосано я заудрях в мраморния умивалник, докато главата не се разчупи на съставните си части.

— Да не би да си решил да... Не може да искаш от мен да го направя, Бен!

— Не се тревожи. Мен ще ме заболи повече, отколкото теб.

— О, колко си забавен!

— По-скоро съм адски изплашен — признах си.

Манди пое в ръката си остро бръснарско ножче, обля го с няколко капки спирт и притисна с пръстите на лявата си ръка съмнителното място. После зачисти с ножчето най-горния слой от кожата и бързо направи по-дълбок разрез.

— Извадих го — рече ми тя.

Пусна в дланта ми дребно окървавено парче от стъкло и метал. Не можеше да бъде друго, освен проследяващ чип, свързан към джипиес система за проследяване. От онези, които се имплантират във вратовете на домашните кучета. Анри трябва да го е инжектират, докато съм лежал в безсъзнание на пода. И аз в продължение на седмици съм разнасял навсякъде със себе си проклетата електронна буболечка.

— Хвърли го в тоалетната — предложи ми Аманда. — Така той ще има с какво да се занимава.

— Да. *Не!* Откъсни малко от тази ролка с лейкопласт, моля те.

Отново притиснах подслушвателния чип към бедрото си, а Манди откъсна със зъби парче от лепенка. Притиснах го силно към тялото си, за да съм сигурен, че няма да падне.

— Какъв е смисълът да продължаваш да го носиш? — полюбопитства Манди.

— Няма да знае, че съм разбрал как ме следи.

— И... каква полза от това?

— Сега топката ще започне да се търкаля в другата посока. Най-после ние ще имаме информация, която той няма.

Франция

Когато дишането му се поуспокои, Анри погали хълбока на Джина Праци. Тя беше надарена с дупе, оформено като праскова; съвършено, с идеално заоблени бедра и с по една трапчинка отзад на всяка буза.

Искаше му се отново да я чука. При това яко. И го стори.

— Сега вече можеш да ме отвържеш — рече му тя.

Той я потупа, стана от леглото и се пресегна за чантата си под стола, после отиде до видеокамерата, скрита в гънките на тежката завеса.

— Какво правиш? Върни се в леглото, Анри. Не бъди толкова жесток.

Той светна лампа и се усмихна пред обектива, после пак се върна в леглото под балдахина.

— Опасявам се, че няма да успея да уловя мига, когато ще се молиш горещо на господ. А това е много зле.

— Какво си намислил да правиш с това видео? Не можеш да го продадеш... Трябва да си полудял, Анри, ако си въобразяваш, че те ще ти платят.

— О, няма да стане, така ли?

— Уверявам те, че няма да се съгласят.

— Е, тогава ще остане за частната ми колекция. Би трябвало да ми вярваш повече.

— Развържи ме, Анри. Ръцете ми са завързани. Искан нова игра. Настоявам за това.

— Винаги мислиш само за собственото си удоволствие.

— Прави каквото искаш — въздъхна тя. — Но знай, че скъпо ще си платиш.

— Всичко си има цена — засмя се Анри.

Взе дистанционното от богато украсеното нощно шкафче и включи телевизора. Натисна бутона, за да изключи рекламния екран на хотела, напипа превключвателя на каналите и избра Си Ен Ен.

Първо се появиха резултатите от спортните състезания, последваха ги някакви пазарни анализи, след което дойде ред да се покажат лицата на новите му жертви — Уонда и Сара.

— Сара беше страхотна — обърна се той към Джина, която упорито се опитваше да разхлаби възлите на въжетата, стегнати около китките ѝ и дъската на леглото. — Тя нито веднъж не се помоли за живота си. И нито веднъж не ми зададе глупав въпрос.

— Ако ми позволиш, ох, да използвам ръцете си, мога да направя много хубави неща за теб — изрече Джина.

— Ще си помисля за това.

Анри изключи дистанционното, превъртя се на леглото, възседна фантастичното дупе на Джина, опря ръце на раменете ѝ и разтри с палци основата на врата ѝ. Отново бе започнал да се възбужда. Много силно, дори болезнено.

— Това вече започва да става отегчително — промърмори тя под него. — Май повторната ни среща не беше добра идея.

Анри склочи нежно пръсти около гърлото ѝ. Все още си играеше. Усети как тялото ѝ се стегна, а кожата се покри с капки пот.

Добре. Харесваше му да е изплашена.

— Още ли ти е скучно? — Той пристегна въжетата, докато Джина не започна да кашля със сетни сили, подръпна ги още, докрай дори, за да чуе как тя сред стенанията си прошепна името му, борейки се отчаяно за глътка въздух.

Едва сега я пусна и докато тя още се мъчеше да си поеме въздух, милостиво отвърза китките ѝ. Джина разтърси ръце и се превъртя на леглото, все още дишаща тежко.

— Знаех, че не би могъл да го направиш.

— Не, не бих могъл.

Тя стана и се втурна към банята. Анри я проследи с поглед, после се надигна, отново бръкна в чантата си и тръгна след нея.

— Сега какво искаш? — попита го тя, като го гледаше в огледалото.

— Времето изтече — заяви той.

Насочи дулото на пистолета към тила на Джина и стреля, докато гледаше в опръсканото с кръв огледало как очите ѝ се уголемиха невероятно. После проследи как тялото ѝ се свлече на пода. Пусна още

два куршума в гърдите ѝ, провери пулса, а после избърса пистолета и заглушителя, за да бъде всичко, както е редно.

За миг впери поглед в трите инкрустирани с диаманти часовника. Бяха оставени на нощното шкафче. Припомниха му деня, в който се бяха запознали.

Имам време за теб.

Тези часовници струваха стотици хиляди евро. Но не си струваше риска. Остави ги на шкафчето. Бива си ги като бакшиш за камериерката, нали?

Джина беше използвала своята кредитна карта, така че за Анри оставаше само да напусне стаята, внимателно затваряйки вратата след себе си. Без никакви затруднения прекоси предния двор, настани се във взетата под наем кола и потегли към летището.

В неделя следобед бях отново в моя бункер, заседнал здраво зад лаптопа. В бюфета имах запаси от не особено здравословна храна поне за месец напред, така че можех да се заема с допълването на главите в книгата, което Загами настояваше да му изпратя на сутринта по електронната поща.

В седем вечерта включих телевизора. Предаването „Шестдесет минути“ току-що бе започнало. Основната тема бяха убийствата в Барбадос.

— Експертите по криминалистика — заяви Морли Сейфър — твърдят, че смъртта на Уонда Емерсън и Сара Русо, заедно с петте случая в Мауи, могат да се разглеждат като част от поредица брутални, садистични убийства, които като че ли няма да имат край.

Точно сега детективите от цял свят отново проверяват неразкрити убийства. Търсят всякакви съмнителни улики, които могат да ги доведат до престъпника. Няма живи свидетели на деянията му, нито оцелели жертви, нито каквито и да било други следи. Кореспондентът на Си Би Ес Боб Саймън ще говори с някои от детективите.

Върху екрана се изредиха няколко репортажа.

Гледах как интервюираха пенсионираните следователи в домовете им и останах поразен от мрачните им лица и треперещите гласове. Един от тях дори се просълзи, докато гледаше снимката на едно дванадесетгодишно дете, чийто убиец и до днес не бе разкрит.

Изключих телевизора, захлупих лице с длани и безпомощно се разкрещях.

Анри буквално обитаваше мозъка ми — в миналото, в настоящето, в бъдещето. Познавах методите му, знаех жертвите му, а сега адаптирах моя начин на писане към ритъма на гласа му.

Понякога — и това наистина ме плашеше, — понякога ми се струваше, че аз бях той.

Отворих бира и я пресуших на един дъх, още там, пред вратата на хладилника. После се дотърсих обратно до лаптопа. Влязох в

интернет, за да проверя електронната си поща — не го бях правил, откакто потеглих с Манди за излета през уикенда.

Отворих дузина имейли, преди да стигна до един, чиято тема гласеше: „Всички ли са щастливи?“. Към него имаше и прикачен файл.

Пръстите ми застинаха върху клавишите. Не познавах адреса, посочен от подателя, но настръгнах още преди да отворя съобщението: „Бен, аз продължавам да се трудя като луд. А ти?“

Бележката беше подписана само с инициалите, А. Б.

Докоснах лейкопласта, залепен отляво на таза ми. Нямах съмнение, че миниатюрното устройство и в този миг докладваше на Анри къде се намирам.

После изтеглих прикачения файл.

100.

Видеозаписът започна с ярка светлина и дигитално замъгленото лице на Анри в близък план. Той се обърна и приближи към легло с балдахин в някакво помещение, което приличаше на стая в много скъп хотел. Направиха ми впечатление изисканите мебели в традиционния европейски стил. По драпериите, килима и тапицериите се виждаха кралски лилии.

Погледът ми бе привлечен към леглото, видях гола жена, легнала по очи, с ръце, прострени пред нея. Китките ѝ бяха вързани към таблата.

О, не, ето че пак се започва, казах си, неспособен да откъсна очи от видеото.

Анри се настани до жената и заговориха като добри познати. Не успях да разбера какво точно си казаха заради нарочно приглушения запис, но тя изведнъж повиши тон и тогава чух, че поиска той да развърже ръцете ѝ.

Този път ставаше нещо различно.

Останах удивен от липсата на страх в гласа ѝ. Нима бе толкова добра актриса? Или просто не се досещаше каква ще бъде кулминацията?

Натиснах пауза, за да спра видеозаписа.

Картините с деветдесетсекундната екзекуция на Ким Макданиълс завинаги се бяха запечатали в паметта ми до най-малката подробност. Никога няма да забравя изражението върху лицето на Ким, сякаш продължаваше да изпитва болка, въпреки че главата ѝ бе отделена от тялото.

Не исках да добавя още една кинопродукция на Анри Беноа към колекцията си от кошмарни спомени.

Не желяех да гледам *това*.

Навън беше обичайната неделна нощ. Един уличен китарист свиреше „О, Домино“ и туристите му ръкопляскаха. Коли профучаваха под прозорците ми, чувах свистенето на гумите им по паважа. Преди

няколко седмици, в нощ като тази, бих могъл да сляза долу и да обърна две-три бири при Мое.

Бих искал и сега да го направя. Но не можех да си го позволя.

Натиснах бутона за възпроизвеждане на видеозаписа и продължих да гледам: Анри каза на жената, че тя се грижи единствено за собствените си наслади, а после се засмя и добави: „Всичко си има цена“. Взе дистанционното и включи телевизора.

Проблеснаха сцени, рекламиращи някакъв хотел, после говорителят от новините по Би Би Си обяви началото на спортното предаване. Футболът беше почти единствена тема. Следващият говорител обобщи колебанията на световните финансови пазари, а след тях дойде ред на извънредните новини за двете момичета, убити в Барбадос.

Сега, на екрана на моя лаптоп, Анри изключи телевизора. Възседна голото тяло на жената и стегна ръце около врата ѝ. Изглеждаше много напрегнат и аз бях сигурен, че в следващия миг ще я удуши... ала той промени намерението си.

Отвърза китките ѝ и аз въздъхнах облекчено, дори избърсах очите си с длани. Той я бе пощадил... но защо?

Жената каза на Анри:

— Знаех, че не можеш да го направиш.

Английският ѝ беше с чуждестранен акцент. Тя беше италианка.

Нима това бе *Джина*?

Тя стана от леглото и се извъртя в посока към камерата, дори ѝ намигна. Беше красива брюнетка към края на тридесетте, дори може би бе започнала четиридесетте. Насочи се към съседната стая, вероятно банята.

Анри се надигна от леглото, наведе се и измъкна пистолет от някаква чанта. Стори ми се, че бе деветмилиметров „Ругер“, със завинтен към него заглушител.

Той мина зад жената и излезе от обсега на камерата.

Чух приглушен разговор, а после само едно „пуф“ от пистолета, както при всеки изстрел през заглушител. Една сянка прекоси прага. Чу се меко тупване на нещо тежко, после още два приглушени изстрела, а накрая — и шуртене на течаща вода.

Като изключим празното легло, това бе всичко, което видях и чух, докато накрая картината изчезна.

Когато отново пусках видеозаписа, ръцете ми трепереха. Този път обаче се взирах напрегнато във всеки детайл, който можеше да ми подсказва къде е бил Анри, когато навярно е убил тази жена.

Едва при третото преглеждане обаче забелязах нещо, което дотогава бях пропускал.

Спрях записа на кадъра, в който Анри включи телевизора. Увеличих изображението и се опитах да прочета от рекламния екран на хотела какво е името му, изписано най-отгоре на менюто.

Беше заснето под такъв ъгъл, че се оказа дяволски трудно да се разпознаят буквите, ала накрая успях да ги препиша, след което потърсих в интернет, за да проверя дали съществува такова място.

Съществуваше.

Прочетох, че във Франция се намира Шато Мирамбо, винарски район край Бордо. Замъкът бил изграден върху основите на средновековна крепост, която се издигала там от XI век. Била възстановена в началото на XVIII век и превърната в скъп курорт. Снимките от уебсайта на хотела показваха поля, засети със слънчоглед или лозя. Самият замък бе като от приказка: каменни стени с много сводове, кули, вътрешен двор и безупречно подредени градини.

Отново се разрових в интернет и намерих резултатите от футболните мачове и сделките на фондовите борси, които бях видял в стаята на Анри.

Разбрах, че видеозаписът е бил направен в петък, същата нощ, в която Аманда донесе у дома билетата, а аз научих за смъртта на Сара и Уенди.

Сложих ръка върху превръзката, опасваща гърдите ми, и усетих ударите на сърцето си. Сега всичко ми беше напълно ясно.

Преди два дни Анри беше във Франция, на стотина километра от Париж. Идната седмица започваше септември. Той ми бе споменал, че понякога през септември обича да посещава Париж.

Знаех съвсем точно къде ще отседне.

101.

Затръшнах капака на лаптопа, сякаш това щеше да ми помогне да прогоня от въображението си заснетите от Анри сцени.

После се обадих на Аманда, докато трескаво тъпчех дрехи в куфара си.

— Анри ми изпрати видеозапис — съобщих ѝ. — Изглежда, убил е Джина Праци. Може би се е заел да разчиства следите. Да се отърве от всички, които са го познавали и знаят какво е вършил. Затова трябва да си зададем един въпрос, Манди. Когато книгата бъде завършена, какво ще прави с нас?

Разказах ѝ за плана си и тя започна да спори с мен, но аз вече бях решил.

— Не мога просто да *седя* тук със скръстени ръце и да чакам. Трябва да *предприема* нещо.

Повиках такси и веднага щом потеглихме, отлепих лейкопласта от тялото си и напъхах следящото устройство под задната седалка в таксито.

102.

Взех прекия полет до Париж — място в средния салон, до прозореца. Веднага щом пуснах седалката си назад, клепачите ми се затвориха. Пропуснах филмите, храненето и евтиното шампанско, но затова пък спях непробудно почти девет часа, като се събудих едва когато самолетът започна да се снижава за кацането.

Сакът ми се спусна стремглаво по улея за багаж, сякаш му беше домъчняло за мен. И така двадесет минути след приземяването аз вече се бях настанил на задната седалка на едно такси.

Заговорих на шофьора на развален френски и му обясних къде да ме отведе: в хотел „Сенж Вер“, което на френски означаваше „Зелената маймуна“. И преди бях отсядал там, така че знаех, че хотелът е чист, категория две звезди и половина, добре известен на журналистите в Града на светлините.

Влязох през врата към фойето, преминах покрай входа на бара с надпис „Жак Американец“ и прекосих оскъдно осветения коридор с износени зелени канапета и лавици с вестници на всички световни езици. На стената зад рецепцията бе окачен акварел с африкански маймуни, всичките до една зелени.

На сакото на служителя имаше табелка с името: Жорж. Възпълен, отпуснат, прехвърлил петдесетте. Никак не му хареса, че се наложи да прекъсне разговора си по телефона, за да се занимава с мен. След като Жорж провери кредитната ми карта и прибра паспорта ми в сейфа, аз се изкачих по стълбището и открих стаята си на третия етаж. Гледаше към задната страна на хотела.

Имаше тапети на рози и беше претъпкана със старомодни мебели. Но леглото не бе толкова старо, имаше телевизор и достъп до високоскоростен интернет. Засега това ми бе напълно достатъчно.

Метнах сака си на дивана и се заех с търсене в телефонния указател. Вече от един час бях в Париж и преди да се заема, с каквото и да е друго, *трябваше да си намеря оръжие.*

103.

Французите се отнасят много сериозно към оръжията. Издават се разрешителни само на полицаите, военните и малцината професионалисти по сигурността. Единствено те имат право да притежават лично оръжие и да решават дали да го приберат в сейфовете си, или да го носят открито.

И все пак в Париж, както във всеки голям град, ако наистина искаш да се сдобиеш с оръжие, можеш да си намериш. Цял ден прекарах в претърсване на Златния битак, известно на всички свърталище край базиликата „Сакре Кьор“:

Платих двеста евро за един стар револвер, от по-малките, като за дами, със срязана цев, дълга само пет сантиметра, тридесет и осми калибър, с шест куршума в барабана.

Като се върнах в „Зелената маймуна“, Жорж ми подаде ключа за стаята и с кимване ми посочи към едно от канапетата във фойето:

— Имате посетител.

В първия миг не повярвах на очите си. Пристъпих към нея, разтърсих рамото ѝ, извиках името ѝ.

Аманда отвори очи и се протегна, докато се настанявах до нея. Обви ръце около врата ми и ме целуна, но аз не отвърнах на целувката ѝ. Очакваше се тя да се намира в Лос Анджелис — в дома си, в безопасност.

— Боже, поне се престори, че се радваш да ме видиш, става ли? Париж е градът на влюбените — добави тя и предпазливо се усмихна.

— Манди, какво, за бога, си мислиш?

— Да, зная, че е малко неочаквано. Виж, трябва да ти кажа, Бен, и то може да повлияе на всичко останало.

— Давай направо, Манди. За какво говориш?

— Исках да ти го кажа очи в очи...

— И затова взе самолета? Нещо за Анри?

— Не...

— ... тогава много съжалявам, но ще се наложи да се върнеш обратно. Не, не клати глава. Присъствието ти тук ще бъде пречка.

Разбираш ли?

— Е, много ти благодаря.

Сега Манди се нацупи, което беше рядкост за нея, но аз знаех, че колкото по-силно я притискам, толкова по-твърдоглава става. Вече усещах как килимът под токчетата ѝ започва да пари.

— Обядвал ли си? — попита ме тя.

— Не съм гладен.

— Но аз съм. Освен това съм майстор готвач на френска кухня. А ние сме в Париж.

— Това *не* е ваканция — припомних ѝ аз.

Половин час по-късно двамата седяхме в едно кафене на тротоара на Улицата на пирамидите. Нощта бе отстъпила пред прекрасния слънчев ден, въздухът бе топъл, а пред нас се откриваше чудесна гледка към позлатената статуя на Жана д'Арк на кон, която се издигаше наскре кръстовицето между улица „Риволи“ и малката улица, на която се намирахме.

Настроението на Манди видимо се бе подобрило. Всъщност изглеждаше почти въодушевена. Поръча на френски, като не пропусна нито една подробност, докато описваше как желае да ѝ приготвят обяда, нещо преценявайки достойнствата на различните салати, пастети и блюда с морски дарове.

Аз се задоволих с бисквити и сирене, след което изпих едно силно кафе. Мозъкът ми трескаво премисляше какво да направя; не можех да се отърся от притеснението, че времето лети адски бързо.

— Само опитай това — рече ми Манди и ми поднесе една лъжичка крем брюле.

— Честно казано, Аманда — отвърнах с раздражен тон, — сега не биваше да си тук. Не зная какво друго да ти кажа.

— Просто кажи, че ме обичаш, Бенджи. Защото ще стана майка на твоето дете.

Вперих изумен поглед в Аманда. Беше на тридесет и една години, но изглеждаше на двадесет и пет, носеше синя вълнена жилетка с ластичен колан и ръкави и грееше с усмивка, обаятелна като на Мона Лиза. В този миг беше умопомрачително красива, повече от когато и да било.

— Моля те, кажи ми, че си щастлив — настоя тя.

Поех лъжицата от ръката ѝ и я върнах в чинията ѝ. Надигнах се от стола си, притиснах длани към бузите ѝ и я целунах. После отново я целунах.

— Ти си най-шантавото момиче, което някога съм познавал, *très étonnante*^[1].

— И ти си прекрасен — кимна тя, цялата сияеща.

— Господи, колко те обичам!

— Също и аз. Обичам те докрай. Но ти, Бенджи, щастлив ли си? Обърнах се към сервитьорката и ѝ казах:

— Тази прекрасна дама и аз ще си имаме дете.

— Първото ви, така ли?

— Да. И аз обичам тази жена толкова много и съм толкова щастлив, че ми се иска да летя около *Луната*.

Сервитьорката се усмихна сърдечно, разцелува и двамата ни по бузите, след което обяви на всеослушание радостната вест, макар аз да не разбрах всичко, което каза. Но тя размаха ръце и хората от съседната маса започнаха да се смеят и ръкопляскат. Скоро и от другите маси се присъединиха към тях, като ни обсипваха с поздравления и приветливи възклицания.

Усмихнах се на непознатите наоколо, поклоних се на моята прекрасна Аманда и усетих прилив на неочаквана, всеобхватна радост. Само преди месец благодарях на бога, че нямам деца. А ето че сега лицето ми светеше от радост и затъмняваше с блясъка си стъклената пирамида в Лувъра.

Просто не беше за вярване.

Манди беше бременна с нашето дете.

[1] Направо смайваца (фр.). — Б.пр. ↑

105.

Щастието, изпълнило сърцето ми, помръкна много скоро. Засенчи го страхът за сигурността на Манди.

Затова веднага щом се върнахме обратно в нашия малък хотел, аз се заех да ѝ обяснявам защо трябва да напусне Париж още утре сутринта.

— Никога няма да се чувстваме напълно сигурни, докато Анри продължава да върлува. Трябва да бъда по-умен, по-прозорлив от него, а това не е лесно, Аманда. Единствената ни надежда е да се изправя срещу него. Моля те, повярвай ми.

Казах още на Манди, че Анри ми бе споделил колко често се отбивал е Джина в Париж, като ми бе описвал подробно как се разхождал с нея около площад „Вандом“.

— Да го открия там е равносилно на търсенето на игла в копа сено, но предчувствието ми подсказва, че той е тук.

— Но ако наистина е тук, какво ще правиш, Бенджи? Наистина ли ще го убиеш?

— Имаш ли по-добра идея?

— Поне стотина.

Качихме се по стълбището до нашата стая и аз накарах Манди да застане зад гърба ми, докато вадех елегантния „Смит енд Уесън“, преди да отворя вратата. Проверих гардеробите и банята, отместих завесите и дори надникнах надолу към алеята, за да се уверя, че никъде наоколо не се спотайва проклетото чудовище.

— Ще се върна след час — казах, след като се уверих, че стаята е чиста. — Най-много два. Стой тук и не мърдай никъде. Можеш да погледаш телевизия, но не излизай от стаята.

— О, моля те, Бенджи, обади се в полицията.

— Скъпа, още веднъж ще ти го повторя: те не могат да ни защитят. Ние не можем да се браним от такъв като Анри. А сега ми обещавай, че ще се прибереш у дома.

Манди неохотно вдигна ръка с три пръста, изпънати като за скаутски поздрав, след което заключи вратата зад гърба ми веднага

щом излязох от хотелската стая.

Бях направил някои предварителни проучвания. В Париж имаше няколко първокласни хотела. Помислих си, че Анри би могъл да отседне в „Жорж V“ или в „Плас Атене“. Но аз предпочитах да се уповавам на усета си.

Освен това от тук до хотел „Риц“ на площад „Вандом“ се стигаше само за двадесетина минути пеша.

Анри изпука кокалчетата на пръстите си. Возеше се на задната седалка в такси „Мерцедес“, което го отвеждаше от летище Орли на запад, към улица „Риволи“, а от там щеше да продължи до площад „Вандом“. Беше гладен и раздразнен от невероятно мудното улично движение и едва пъплещите през Пон Роаял към Улицата на пирамидите коли.

Докато таксито чакаше на поредния светофар, Анри поклати глава, като отново се замисли за грешката, която бе допуснал — наистина аматьорски пропуск, — да не знае, че Ян ван дер Хойвел няма да е в Амстердам. Но вместо веднага да си тръгне, той взе едно прибързано решение — нещо, което рядко му се случваше.

Знаеше, че Ван дер Хойвел има секретарка. Беше я срещал само веднъж, но знаеше, че тя ще заключи офиса в края на работния ден.

Остана да наблюдава и да чака Миеке Хелслоот да се появи точно в пет пред вратата на фасадата. Беше привлекателно дребна, носеше къса пола и високи обувки с дълги връзки. Тръгна след нея сред напрегнатата тишина на близкия канал, където само далечните звуци от църковните камбани и морските птици нарушаваха спокойствието.

Следеше я безшумно, само на няколко метра, прекоси моста над канала и я последва надолу по ветровитата странична улица, преди да ѝ извика: „Ало, извинете“. Едва тогава тя се обърна.

Той ѝ се извини още веднъж, като обясни, че я видял да излиза от офиса на господин Ван дер Хойвел и че се опитвал да я настигне, докато изминали последните две пресечки.

— Аз работя с господин Ван дер Хойвел по един конфиденциален проект — впусна се в обяснения Анри. — Не ме ли помните, Миеке? Аз съм мосю Беноа. Веднъж се срещнахме в офиса.

— Да — неуверено кимна тя. — Но не виждам как мога да ви помогна. Господин Ван дер Хойвел ще се върне утре...

Анри ѝ каза, че е изгубил номера на мобилния му телефон и че тя наистина би му помогнала много, ако му осигури възможност да

обясни, че е сбъркал датата на срещата. И така Анри продължи да говори, докато накрая Миеке стигна пред външната врата на своя дом.

Той я наблюдаваше, докато младата жена държеше ключа за вратата в ръката си. На лицето ѝ беше изписано нетърпение, но заради вродената си учтивост и желанието да помогне на работодателя си го пусна, за да се обади от негово име на шефа си.

Анри ѝ благодари и се настани на един от тапицираните столове в двустайния апартамент на Миеке, като зачака подходящия момент да я убие.

Докато момичето изваждаше две чаши, той се огледа наоколо и погледът му набързо обходи препълнените с книги и модни списания лавици и огледалото над камината, почти изцяло отрупано със снимките на красивия ѝ приятел.

После, когато тя разбра какво възнамеряваше да направи той, започна да хленчи, да протестира, да го моли, защото нищо лошо не била извършила и че никога никому нямало да каже.

— Съжалявам, Миеке, но не е заради теб — каза ѝ той. — А заради господин Ван дер Хойвел. Той е много порочен човек.

— Тогава защо ми причинявате това?

— Е, днес на Ян му провървя, нали? Просто защото не е в града.

Завърза ръцете ѝ на гърба с една от връзките за обувки и разкопча катарамата на колана си, докато тя продължаваше да го умолява:

— Не и това. Моля ви. Скоро ще се омъжвам.

Не я изнасили. Не беше в настроение след Джина. Затова ѝ каза само да си мисли за нещо хубаво. Много важно било в последните мигове от живота ти да те сподобят хубави мисли.

Направи примка от другата връзка на обувките и я стегна около гърлото ѝ, като я притискаше с коляно върху гърба, докато тя спря да диша. Намазаната с вакса против замръзване връзка беше здрава като електрически кабел. Преряза врата ѝ и шурна кръв.

След като всичко свърши, убиецът зави трупа на красивото момиче с одеяло и го потупа по бузата.

Сега си мислеше, че си бе толкова ядосан, задето изпусна Ян ван дер Хойвел, че забрави да заснеме убийството.

Все пак Ян щеше да разбере посланието.

Тази мисъл му достави удоволствие.

107.

Все още в капана на непресекащото, крайно натоварено улично движение, Анри непрестанно се връщаше в мислите си към Джина Праци. Не можеше да изтрие от съзнанието си спомена за това как се разшириха очите ѝ в мига, в който я простреля. Чудеше се дали тя наистина бе разбрала какво бе сторил с нея. Това за него беше изключително важно. Тя беше първият човек, когото убиваше за собствено удоволствие, откакто преди двадесет и пет години бе удушил онова момиче в караваната по време на селския панаир.

А ето че сега бе убил Миеке поради друга причина, а не за пари.

Нещо в него се бе променило.

Като че ли под прага на някаква врата се процеждаше ярка ивица и той можеше да избере да я разтвори широко, за да се облее всичко в заслепяваща светлина, или да затръшне вратата и да побегне.

Наоколо свиреха клаксони и той видя как таксито най-после успя да *допълзи* до кръстовището на Улицата на пирамидите и улица „Риволи“, където вече окончателно спря. Шофьорът, за да пести бензин, изключи климатика и смъкна прозореца.

Крайно недоволен, Анри се наведе напред и почука на стъклената преграда.

Той прекъсна разговора си по мобилния телефон, за да обясни, че улицата напред била задръстена заради кортежа на президента. Шумната кавалкада от мотоциклети на специалните служби току-що бе потеглила от Елисейския дворец на път към сградата на Националното събрание на Франция.

— Нищо не мога да направя, мосю. Не зависи от мен. Опитайте се да се успокоите.

— Докога ще трае това?

— Може би още петнадесетина минути. Откъде да знам?

Анри още повече се вбеси на себе си. Глупаво бе да идва в Париж като един вид ироничен послепис към убийството на Джина. Не само че бе глупаво, но и егоистично или може би самоубийствено. Какво можеше да означава това — *че тайно копнее да бъде заловен?*

Остана все така загледан към улицата през отворения прозорец на таксито, отчаян от абсурдното чакане на досадната моторизирана кавалкада на политиците, когато чу шумни смехове откъм някаква бирария на ъгъла на близката пресечка.

Погледна нататък.

Някакъв мъж със синьо спортно сако, с розово поло под него и панталони в цвят какви — очевидно американски турист, — се поклонил смехотворно пред една млада жена със син пуловер. Хората наоколо започнаха да му ръкопляскаат и докато Анри се вглеждаше по-отблизо в него, този мъж му се стори познат. И в следващия миг застина.

Не повярва на очите си. Искаше му се да попита шофьора: *Виждаш ли същото, което и аз? Нима онези там са Бен Хокинс и Аманда Диас?* Или вече съвсем съм си изгубил разсъдък?

Тогава Хокинс отмести стола си и го завъртя, за да седне с лице към улицата. Сега вече Анри престана да се съмнява. Това беше Бен. Когато за последен път бе проверил местонахождението му, той и момичето му се намираха в Лос Анджелис.

Мозъкът на Анри трескаво премисляше всички възможности, като прехвърли забързано събитията от съботната нощ, когато бе застрелял Джина. Беше изпратил видеозаписа като прикачен файл в имейла си до Бен, но не беше проверил показанието на следящата джипиес система, нито тогава, нито по-късно. Цели два дни бе забравил да следи местоположението му.

Нима Бен бе открил и бе изхвърлил чипа?

За миг Анри изпита някакво усещане, все още смътно, ала напълно ново за него. Той се *страхуваше*. Страхуваше се, че бе станал небрежен, че бе изгубил дисциплината, която си бе изработил с толкова много усилия, че бе охладил хватката си. Това не биваше да се случва.

Никога повече.

Анри изляз на шофьора, че повече не може да чака. Тикна забързано цяла шепа измачкани банкноти в дланта му, грабна чантата си, после и куфара, за да слезе на уличното платно.

Изчака малко с разтуптяно сърце, докато Бен и Аманда напуснаха ресторанта и поеха, хванати ръка за ръка, на изток, по улица „Риволи“.

Когато се отдалечиха достатъчно, Анри се присламчи на безопасно разстояние зад тях, без да ги изпуска от очи. Стигнаха до „Зелената маймуна“ — малък хотел на площад „Андре Малро“.

Щом влязоха, Анри се отби в „Жак Американец“, намиращ се в съседство с фойето. Поръча на бармана чаша скоч, макар че онзи се бе заяпал във филма по телевизията, докато на екрана се подвизаваше някаква брюнетка с лице като на кобила.

Пресуши питието на един дъх и се загледа в отражението на фойето в огледалото над бара. Когато Бен слезе по стълбището, Анри се завъртя на стола, за да не пропусне как ще подаде ключа на рецепциониста.

Постара се да запомни номера на клетката, в която служителят остави ключа.

Минаваше осем и половина вечерта, когато стигнах до площад „Вандом“ — огромен, с пътни ленти в четирите посоки и с двадесет и четири метрова статуя на Наполеон Бонапарт в средата. Откъм западната му страна се виждаше улица „Сент Оноре“ — истински богаташки рай за пазаруване. Отсреща се издигаше хотел „Риц“, с фантастично красивата си готическа архитектура, каменни украси с цвят на мед и сводове над вратите и прозорците.

Пристъпих по червения килим и после през въртящата се врата попаднах във фойето. Огледах елегантните канапета, изящните полилеи, които хвърляха мека светлина върху маслените платна, и щастливите лица на гостите.

В една ниша открих вътрешни телефони и помолих телефонистката да ме свърже с Анри Беноа. Силните удари на сърцето ми отброяваха болезнено всяка секунда изчакване. Не след дълго тя ми съобщи, че очаквали мосю Беноа, понеже имал резервирана стая в хотела. Ще пожелае ли да оставя някакво съобщение?

— Ще се обадя пак. Мерси — отвърнах аз.

Значи бях прав. Бях на *прав* път.

Анри беше в Париж или поне скоро щеше да се появи тук. *И щеше да отседне в „Риц“.*

Докато окачвах обратно слушалката на вилката, внезапно ме връхлетя вихрушка от емоции. Замислих се колко невинни хора бе убил Анри. За Ливън и Барбара и за онези мъчителни дни и нощи, които прекарах в караваната, лице в лице с един налудничав убиец.

А после си спомних, че Анри бе заплашил да убие Аманда.

Настаних се на едно канапе в ъгъла, откъдето можех да наблюдавам вратата, докато се преструвам, че чета един захвърлен там вестник — „Интернешънъл Хералд Трибюн“, — и си мислех, че същото бих могъл да върша и докато дежуря в някоя полицейска кола. Като изключим кафето и глупавото бърборене на моя партньор от дежурната смяна.

Можех да седя тук до безкрай, защото най-после бях взел преднина пред Анри, пред този шибан психопат. Той не знаеше къде се намирам, но аз знаех, че ще се появи тук.

През следващите два часа, които ми се сториха като цяла вечност, си представях най-често как Анри влиза в хотела с пътна чанта, как се регистрира на рецепцията и как аз веднага го разпознавам, независимо от това как се е дегизирал. Ще го проследя до асансьора и ще му сервирам същата инфарктна изненада, която той ми бе поднесъл.

Ала все още не бях сигурен какво ще правя след това.

Обмислях дали ще мога да го спра, като се обадя в полицията, за да съобщя, че го подозирам в убийството на Джина Праци.

Или да се реша на един прекалено рискован ход — да му пусна един куршум в главата, след което да се предам в американското посолство и да ги поставя пред свършен факт.

Заех се да обмислям вариант номер 1: Полицаяте ще ме попитат: „Коя е Джина Праци? Откъде знаете, че е мъртва?“ Представях си как им показвам видеозаписа на Анри, в който обаче въобще не се виждаше мъртвото ѝ тяло. Ако той своевременно се беше отървал от трупа, никога нямаше да го арестуват.

Но аз щях да бъда заподозрян. Всъщност нищо чудно да се окажа заподозрян номер едно.

Заех се да обмислям втория вариант, при който се виждах как насочвам тридесет и осемкалибровия си пистолет към Анри, после го размахвам и му заповядвам: „Ръцете на стената! Не мърдай!“ Тази идея много ми хареса.

Ето за какво си мислех, когато сред десетките хора, които минаваха през фойето, погледът ми бе привлечен от две красиви жени и един мъж. Те минаха покрай мен и се насочиха към предната врата. Жените бяха млади и облечени със стил. Говореха английски, смееха се и бърбреха оживено, като вниманието им бе насочено предимно към мъжа помежду им.

Ръцете им бяха сплетени като на приятели от училище. Разделиха се само когато трябваше да преминат през въртящата се врата. Мъжът им направи път, за да минат преди него.

Вълнението, което ме заля, бе толкова силно, че за миг не бях способен да разсъждавам логично. Но все пак успях да огледам лицето

на мъжа, телосложението му, облеклото.

Сега изглеждаше като блондин, носеше големи очила с черни рамки, гърбът му беше леко приведен.

Точно така предпочиташе да се дегизира Анри. Той ми бе споделил, че харесва този стил на обличане и прикритие, понеже бил крайно опростен. Беше възприел характерен начин на ходене и говорене, след което беше добавял дребни промени, способни да разсейват вниманието на наблюдаващия. Така се сдобиваше с нова самоличност. Но мен не можеше да подлъже.

Убеден бях, че мъжът с онези две жени не беше никой друг, освен Анри Беноа.

109.

Пуснах вестника на пода и последвах тройката, която изчезна през въртящата се врата и излезе на улицата.

Насочих се към парадния вход, загрижен да не изпусна Анри от погледа си. Необходимо ми бе и малко време, за да обмисля окончателния си план за действие. Но преди да стигна до въртящата се врата, група туристи изскочиха пред мен и с много блъскане, смях и закачки ми препречиха пътя. Идеше ми да им изкрещя в лицата: „МАХАЙТЕ СЕ ОТ ПЪТЯ МИ, ТЪПИ ЗАДНИЦИ!“

Когато най-последно се измъкнах навън, Анри и двете жени вече се бяха отдалечили на значително разстояние и приближаваха колонадата от западната страна на улицата.

После продължиха надолу по улица „Де Кастильоне“ и от там към „Риволи“. Успях да ги зърна само за миг, преди да изчезнат зад ъгъла.

Но след малко видях двете красиви жени, опрели глава до глава и застанали пред витрината на някакъв магазин за обувки, докато светлата коса на Анри се белееше малко по-нататък.

Но колкото и да се стараех да не ги изпускам от очи, той изчезна надолу към спирката на метрото при Тюйлери в противоположния край на улицата.

Втурнах се напред въпреки гъстото улично движение, затичах надолу по стъпалата на платформата на метростанцията, обаче навалицата тук бе толкова гъста, че никъде не го видях.

Ето, *той беше там*, на далечния край на платформата. Внезапно се извърна към мен и аз се вцепених. За една минута, сторила ми се цяла вечност, се почувствах напълно уязвим, като че ли бях осветен от прожектор на фона на сцена, цялата в черно.

Сигурно ме бе видял.

Бях точно пред очите му.

Но той не реагира, а аз продължих да го зяпам втрещено, докато нозете ми натезаха, сякаш бяха залепени за бетона.

После образът му като че ли се промени и избистри. Сега, когато го гледах от упор, ме порази *дължината* на носа му, *височината* на челото, *вдадената навътре* брадичка.

Да не би да полудявах?

Бях толкова сигурен, че е той... но също толкова сигурен сега бях, че съм се припознал. Как можех да съм такъв глупак, пълен загубеняк, пълен провал като детектив. Мъжът, когото бях последвал от хотел „Риц“, въобще не беше Анри.

110.

Излязох от метростанцията и едва тогава си спомних, че бях обещал на Манди да се върна до един час, а ето че вече бяха изтекли цели три.

Поех забързано по обратния маршрут към „Сенж Вер“ с празни ръце, без шоколад, без цветя, без бижута. Нищо не бях постигнал с лудешкото си препускане от „Риц“ до метрото, освен оскъдната информация, която обаче можеше да се окаже от критично значение:

Анри си бе запазил стая в хотел „Риц“.

Фоайето на малкия хотел беше безлюдно въпреки кълбата от цигарен дим и шумния разговор, долитащ откъм бара към мизерно обзаведеното фоайе.

На рецепцията нямаше служител.

Заобиколих гишето, но ключа за моята стая го нямаше на таблото. Дали го бях върнал? Не можех да си спомня.

Или пък Манди бе решила да излезе навън, въпреки че изрично ѝ бях забранил да напуска стаята? Поех забързано нагоре по стъпалата, ядосан на себе си и на нея. Искях само да се просна на леглото и да заспя.

Почуках на вратата, извиках на Манди, че съм аз, но когато тя не отговори, завъртях дръжката, готов да ѝ се скарам, че няма право да се държи така детински и лекомислено. Сега трябваше да се грижи за две човешки същества.

Отворих вратата и тутакси усетих, че нещо не е наред. Манди не беше в леглото. Дали беше в банята? Наред ли бе всичко с нея?

Пристъпих по-навътре в стаята, извиках името ѝ, но в този миг вратата се затръшна зад мен. Извърнах се рязко и се опитах да проумея това, което се оказа невъзможно за проумяване.

Някакъв чернокож мъж държеше Манди като заложница. С лявата си ръка я притискаше през гърдите, а с дясната опираше пистолет в главата ѝ. На ръцете си имаше латексови ръкавици. Сини. Веднъж вече бях виждал точно същите.

Отклоних очи към лицето на Манди. Устата ѝ беше запушена. Очите ѝ бяха разширени от ужас, а от устните ѝ излезе само приглушено груктене.

Чернокожият се прицели с пистолета си, като първо рязко стегна хватката си около нея и сетне измести оръжието така, че да сочи право към мен.

— Аманда — изрече мъжът, — виждаш ли кой се е прибрал? Ние го чакаме толкова отдавна, нали, скъпа? Но пък беше доста забавно, нали?

Сега вече всичко беше ясно: сините ръкавици, познатата интонация, физиономията зад черните очила и сценичният грим. Този път не се припознах. Стотици часове бях слушал този глас, звучащ точно над ухото ми. Беше Анри. Но как ни бе открил?

Мислите ми препускаха в стотина посоки едновременно, обхождайки трескаво всички възможни комбинации.

Дойдох в Париж, обзет от страх. Но сега, след като Анри се бе появил на моя праг, изобщо не бях уплашен. Бях бесен, а във вените ми кипеше стопроцентов адреналин. Все едно вдигаш кола, затиснала бебешка количка. Или се втурваш в горяща сграда, за да спасиш хората вътре.

Измъкнах от колана револвера си, тридесет и осми калибър, и му изревавах:

— Пусни я.

Предполагам, че той не повярва, че ще стрелям. Анри ми се ухили самодоволно и рече:

— Пусни оръжието, Бен. Искам само да си поговорим.

Пристъпих към маниака и притиснах дулото в челото му. Той се захили, а златният зъб отпред — част от последната му маскировка — сякаш ми смигна подигравателно. Стрелях точно в мига, в който той ме удари с коляното си в бедрото. Отхвърчах назад към бюрото и дървените му крака се разклатиха, когато се строполих на пода.

Първата ми мисъл бе: *Дали не уцелих Манди?* Но видях кръвта да се стича по ръката на Анри и чух как неговият пистолет издрънча, като се плъзна по дървения под.

Той отблъсна грубо Манди от себе си и тя падна върху мен. Избутах я от гърдите си и се опитах да се надигна, но Анри пак ме

прикова към пода — настъпи китката ми с обувката си и сведе към мен поглед, преливащ от презрение.

— Защо просто не си гледаш работата, Бен? Ако вършеше само това, нямаше да имаме този дребен проблем, но сега повече не мога да ти имам доверие. Жалко само, че не си донесох видеокамерата.

Наведе се, изви пръстите ми назад и изтръгна револвера от ръката ми. После се прицели — първо към мен, а после и към Манди.

— А сега, кой иска да умре пръв? — запита Анри. — Ти или ти?

111.

Сякаш бяла пелена се спусна пред очите ми. Това беше, нали? Двамата с Аманда щяхме да умрем. Усетих как дъхът на Анри опари лицето ми, когато притисна към дясното ми око дулото на тридесет и осем милиметровото оръжие. Манди се опита да изкрещи през парцала, натикан в устата ѝ.

— *Млъквай!* — излая Анри.

И тя млъкна.

Очите ми се наляха със сълзи. Може би заради болката или от непоносимата мъка, че никога повече няма да я видя. И че тя също ще умре. И нашето дете никога няма да се роди.

Анри натисна спусъка и стреля в килима, съвсем близо покрай ухото ми. Изстрелът ме оглуши. После дръпна главата ми и изкрещя в ухото ми:

— Напиши шибаната книга, Бен! Прибери се у дома и си гледай *работата*. Всяка нощ ще ти звъня в Лос Анджелис и ако не вдигнеш телефона, *ще* те докопам. Знаеш, че ще го направя. Обещавам и на двама ви: *няма да имате втори шанс*.

Отдръпна оръжието от лицето ми. После грабна брезентовата торба и куфарчето с дясната си ръка, излезе и затръшна вратата зад гърба си. Чух стъпките му надолу по стъпалата.

Обърнах се към Манди. Устата ѝ бе запушена с калъфката на възглавницата, вързана на тила. С треперещи пръсти развързах възела и щом тя се освободи, я прегърнах с все сили и я залюлях напред и назад, напред и назад.

— Добре ли си, скъпа? Той нарани ли те?

През сълзи тя ми отвърна, че е добре.

— Сигурна ли си?

— Върви — рече ми тя. — Зная, че искаш да тръгнеш след него.

Запълзях на четири крака, опипвайки под воланите на Дамаската и извитите крака на старинните мебели, с които беше обзаведена стаята.

— Знаеш, че съм длъжен да го направя. Той ще продължи да ни следи, Манди.

Намерих деветмилиметровия „Ругер“ на Анри под скрина и здраво стиснах дръжката му. Завъртях оцапаната с кръв брава и извиках през рамо на Манди, че скоро ще се върна.

Облегнах се тежко на парапета на стълбището и закуцах надолу, въпреки пронизващата болка в бедрото. Времето ми изтичаше — знаех, че по някакъв начин трябва да убия Анри.

112.

Небето бе тъмно, но уличните лампи и светлините на намиращия се съвсем наблизно „Отел дьо Лувър“ превръщаха нощта в ден. Двата хотела бяха само на няколкокостотин метра от Тюйлери, голямата обществена градина пред двореца Лувър.

Тази седмица тук се провеждаше карнавал — навред се разиграваха какви ли не игри, публиката се разхождаше край местата за забавления, свиреше музика, изнасяха се представления на открито. Към девет и половина вечерта весело усмихнатите туристи и тълпите парижани, повели децата си, изпълваха тротоарите до краен предел. Смеховете им се сливаха с гърмежите от фойерверки и неспирно отекващите клаксони на автомобилите. Всичко това ми напомни за сцена от някакъв френски филм, който може би някога бях гледал.

Следвах тънката диря от кръв, която продължаваше до улицата, ала след няколко метра от вратата на хотела тя вече не се виждаше. Анри отново бе изчезнал. Дали не се беше скрил в съседния „Отел дьо Лувър“? Или му бе провървяло и веднага бе хванал някое такси?

Останах загледан няма сред тълпите, докато не чух откъм площад „Андре Малро“ воя на полицейските сирени.

Очевидно бяха съобщили за изстрелите. Освен това ме бяха видели да тичам с оръжие в ръка.

Пъхнах „Ругер“-а на Анри в дълбоката саксия с цветя пред „Отел дьо Лувър“. После дръзко закуцах към фойето на „Зелената маймуна“. Отпуснах се в едно от дълбоките кресла и зачаках пристигането на *френските полицаи*.

В крайна сметка щеше да се наложи да обясня на ченгетата за Анри и за всичко останало.

Но се чудех какво точно, по дяволите, да им кажа.

113.

Сирените се чуваха все по-близо. Раменете и вратът ми се бяха схванали от напрежението. После оглушителният вой отмина хотела и продължи нататък, към Тюйлери. Щом се уверих, че опасността се бе разминала, заизкачвах стъпалата обратно. Влачех нозете си едва-едва, като старец. Почуках на вратата на моята стая и се провикнах:

— Манди, аз съм. Сам съм.

След секунди тя ми отвори. Лицето ѝ бе обляно в сълзи, а по краищата на устните ѝ се виждаха синини от калъфката, с която Анри бе запушил устата ѝ. Разтворих ръце и Манди падна върху гърдите ми, хлипайки като малко и безутешно дете.

Останахме дълго притиснати един до друг, докато я люлеех в прегръдките си. После съблякох и двама ни и ѝ помогнах да си легне. Угасих осветлението и оставих да свети само слабата лампа на нощната масичка. Наместих се под завивките и обвих ръце около любимата си. Тя притисна лице към гърдите ми и се вкопчи, преплела ръце и крака около мен.

— Кажи ми, скъпа — подканих я аз. — Всичко ми разкажи.

— Той почука на вратата — заговори най-после тя. — Каза ми, че носи цветя. Най-изтъркания номер, нали? Но аз му повярвах, Бен.

— Каза ли, че аз ти изпращам цветята?

— Май че така каза. Да, каза го.

— Чудя се само... как е разбрал, че сме тук? Какво го е насочило? Не мога да го проумея.

— Като отключих вратата, той я изрита и ме сграбчи.

— Искане ми се да го бях убил, Манди.

— В първия миг не го познах. Видях само един чернокож мъж. Той изви ръката ми зад гърба. Не можех да помръдна. После ми рече... о, струва ми се, че ще *повърна*... — Гласът ѝ се удави в рукналите сълзи.

— Какво ти каза той?

— „Обичам те, Аманда“.

Слушах Манди и в същото време гласът му отекваше в съзнанието ми. Анри ми бе казал, че *обичал* Ким. Бил *обичал* и Джулия. Колко ли дълго щеше да чака, преди да докаже любовта си и на Манди, като я изнасили и удуши с онези сини ръкавици?

— Съжалявам — прошепнах. — Толкова съжалявам.

— Постъпих лекомислено, като дойдох тук, Бенджи. О, господи, колко дълго беше тук? Три часа? Аз съм тази, която най-много съжалява. Досега не можех да си представя какво е било за теб да прекараш три дни с него.

Тя отново се разрида, а аз ѝ зашепнах утешително, че най-лошото е минало и отсега нататък всичко ще бъде наред.

— Не ме разбирай погрешно — изведнъж попита тя с напрегнат и пресипнал глас, — но защо си толкова сигурен?

Станах от леглото, вдигнах капака на лаптопа и резервирах два билета за един от полетите до Щатите утре рано сутринта.

114.

Минаваше полунощ, а аз продължавах да кръстосвам из стаята. Глътнах цяла шепа успокоителни и се върнах в леглото при Аманда, но не можах да заспя. Дори за миг не можах да затворя очи.

Телевизорът в стаята беше стар, с малък екран, но аз го включих и потърсих канала на Си Ен Ен.

Докато гледах водещите новини, направо подскочих, защото чух говорителят да съобщава: „Полицията не разполага със заподозрени за убийството на Джина Праци, наследница на богатството на корабостроителната фамилия Праци. Тя бе намерена мъртва преди двадесет и четири часа в една от стаите на луксозния френски курорт Шато Мирамбо“.

Когато на екрана се появи лицето на Джина Праци, изпитах чувството, че я познавам отдавна. Бях я гледал как минава пред видеокамерата в хотелската стая, без да подозира, че съвсем скоро ще умре.

— Манди, Манди! — извиках и разтърсих ръката ѝ.

Но тя само се обърна настрани и заспа още по-дълбоко сред пухените завивки.

Изгледах интервюто с полицейския капитан. Изказването му се превеждаше и резюмираше за онези, които сега включваха телевизорите си. Госпожица Праци се регистрирала сама в Шато Мирамбо. Управителят на хотела предполагаше, че в стаята са се намирали двама души, но други гости не били забелязани. Засега полицията не можела да предостави повече информация за убийството.

Но това бе достатъчно за мен. Знаех цялата история, като досега ми бе убягвала само една подробност — че Джина Праци е *истинско име*, а не псевдоним.

Какви други лъжи ми бе наговорил Анри? И поради каква причина? Защо бе излъгал... *или по този начин ми подсказваше истината?*

Отново се взрях в телевизионния екран, когато водещият продължи: „Тази сутрин в Амстердам, Холандия, била намерена

мъртва една млада жена. Това, което привлича вниманието на международните експерти по криминалистика към тази трагедия, е приликата между някои подробности при убийството ѝ и убийствата на двете млади жени в Барбадос, както и смъртта на прочутия американски модел на бански костюми, която бе убита преди два месеца на Хаваите“.

Увеличих звука, когато на екрана се появиха лицата на Сара Русо, Уонда Емерсън, Ким Макданиълс и Джулия Уинкълър, а накрая и това на Миеке Хелслоот.

Говорителят заяви:

— Двадесет и пет годишната госпожица Миеке Хелслоот е била секретарка на известния архитект Ян ван дер Хойвел, който по време на убийството е бил на делова среща в Копенхаген. Преди няколко минути приключи разпитът му.

Мили боже! Знаех това име.

Екранът се раздели и върху едната половина се видя как холандецът излиза от входа на хотела в Копенхаген с куфар в ръка, а журналистите се скупчват в подножието на извитото стълбище. Изглеждаше малко над четиридесетте, със сива коса и остри черти на лицето. Имаше вид на искрено потресен и много *изплашен*.

— Едва сега узнах за тази ужасна трагедия — заяви той пред грозда от микрофони. — Аз съм шокиран и сломен. Миеке Хелслоот беше почтена и уважавана млада дама и аз нямам никаква представа защо някой би пожелал да ѝ стори зло. Това е един ужасен ден. Миеке щеше да се омъжва скоро.

Анри ми бе споменал, че Ян ван дер Хойвел бил *псевдоним* на един от членовете на Алианса — този, когото той предпочиташе да нарича „Холандеца“, и третия, който се бе присъединил към Анри и Джина по време на лудориите им из Френската Ривиера.

А сега, по-малко от един ден след като Анри бе убил Джина Праци, бе последвало и убийството на секретарката на Ян ван дер Хойвел.

Ако някога не бях полицаи, може би щях да отмина тези две убийства като случайни съвпадения. Двете жертви бяха напълно различни. И бяха убити в места, отдалечени на стотици километри. Но това, което виждах, бяха още две парчета от мозайката.

Анри бе обичал Джина Праци, но въпреки това я бе убил. Той мразеше Ян ван дер Хойвел. Може би е решил да го убие... Изведнъж ми хрумна нещо: ами ако Анри не е знаел, че в този ден Ян ван дер Хойвел ще бъде в Дания?

Ами ако вместо него, е убил секретарката му?

Събудих се от ярката слънчева светлина, проникваща през малкия прозорец. Аманда спеше, обърната на една страна, с гръб към мен, а дългата ѝ черна коса се бе разпиляла по възглавницата. Изведнъж се изпълних с гняв, припомняйки си почерненото лице на Анри, пистолета му, насочен към главата на Аманда, очите ѝ, подивели от ужас.

В момента никак не ме интересуваше защо Анри убиваше хора, какво се готвеше да направи, защо тази книга бе толкова важна за него или защо, изглежда, губеше контрол.

Сега само едно бе важно за мен. Трябваше да бдя за безопасността на Аманда. И на бебето ни.

Грабнах часовника си и видях, че вече е почти седем и половина. Разтърсих внимателно рамото на Манди и тя отвори очи. Нададе сепнат вик и се надигна, сетне видя лицето ми и се отпусна назад.

— За миг си помислих...

— Било е само сън.

— Да.

Притиснах нежно глава към корема ѝ, а тя ме погали по косата.

— Това бебето ли беше? — попитах.

— Глупчо, просто съм гладна.

Престорих се, че говоря на бебето. Свих длани като фуния и се провикнах: „Ало, ти там, малкия, говори татко“, сякаш тази миниатюрна частица, плод на комбинираните ни гени, можеше да ме чуе.

Манди се засмя леко, а аз се зарадвах, че ѝ бе останало малко чувство за хумор. Но когато се скрих под душа, където тя не можеше да ме види, заплаках неудържимо. Само ако бях убил Анри, когато го държах на прицел! Ако го бях извършил! Тогава сега всичко щеше да е приключило.

Стараех се Манди да бъде колкото може по-близо до мен, докато плащах сметката на рецепцията на хотела, както и после, когато спрях едно такси и казах на шофьора да ни закара до летище *Шарл де Гол*.

— Но как ще се върнем в Лос Анджелис? — попита Манди.

— Не можем.

Тя извърна глава и ме погледна втренчено.

— Тогава къде отиваме?

Казах ѝ какво бях решил, дадох ѝ кратък списък с имена и телефонни номера върху гърба на моята визитна картичка, след което ѝ съобщих, че ще я посрещнат на летището. Тя ме изслуша и не възрази, когато ѝ казах, че не бива да ме търси по телефона, нито да ми изпраща имейли, нито въобще да прави някакви опити за контакт с мен. Трябваше само да си почива и да се храни добре.

— Ако ти стане прекалено скучно, помисли си за роклята, която искаш да облечеш.

— Знаеш, че не нося рокли.

— Е, може би за случая ще направиш изключение.

Взех химикалка и начертах пръстен около безименния пръст на лявата ръка на Манди. От него излизаха лъчи, все едно струящи от голям искрящ диамант по средата.

— Аманда Диас, обичам всичко в теб. Ще се омъжиш ли за мен?

— Бен.

— Питам и теб, и малкия.

По лицата и на двама ни се търкулнаха сълзи от щастие. Тя ме обгърна и ми отвърна:

— Да, да, да.

След което се закле да не измива пръстена, който бях нарисувал на ръката ѝ, докато не получи истинския.

На летището Поръчах закуска за двама ни — кроасани с шоколад и кафе с мляко. Когато обявиха полета на Манди, я придружих до изхода на терминала. Прегърнах я, а тя захлипа на гърдите ми, докато накрая се разплаках и аз. Можеше ли да има нещо по-страшно от това? Не мисля. Няма нищо по-ужасно от мисълта да изгубиш някого, когато толкова силно обичаш.

Целунах Манди по насинената уста, после още веднъж и още веднъж. Ако любовта можеше да побеждава всичко, тя щеше да бъде в пълна безопасност. И нашето бебе щеше да бъде в безопасност. А аз скоро щях да бъда с тях.

Но в следващия миг ме прониза ужасяваща мисъл. *Може би никога повече няма да видя Аманда. И това е последният ни миг*

заедно.

Изтрих очите си с длани, сетне проследих с поглед как Манди премина през граничната контрола. Тя се озърна назад, махна ми с ръка, изпрати ми въздушна целувка, след което се обърна.

Когато се изгуби окончателно от погледа ми, напуснах летището и взех такси до Северната гара, за да се кача на експреса за Амстердам.

116.

Четири часа след като се качих на влака от Париж, слязох на централната гара в Амстердам, откъдето позвъних на Ян ван дер Хойвел от един телефонен автомат. Бях се свързал с него още преди да тръгна от Париж, за да помоля за спешна среща. Сега той отново ме попита какво налага да се срещнем толкова спешно и този път бях напълно откровен:

— Анри Беноа ми изпрати видеозапис, който мисля, че трябва да видите.

Последва дълга пауза, след което Ян ван дер Хойвел ми обясни как да стигна до моста, който пресича Кайзерсграхт Канал. Намираше се само през няколко преки от гарата.

Той ме чакаше край един от стълбовете за улично осветление, загледан надолу, към водата в канала. Познах го лесно, защото съвсем наскоро бях видял лицето му в телевизионния репортаж от Копенхаген, в който журналистите го отрупваха с въпроси за чувствата му след смъртта на Миеке Хелслоот.

Днес бе облечен в изискан сив габардинен костюм, бяла риза и черна копринена вратовръзка. Имаше остри черти, а пътят, разделящ косата му, бе толкова тънък и равен, сякаш бе очертан с нож.

Представих се, като обясних, че съм писател от Лос Анджелис.

— Откъде познавате Анри? — попита ме той след продължителна пауза.

— Описвам историята на неговия живот. По-точно помагам му при съставянето на автобиография. Анри ми възложи тази задача.

— Следователно сте се срещнали с него, така ли?

— Да.

— Всичко това ме изненадва. Той ли ви каза моето име?

— В книгоиздаването тези неща се наричат „пълни откровения“.

Анри ми разказа всичко.

Ян ван дер Хойвел придоби вид на човек, комуто е крайно неудобно да разговаря наред улицата. Замисли се, вероятно

преценявайки моята благонадеждност, след което претегли плюсовете и минусите на срещата ни. Накрая ми кимна:

— Мога да ви отделя няколко минути. Моят офис е точно отсреща. Елате.

Тръгнах с него. Пресякохме моста и се озовахме пред красива пететажна сграда, приличаща на изискана резиденция. Той отвори предната врата, даде ми знак да вляза пръв и аз поех по дългата, добре осветена стълба към последния етаж. С всяко изкачено стъпало се покачваха и надеждите ми.

Ян ван дер Хойвел бе хлъзгав и коварен като змия. Като член на Алианса той бе виновен за подстрекаване към голям брой убийства, все едно че бе убивал хората със собствените си ръце. Ала колкото и да бе отблъскващ, сега аз се нуждаех от неговото сътрудничество, така че трябваше старателно да потискам и да прикривам гнева си.

Ако той можеше да ме отведе до Анри Беноа, щях да получа още един шанс да унищожа Анри.

Този път нямаше да го изпусна.

Холандецът ме поведе през своето проектантско студио — просторно и необременено с излишни мебели помещение, светло и приятно, с големи прозорци, през които струеше слънчева светлина. Предложи ми да се настаня на неудобния стол срещу неговия, край дълга маса, разположена близо до високи прозорци.

— Има нещо комично в това, че Анри ви разказва историята на своя живот — започна Ян ван дер Хойвел. — Мога да си представя какви лъжи ви е наговорил.

— В такъв случай не е зле да ми обясните какво комично намирате в това — отвърнах, включих лаптопа си, обърнах го към него и натиснах бутона за възпроизвеждане, за да може той да види последните минути от живота на Джина Праци.

Не мисля, че беше гледал видеозаписа, но докато траеше прожекцията, изражението на лицето му нито веднъж не се промени. Когато всичко свърши, домакинът заяви:

— Комичното тук е... винаги съм си мислел, че той я обича.

Спрях видеото, а Ян ван дер Хойвел впери поглед в очите ми.

— Преди да стана писател, работех като полицаи — осведомих го. — Струва ми се, че сега Анри *разчиства следите*. Убива хората,

които знаят кой е той. Помогнете ми да го намеря, господин Ван дер Хойвел. Аз съм най-добрият ви шанс да оцелеете.

Ян ван дер Хойвел се извърна с гръб към високия прозорец. Дългата му сянка падна върху масата от светло дърво, а лицето му се озари от меката следобедна светлина.

Извади пакет цигари от чекмеджето си, предложи ми една, след което запали, преди да заговори:

— Ако знаех как да го намеря, нямаше да има проблем. Обаче Анри е гений в укриването. Не зная къде е. Никога не съм знаел.

— Нека тогава да работим заедно — предложих му. — Да се позамислим върху някои идеи. Трябва да има нещо, което вие знаете и което може да ми помогне да се добера до него. Зная, че е лежал в затвор в Ирак, но „Брустър-Норт“ е частна компания, непристъпна като банков сейф. Зная нещо и за някакъв фалшификатор на документи в Бейрут, с когото Анри е поддържал връзка, но тъй като не ми е известно името на този човек...

— О, това вече е прекалено — засмя се Ян ван дер Хойвел. Смехът му беше още по-ужасяващ, защото изглеждаше искрен. Явно ме намираще за забавен. — Той е психопат. Нима въобще не сте разбрали що за човек е? Той е в плен на собствените си заблуди и представи. Освен това е самовлюбен, но най-вече е лъжец. Анри никога не е бил в Ирак. И единствения фалшификатор, когото познава, е самият той. Трябва да проумеете нещо важно, господин Хокинс. Анри се е възхвалявал пред вас, измисляйки си увлекателна житейска история. А вие сте се оставили да ви води за носа като неопитно кутре на каишка...

— Хей! — извиках, ударих с юмрук по масата и скочих на крака. — Не си играйте с мен! Дошъл съм тук, за да намеря Анри. Не ме е грижа нито за вас, нито за Хорст Вернер или Рафаел дош Кампош, нито за останалите от групичката ви болни и жалки шибаняци. Ако не ми помогнете, нямам друг избор, освен да отида в полицията и да им разкажа всичко.

Ян ван дер Хойвел отново се разсмя и ми каза да се успокоя, да седна на стола. Аз обаче бях разтърсен до дъното на душата си.

Наистина ли Ван дер Хойвел току-що ми отговори на въпроса: защо Анри искаше да бъде издадена тази книга? За прослава на живота му?

Холандецът отвори своя лаптоп и рече:

— Преди два дни получих имейл от Анри. Първия, който досега ми е изпращал, имам предвид директно. Искаше да ми продаде видеозапис. Но мисля, че току-що го видях безплатно. Та казахте, че не проявявате интерес към нас?

— Въобще не ме е грижа за вас. Искам само Анри. Той заплашва живота ми, заплашва семейството ми.

— Може би това ще ви помогне във вашата детективска работа.

Ян ван дер Хойвел зацрака с пръсти по клавиатурата, докато продължи да говори:

— Анри Беноа, както самият той се нарича, е бил *чудовище* още като непълнолетен. Преди тридесет години, когато е бил едва шестгодишен, е удушил малката си сестричка в люлката ѝ.

Явно по лицето ми се е изписало шокирано изражение, тъй като Ван дер Хойвел кимна в потвърждение на думите си, докато изтръскваше цигарата си в пепелника, след което още веднъж ме увери, че това е самата истина.

— Бил е сладко малко момче. С пълнички бузки. С големи доверчиви очи. Но е убил едно бебе. Диагнозата му е била психиатрично разстройство на личността, макар че било рядко срещано явление дете да има всички симптоми. Изпратили го в клиника „Дьо Лак“ в Женева.

— Всичко това документирани ли е?

— Да, разбира се. Аз също направих проучвания, когато се запознах с него. Според главния лекар на психиатричната клиника, доктор Карл Обет, детето е научило много през всичките тези дванадесет години в лудницата. Най-вече как да заблуждава хората. Усвоил е няколко езика и е изучавал търговия. Усвоил печатарския занаят.

Дали Ян ван дер Хойвел ми казваше истината? Ако бе така, то това обясняваше как Анри можеше да сменя самоличността си, да подправя документи, да се измъква безнаказано отвсякъде.

— След като го пуснали от лудницата при навършването на осемнадесет години, нашето момче се заело с убийства и кражби. Откраднал например едно ферари, но сигурно е имало и други кражби,

не зная. Но откакто преди четири години срещна Джина, вече не му се налагаше да се препитава по такъв жалък начин.

Ян ван дер Хойвел ми разказа, че Джина „очаровала“ Анри, че той ѝ се доверил напълно, признал ѝ, че му харесва да прави секс с мъже, както и че бил извършил доста жестоки неща. И че искал да продължи да го върши, но за много пари.

— На Джина ѝ хрумна идеята да използва Анри, за да доставя забавления за нашата малка общност, а Хорст се въодушеви от плана да си имаме „сексмайmunка“.

— И тогава вие се появявате на сцената.

— Аха. Да. Джина ни запозна.

— Анри ми каза, че сте седели в ъгъла и сте ги наблюдавали.

Ян ван дер Хойвел ме изгледа така, сякаш бях някакво екзотично насекомо, което още не бе решил дали да стъпче, или да прибере в епруветка.

— Още една лъжа, Хокинс. Той ми го бе поел в задника си и пицеше от удоволствие като момиче. Но има нещо, което трябва да знаете, защото е истина. Не ние сме направили Анри такъв, какъвто е. Ние само му предоставихме възможност да се развихри.

Пръстите на Ян ван дер Хойвел отново заиграха по клавиатурата.

— А сега хвърлете един поглед — рече. — Само за ваше сведение — ще ви покажа как се е развивал този млад мъж.

Докато завърташе към мен екрана на лаптопа си, лицето му светна от обзелото го въодушевление.

Изредиха се единични кадри, копирани от видеозаписи с жени, които бяха вързани, измъчвани, обезглавени.

Едва успявах да възприема това, което виждах, докато Ван дер Хойвел чевръсто превключваше изображенията, пушеше цигара и вметваше по някой нехаен коментар към това своеобразно шоу на абсолютния и невъобразим ужас.

Главата ми се замая. Имах чувството, че Ван дер Хойвел и Анри всъщност са едно и също лице. Мразех еднакво и двамата. Искаше ми се още тук и сега да убия тази безполезна и отвратителна измет. Дори си помислих, че бих могъл да се измъкна безнаказано.

Но се нуждаех от него, за да ме отведе до Анри.

— Отначало се съмнявах — не спираше да ми говори той, — че убийствата са истински. Но когато Анри започна да реже глави, тогава, разбира се, знаех вече, че... През последната година започна сам да измисля сценариите си. Полученото внимание го опияняваше. Ставаше все по-алчен. Беше опасен. Познаваше мен и Джина, така че никак нямаше да е лесно да се отървем от него.

Ян ван дер Хойвел изпусна кълбо дим и продължи да споделя с мен:

— Миналата седмица Джина бе решила или да му плати достатъчно голяма сума, или да се отърве завинаги от него. Очевидно го е подценила. Никога не ми е казвала как се свързва с него, затова трябва да ми повярвате, господин Хокинс. Истина е, че нямам никаква представа къде може да се укрива сега Анри. Абсолютно нищо не зная за това.

— Хорст Вернер му е подписвал чековете, нали? — припомних му аз. — Кажете ми как да намеря Вернер.

Ян ван дер Хойвел изтръска пепелта от цигарата си. От въодушевлението му не бе останала дори следа. Заговори ми със сериозно изражение, натъртвайки на всяка дума:

— Господин Хокинс, повярвайте ми, Хорст Вернер е последният човек на тази планета, с когото бихте искали да се срещнете някога. Особено във вашия случай, тъй като той никак няма да хареса идеята на Анри да се издава книга за нас. Вслушайте се в това, което ви казвам. Не публикувайте нищо. Изтрийте всичко записано в компютъра си. Изгорете касетите със записите на интервютата ви с Анри. И никога никъде и пред никого не споменавайте за Алианса или за неговите членове. Този съвет може да ви спаси живота.

Ала вече бе твърде късно да изтрия съдържанието на моя твърд диск. Бях изпратил текстовете на интервютата си с Анри и конспектираното съдържание на бъдещата ми книга до Загами в Ню Йорк. Копия бяха разпратени на всички редактори, а дори и на външната юридическа фирма, защитаваща интересите на издателство „Рейвън-Уофорд“. Имената на членовете на Алианса присъстваха във всички ръкописи.

Реших да рискувам.

— Ако Хорст Вернер ми помогне, ще му помогна и аз.

— Явно сте непоправимо твърдоглав, Хокинс. Вслушайте се в това, което ви казвам. Много внимателно се вслушайте. Хорст Вернер е могъща личност, с дълги ръце и стоманени юмруци. Ще ви открие, където и да сте. Чувате ли ме, Хокинс? Не се страхувайте от Анри, нашата малка самовлюбена играчка.

Трябва да се страхувате единствено от Хорст Вернер.

119.

Ван дер Хойвел прекрати рязко срещата ни, като ме отпрати, под предлог, че бързал за самолета.

Главата ми щеше да се пръсне като тенджерата под налягане. Заплахата срещу мен се бе удвоила, все едно водех война на два фронта: ако не напиша книгата, *Анри* щеше да ме убие.

Но ако я напиша, щеше да ме убие *Вернер*.

Все още трябваше да намеря *Анри*, а освен това да попреча на Ван дер Хойвел да съобщи на Хорст Вернер за книгата и мен.

Извадих от чантата на лаптопа деветмилиметровия „Ругер“ на *Анри* и го насочих към гърдите на холандеца. Гласът ми бе дрезгав от преживения стрес и насъбралите се в мен страх и ярост:

— Преди малко заявих, че не ме е грижа нито за вас, нито за вашия Алианс. Е, сега промених мнението си. Вече ме е грижа, и то много.

Ван дер Хойвел ме изгледа с нескрито презрение.

— Господин Хокинс, ако сега ме застреляте, до края на живота си ще гниете в затвора. А *Анри* ще остане на свобода и ще си живее в разкош някъде по света.

— Свалете си палтото! — заповядах му аз и отново вдигнах пистолета към гърдите му. — А после и всичко останало.

— Какъв е смисълът от *това*, Хокинс?

— Обичам да гледам — процедих аз. — А сега млъквай. Смъквай всичките си дрехи. Ризата, обувките, панталоните, всяка дреха от гърба си.

— Наистина си голям глупак — въздъхна той, но се подчини. — И с какви доказателства разполагаш срещу мен? Заради порнографските клипове в компютъра ми? Тук е Амстердам. Ние не сме такива превзети моралисти, каквито сте вие в Щатите. Не можеш да ме свържеш с нито един клип. Виждал ли си ме на някои от тези видеозаписи? Не мисля, че ще успееш да докажеш нещо.

Стоях, без да помръдвам, стисках оръжието с двете си ръце, дулото сочеше към Ван дер Хойвел. Когато той се съблече напълно, му

заповядах да се обърне към стената. След това го халосах по главата с дръжката на пистолета — също както Анри бе сторил с мен.

Оставих го да лежи в безсъзнание на пода, взех вратовръзката му от купчината с дрехи върху стола и вързах с нея здраво китките му отзад на гърба.

Компютърът му беше свързан към интернет и аз трескаво се заех да препращам на моя имейл адрес видеозаписите на Анри Беноа като прикачени файлове. *Какво още ми оставаше?*

Видях кутия с флумастери върху бюрото му и напъхах един от тях в джоба на самото си.

После се поразходих из безупречно чистото студио, заемащо цял етаж. Този холандец действително имаше основания да се гордее с него. Притежаваше ценни, много красиви вещи. Скъпи книги. Картини. Фотографии. А пък гардеробът му беше като музей на мъжкото облекло. Отвратително бе, че един толкова порочен човек можеше да си позволи такъв безгрижен живот и да тъне в лукс и разкош.

Влязох в кухнята на Ван дер Хойвел. Беше достойна за реклама на някой магазин за кухненско оборудване. Включих газовите горелки във фурната на печката му.

Хвърлих в огъня всички кухненски кърпи, както и вратовръзките от гардероба му, по двеста долара бройката. Щом пламъците се извисиха до тавана, се задейства пожарогасителната инсталация и от дюзите, монтирани на тавана, рукнаха обилни струи вода.

На стълбището запиця алармата. Не се съмнявах, че сигнал за пожар е подаден и в най-близката пожарна.

Докато водата заливаше пода от фино обработено дърво, се върнах в голямото помещение и грабнах под мишница двата компютъра — моя и неговия.

После зашлевих Ван дер Хойвел през лицето, изкрещях името му и го изправих на крака.

— Ставай! Веднага! Стани! Изправи се!

Повлякох го надолу по стъпалата към улицата, без да си давам труд да отговарям на въпросите му. От прозорците се извиваха гъсти кълба дим и както се надявах, на тротоара се бе струпала гъста тъпла от свидетели, наизскочили от съседните къщи — делово облечени

мъже и жени, старци и деца на велосипеди, които в този град се осигуряваха безплатно на жителите.

Пуснах Ван дер Хойвел на тротоара, извадих флумастера и отвинтих капачката. Написах на челото му една дума: *Убиец*.

Той закрепя към хората, но гласът му прозвуча страховито и пискливо. По-скоро молеше за нещо, но единственото, което разбрах, беше „полия“. Наоколо веднага наизвадиха мобилните си телефони и трескаво започнаха да набират номера на полицията.

Не след дълго оглушително завиха полицейски сирени и колкото повече приближаваха, толкова повече ми идеше да завия и аз заедно с тях. Но продължавах да държа оръжието на Анри, насочено към Ван дер Хойвел, и да чакам. Когато полицаите най-после се появиха, оставих „Ругер“-а на тротоара и им посочих челото му.

Швейцария

Двамата полицаи бяха на предната седалка, а аз — на задната в автомобила им. Изкачвахме се към Венген — малък град в алпийски стил, сгушен в сянката на Айгер и красив като играчка.

Докато автомобилът пъплеше нагоре по тясното и заледено шосе, аз седях с вкопчени в облегалките ръце, леко приведен и загледан напред. Не се страхувах, че колата може да се претърколи отвъд предпазната мантиanela. Страхувах се, че няма да успеем да се доберем навреме до Хорст Вернер.

От компютъра на Ван дер Хойвел бе копиран списъкът с контактите му в електронната поща. Предадох го на полицията заедно с всички видеозаписи на Анри Беноа в комплект с моите ръкописи за признанията, които бе направил в караваната. Обясних на следователите какво свързва Анри Беноа, един наемен сериен убиец, и хората, които му плашат.

Ченгетата изпаднаха във възторг.

Съвсем наскоро, след още пресните убийства на двете млади жени в Барбадос, се направи връзката между поредицата от жертви на Анри — десетки ужасяващи убийства в Европа, Америка и Азия. Сега швейцарските полицаи бяха оптимистично настроени, че при достатъчно силен натиск Хорст Вернер ще предаде Анри.

Докато пълзахме нагоре към вилата на Вернер, полицейските централи издирваха членовете на Алианса по целия свят. За мен тези часове би трябвало да бъдат време на триумф, ала вместо това, изпитвах единствено ужасяващ страх.

Обадих се на приятелите си, но там, където Аманда беше в момента, нямаше телефони. Не знаех дали щяха да изминат часове или дни, преди да се уверя, че тя е в безопасност. И макар че според Ван дер Хойвел, Анри беше само жалка играчка, сега повече от всеки друг път разполагах с доказателства за неговата жестокост, изобретателност и жажда за отмъщение. Най-после разбрах защо той настояваше да напиша тази книга. Искаше Алианса, кукловодите му, да бъдат

изобличени, така че той да се отърве веднъж завинаги от тях, отново да смени самоличността си и да бъде господар на живота си.

Шофьорът на колата, с която пътувах, натисна спирачките. Гумите се плъзнаха по леда и чакъла. Тежкият автомобил поднесе малко, преди да се закове пред основата на висока каменна стена, която заобикаляше внушителна сграда. Беше вградена в склона на близкия хълм и приличаше повече на непревземаема крепост.

Вратите на полицейския автомобил рязко се отвориха и после също толкова рязко се затръшнаха. По радиостанциите започна оживена размяна на сведения. Отвсякъде ни обкръжиха командоси — няколко дузини мъже с бронезилетки, въоръжени с автомати, гранатомети и още какво ли не високотехнологично оборудване, което дори не знаех как се нарича.

На около петдесетина метра, оттатък заснежената поляна, отекна звън от счупено стъкло. Един прозорец откъм ъгловата стая на вилата се разби на парчета. Прелетяха куршуми и отвътре отвърнаха на огъня. В атакуваната зона избумтяха няколко гранати.

Под прикритието на ожесточения огън десетина агенти се втурнаха да щурмуват вилата и аз чух тътен от голяма маса сняг, свличаща се по стръмния склон зад укрепеното убежище на Хорст. Някой се разкрещя на немски, последва нова стрелба и аз си представих проснатия труп на Хорст Вернер върху носилка като последно действие от тази трагедия.

Но ако Хорст Вернер е мъртъв, как щяхме да се доберем до Анри?

Масивната предна врата се отвори. Мъжете, облеgnати на стената, се прицелиха с автоматите си.

И тогава го видях.

Хорст Вернер, ужасът от плът и кръв, когото Ван дер Хойвел бе описал като могъща личност с дълги ръце и стоманени юмруци, „последният човек на тази земя, когото бих пожелал да срещна“. Беше едър, широкоплещест, с козя брадичка и очила със златни рамки, носеше синьо палто и макар ръцете му сега да бяха вдигнати и кръстосани на тила, все още притежаваше завидна самоувереност и — бих казал — военна стойка и офицерско поведение.

Това бе извратеният тип, двигателят на Алианса, предводителят на Воайорите, убиецът на убийците, магьосникът от някакво гнусно,

порочно и перверзно царство.

Беше жив. И беше арестуван.

Хорст Вернер бе натикан в бронираната полицейска камионетка. При него се качиха швейцарските полицаи, а аз и двамата следователи от Интерпол заехме местата си в другия автомобил. След едночасово спускане по стръмното планинско шосе стигнахме в най-близкото градче и разпитът на Хорст Вернер започна.

Гледах притеснено през стъклото на малката стая за наблюдение, откъдето се виждаше и чуваше всичко от помещението за разпити.

Докато Вернер чакаше да пристигне адвокатът му, лицето му се покри с пот. Предположих, че отоплението е включено на максимум, видях, че предните крака на стола на Вернер са по-къси от задните, както и че капитан Фьолкер, който го разпитваше, досега не бе успял да изтръгне много сведения.

Зад моя стол стоеше млад полицаи и ми превеждаше от немски:

— Хер Вернер казва: „Не познавам Анри Беноа. Никого не съм убивал! Само гледах, но иначе нищо друго не съм вършил“.

Капитан Фьолкер напусна за кратко помещението за разпити и се върна с компактдиск в ръка. Заговори на Вернер и моят преводач ме уведоми, че този диск бил намерен в DVD плейъра, сред колекцията от още много компактдискове и DVD дискове в библиотеката на Вернер. И щом капитан Фьолкер го пусна, лицето на Вернер веднага се изопна и вцепени.

Какъв бе този видеозапис? Убийството на Джина Праци? Или може би някое друго зверство, извършено от Анри?

Наклоних стола си така, че да мога да виждам монитора. Взрях се в него със затаен дъх.

Върху екрана се появи някакъв мъж с наведена глава. Виждах темето му и тялото малко над кръста. Когато надигна подпухналото си окървавено лице, той се извърна от камерата и се скри от погледа ми.

Съдех само по този бегъл оглед, но мъжът ми се стори в средата на тридесетте, без особени отличителни белези.

Очевидно гледахме сцена от разпит. Напрежението в мен нарастваше неимоверно. Някакъв глас зад кадър произнесе:

— Хайде де, кажи думите.

Сърцето ми подскочи. Той ли беше? Нима Анри бе заловен?

— Аз не съм Анри. Моето име е Антоан Паскал — отвърна окървавеният затворник. — Не си попаднал на този, който ти трябва.

— Толкова ли е трудно да го кажеш, Анри? — продължи да настоява гласът. — Само кажи думите и може би ще те пуснем.

— Казах ти. *Аз не съм Анри.* Документите ми са в джоба. Виж в портфейла ми.

Разпитващият най-послед се появи в кадър. Изглеждаше двадесетинагодишен, чернокос, на врата му беше татуиран паяк, паяжината се проточваше до лявата му буза. Той нагласи обектива на камерата така, че да обхваща повече пространство от голото помещение — затворническа килия без прозорци, осветявана от крушка на тавана. Разпитваният беше с вързани ръце и крака за един стол в средата на стаята.

Татуираният рече:

— Добре, *Антоан*. Вече видяхме документите за самоличност и се възхищаваме от умението ти да се превръщаш в различни хора. Но тази игра започна да ми омръзва. Кажи думите. Или, ако предпочиташ, не ги казвай. Ще броя до три.

Татуираният държеше в ръката си дълъг назъбен нож. Докато отброяваше, го удряше в бедрото си. Не след дълго отново заговори:

— Времето изтече. Мисля, че това винаги си го искал, Анри. Да познаеш мига между живота и смъртта. Прав ли съм?

Гласът на задържания ми беше познат. Както и погледът на бледосивите му очи. *Беше* Анри. Сега вече бях сигурен.

Внезапно се досетих какво ще последва и се изпълних с ужас. Искях да изкрещя на Анри, да изразя някаква емоция, която самият аз не разбирах.

Бях готов да го убия, ала не бях способен на *това*. Не исках да гледам.

Анри се изплю в обектива на камерата и татуираният го сграбчи за кестенявата коса. После изпъна врата му.

— Кажи думите! — изкрещя той.

След това замахна четири пъти с острието на ножа откъм тила и отдели главата на крещящия мъж от раменете му.

Кръвта шурна и обля всичко наоколо. Стече се по Анри. По убицеца му. Опръска дори обектива на камерата.

— Хайде де, Анри. Можеш ли да ме чуеш? — попита ексекUTORЪТ му. После вдигна отрязаната глава на височината на камерата.

Отдръпнах се от стъклото, но не бях способен да откъсна очи от видеозаписа. Сякаш Анри се взираше в мен от монитора, през стъклото. Очите му още бяха отворени — и тогава той *премигна*. Наистина го направи — *премигна*.

ЕксекUTORЪТ се наведе пред камерата. От брадичката му капеше пот, примесена с кървава струйка. Усмихна се със задоволство и попита:

— *Всички ли са щастливи?*

Едва не повърнах. Целият треперех, плувнах в пот. Предполагах, че ще изпитам облекчение, когато видя Анри мъртъв, но в същото време кръвта ми сякаш крещеше в артериите. Залитнах, все още в плен на отвратителните незаличими образи, прясно запечатани в мозъка ми.

Вътре, в притихналото помещение за разпити, безизразното лице на Хорст Вернер не потрепна въобще. Но след малко той вдигна глава и се усмихна приветливо. Дойде мъж в черен костюм, който отпусна ръка на рамото му.

Моят преводач потвърди догадката ми: беше се появил адвокатът на Вернер.

Разговорът между адвоката и капитан Фьолкер бе кратък, насечен и изнервен. Накрая стихна до един неоспорим факт: засега полицията не притежаваше достатъчно доказателства, за да задържи Вернер в ареста.

Шокиран, видях как Хорст Вернер — като свободен човек — напусна помещението за разпити заедно със своя адвокат.

След малко капитан Фьолкер се присъедини към мен в стаята за наблюдение и с уверен тон ми заяви, че разследването още не е приключило. Вече се били сдобили с прокурорско разрешение за проверка на банковите сметки и телефонните разговори на Вернер. Било само въпрос на време отново да го арестуват. Интерпол и ФБР били привлечени по случая.

Излязох от полицейския участък, олюлявайки се, но поне ме посрещна свеж въздух и дневна светлина. Една лимузина чакаше на алеята, за да ме отведе до летището. Казах на шофьора да побърза. Той включи двигателя и вдигна прозорците. Но колата се движеше бавно и поддържаше умерена скорост.

Вътре в главата ми един глас ми припомняше думите на Ван дер Хойвел: *Трябва да се страхувате единствено от Хорст Вернер.* И аз се страхувах. Вернер щеше да разбере за моите ръкописи с признанията на Анри. Те бяха неоспоримо свидетелство срещу него и Воайорите. Аз щях да заема мястото на Анри Беноа като Свидетеля,

като този, който може да изправи Вернер и останалите му събрата на подсъдимата скамейка, за да отговарят по толкова много обвинения в убийства.

Мозъкът ми препускаше през континентите. Ударих по разделителната стъклена стена и се провикнах на шофьора:

— *По-бързо! Карай по-бързо!*

Трябваше по-скоро да се добера до Аманда. Със самолет, с хеликоптер или, ако трябва, дори и на гърба на някое муле. Трябваше пръв да стигна до нея. Трябваше да издигнем стени около нас и да останем скрити зад тях. Не знаех за колко дълго, пък и не ме интересуваше.

Знаех само какво ще направи Хорст Вернер, ако ни открие.

Знаех.

Освен това не спирах да си блъскам главата за още нещо: наистина ли Анри беше мъртъв?

Какво всъщност бях видял преди малко в полицейския участък?

Премигването на окото му — не беше ли всъщност намигване?

Дали филмът не беше някакъв видео трик, който ни бе разиграл?

— *Карай по-бързо!*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.